

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 490 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

9 ΝΟΕΜΒΡΗ ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

Να διώξουμε την κυβέρνηση Μητσοτάκη

Αυξήσεις σε μισθούς

Κάτω τα Αντεργατικά μέτρα & μνημόνια

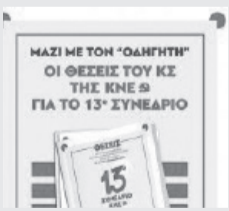
Όλοι στην Πορεία του Πολυτεχνείου

Δικαιώματα

Μαύρη προπαγάνδα για «αυξήσεις» στις συντάξεις

σελ. 5

13ο Συνέδριο ΚΚΕ

Αγεφύρωτο χάσμα «θεωρίας» και πράξης

σελ. 7

Διεθνή

Απεργίες στη Γαλλία

σελ. 12

Εξέγερση του

Πολυτεχνείου

Σταθμός-ορόσημο για το εργατικό κίνημα

σελ. 15

Εκδήλωση Μνήμης για τον σ. Στέργιο Κατσαρό

Πριν από ένα χρόνο (στις 11/12/21) χάσαμε τον αξέχαστο σύντροφο Στέργιο Κατσαρό, σεβαστό σε όλους και από τις πιο εμβληματικές μορφές του εργατικού κινήματος και της επαναστατικής αριστεράς στην χώρα μας.

Ο σ. Στέργιος γεννήθηκε στο Βαθύκοιλο, ένα μικρό χωριό της Φθιώτιδας, αλλά από τα νεανικά του χρόνια μετανάστευσε στην Αθήνα για να σπουδάσει, εργαζόμενος ταυτόχρονα για να μπορεί να ζήσει. Τα δύσκολα αυτά χρόνια γνώρισε την εκμετάλλευση, την καταπίεση και τις διώξεις του μετεμφυλιακού καθεστώτος, που συνετέλεσαν στην διαμόρφωση της προσωπικότητας και της συνείδησής του. Εντάχθηκε αμέσως στις γραμμές του εργατικού, φοιτητικού κινήματος και της ΕΔΑ. Συμμετείχε όλους τους αγώνες της περιόδου, στη μεγάλη απεργία και σύγκρουση των οικοδόμων το 1961, στα κινήματα του 15% και του 114, στα «Ιουλιανά» και τους κοινωνικούς, φοιτητικούς και πολιτικούς αγώνες μέχρι την επιβολή της Δικτατορίας του 1967.

Με την επιβολή της δικτατορίας θα περάσει στην παρανομία και μετά από μια

σύντομη περιπέτεια που είχε στην Κούβα του Κάστρο, θα ριχτεί στον αγώνα ενάντια στο χουντικό καθεστώς. Υπήρξε από τα ιδρυτικά μέλη της οργάνωσης «Λαϊκή Πάλη», η οποία ανέπτυξε σημαντική δράση, κυρίως στη Θεσσαλονίκη. Το Σεπτέμβριο του 1969, η οργάνωση θα δεχτεί ισχυρό «χτύπημα» από την ασφάλεια και τα μέλη της θα καταδικαστούν σε βαριές ποινές στη δίκη που θα γίνει τον Γενάρη του 1970. Ο Στέργιος θα καταδικαστεί σε ισόβια κάθειρξη όπως και οι Τριαντάφυλλος Μηταφίδης, Αντώνης Λιάκος και ο αείμνηστος Τάσος Δαρβέρης.

Αποφυλακίστηκε με την αμνηστία που έδωσε ο δικτάτορας Παπαδόπουλος στα πλαίσια του σχεδίου φιλελευθεροποίησης της χούντας, τον Αύγουστο του 1973. Συμμετείχε στην εξέγερση του Πολυτεχνείου μαζί με τους χιλιάδες εργάτες που μάχονταν στους δρόμους ενάντια στις δυνάμεις καταστολής και τον στρατό. Στη δικτατορία του Ιωαννίδη θα περάσει και πάλι στην παρανομία.

Με τη μεταπολίτευση ο σ. Στέργιος θα ριχτεί και πάλι στον αγώνα και πολύ σύντομα, αρχές του 1975, θα ενταχθεί στην ΟΚΔΕ.

Δεν θα λείψει από κανένα αγώνα της μεταπολιτευτικής περιόδου είτε των οικοδόμων, είτε τους έντονους κοινωνικούς αγώνες εκείνης της περιόδου, συντελώντας ταυτόχρονα μεγάλο βαθμό στην οικοδόμηση της ΟΚΔΕ και της 4ης Διεθνούς.

Ο σ. Στέργιος Κατσαρός ήταν μια ευγενική και σεμνή μορφή του εργατικού και επαναστατικού κινήματος που, ωστόσο, μεταμορφωνόταν σε «άγριο θηρίο» απέναντι στην αδικία, απέναντι στα αφεντικά, απέναντι στο κράτος και τους κατασταλτικούς του μηχανισμούς.

Γ' αυτόν τον εξαιρετικό αγωνιστή και άνθρωπο η ΟΚΔΕ οργανώνει την **Τετάρτη 14 Δεκεμβρίου 2022 και ώρα 6 μ.μ. εκδήλωση μνήμης και τιμής στο Πνευματικό Κέντρο του Δήμου Αθηνών, Ακαδημίας 50 (δίπλα στη Νομική Σχολή).**

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων
- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο
στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή
- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίτια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίος, τα μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας - να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισταμονικού μαρξισμού/τροτσκιζμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

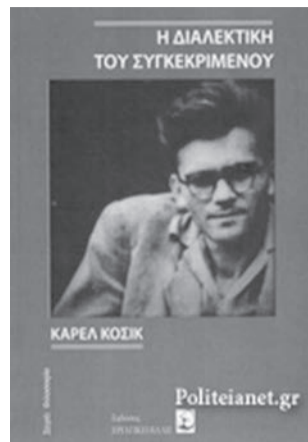
Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 - ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνειδήσής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις **ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Η Διαλεκτική του Συγκεκριμένου**

Συγγραφέας: Κάρελ Κόσικ

Χρονολογία έκδοσης: Ιούνιος 2017

Σελίδες: 236

Τιμή: 7 ευρώ

«Η Διαλεκτική του συγκεκριμένου» εκδόθηκε στα τσέχικα το 1962 αλλά πολύ γρήγορα γνώρισε διεθνή αναγνώριση και μεταφράστηκε σε όλες σχεδόν τις ευρωπαϊκές γλώσσες. Στο βιβλίο αυτό ο Κόσικ ανανεώνει την μαρξιστική φιλοσοφία ενσωματώνοντας, με την διαλεκτική έννοια -δηλαδή διατηρώντας και ταυτόχρονα ξεπερνώντας- τα νέα ρεύματα της αστικής φιλοσοφίας (Χάιντεγκερ, Χούσερλ, κ.α.) αλλά και τη Σχολή της Φραγκφούρτης, τον υπαρξισμό και τον στρουκτουραλισμό.

Το πρώτο κεφάλαιο του βιβλίου (Η διαλεκτική της συγκεκριμένης ολότητας) αποτελεί μια έξοχη, ευσύνοπτη και ορμητική παρουσίαση της υλιστικής διαλε-

κτικής και της μεθόδου της. Στο δεύτερο κεφάλαιο (Οικονομία και φιλοσοφία) ασκείται μια ανελέητη κριτική στις φετιχιστικές μορφές της συνείδησης και πραγματοποιείται μια αξιολογική επίλυση της σχέσης βάσης και εποικοδομήματος. Στο τρίτο κεφάλαιο (Φιλοσοφία και οικονομία) παρουσιάζεται η εξέλιξη των κατηγοριών του Κεφαλαίου του Μαρξ και ο ρόλος της φιλοσοφίας στον μαρξισμό. Στο τέταρτο κεφάλαιο (Πράξη και ολότητα) εξετάζεται η σημαντική κατηγορία της πράξης, η ιστορία και η ελευθερία, η διαμόρφωση του ανθρώπου και η σχέση με την ολότητα του κόσμου.

Από το οπισθόφυλλο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Αθήνα**

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Poeta" Αριστοτέλους 34, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλ. Σβώλου 28

Πάνασσα

Βιβλιοπωλείο: "Αναγνώστης" Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Αθήνα**

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα", Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Poeta" Αριστοτέλους 34, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλ. Σβώλου 28

Πάνασσα

Ψιλικατζίδικο "Ψιλικατέσεν" Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗΓράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30

γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Οταν ο Μητσοτάκης ανέλαβε την κυβέρνηση μετά τη νίκη του στις εκλογές του 2019, ανάμεσα στις πολλές υποσχέσεις που έδωσε στον ελληνικό λαό, υποσχέθηκε το «επιτελικό κράτος», την πάταξη της διαφθοράς, της ανομίας, της εγκληματικότητας κ.ά. Σήμερα 3,5 χρόνια μετά, έκπληκτος ο ελληνικός λαός βλέπει την διαφθορά, τη σήψη, την κάθε είδους εγκληματικότητα να έχουν ξεπεράσει κάθε προηγούμενο. Σε πολλές περιπτώσεις εμπαίζονται και στελέχη του κόμματος — το ίδιο το κόμμα υποτίθεται ότι θα έθετε τέρμα σε όλα αυτά ή τουλάχιστον θα τα περιόριζε.

Οι άριστοι και οι επιτελικοί

Ο άλλοτε διευθυντής του Εθνικού Θεάτρου και πρωθυπουργικός φίλος Λιγνάδης, αποδείχτηκε ότι ήταν ένας βιαστής σωμάτων και ψυχών που αν και ήταν γνωστά τα εγκλήματά του, πάρα πολλά χρόνια δεν τον ακουμπούσε κανείς, προφανώς λόγω των μεγάλων διασυνδέσεών του. Ακόμη, αν και καταδικάστηκε σε 12 χρόνια κάθειρξη παραμένει εκτός φυλακών. Τυχαίο;

Ο Η. Μίχος από τα Σεπόλια που βίαζε ένα δωδεκάχρονο κοριτσάκι και ταυτόχρονα το εξέδιδε σε δεκάδες άλλους, ήταν στέλεχος της ΝΔ και διατηρούσε στενές φιλικές σχέσεις με υπουργούς, παπάδες, αστυνομικούς, ακόμη και με τον αρχιεπίσκοπο, το περιφερειάρχη Πατούλη και τον πρώην πρωθυπουργό Σαμαρά. Είναι αδύνατον κανένας από όλους αυτούς και ιδιαίτερα η τοπική αστυνομία να μην γνώριζε τις πρωτοφανείς αθλιότητες και κακουργήματα αυτού του άθλιου υποκειμένου.

Από όσα μέχρι στιγμής αποκαλύφθηκαν φαίνεται ότι ο Ανδρέας Πάτσης, βουλευτής της ΝΔ, είναι ένα λαμόγιο διεθνούς (όχι εθνικού) επιπέδου. Ξεκίνησε από το ποδόσφαιρο και την

Οι άριστοι του Μητσοτάκη

εξαγορά μιας ομάδας, όπου, αφού τσέπωσε τα τηλεοπτικά δικαιώματα εξαφανίστηκε. Έκανε ένα πλούσιο γάμο, άνοιξε τοπικό τηλεοπτικό κανάλι με τη βοήθεια του οποίου βγήκε βουλευτής για να «υπηρετήσει» τον λαό των Γρεβενών. Αν και έκανε ψευδείς φορολογικές δηλώσεις, το περιβόητο Πόθεν Έσχες τα έβρισκε όλα εντάξει! Τα τελευταία χρόνια (από τότε άραγε;) αυτό το λαμόγιο είχε και Off shore (οφσορ) εταιρείες (υποτίθεται ότι απαγορεύεται για τους βουλευτές), όπου από ό,τι φαίνεται από τις μέχρι τώρα αποκαλύψεις, η κύρια δραστηριότητά τους ήταν η εμπλοκή τους στα λεγόμενα «κόκκινα δάνεια» των τραπεζών. Σε μια από αυτές τις υποθέσεις, με δάνειο 3,5 εκ. ευρώ που πήρε από την Εμπορική Τράπεζα, αγόρασε από την ίδια τράπεζα «κόκκινα δάνεια» 65 εκ. ευρώ! Όπως είναι γνωστό αυτά τα «κόκκινα δάνεια» στην τεράστια πλειοψηφία τους αποτελούν οφειλέτες δανειών για κατοικία ή για μικρές επιχειρήσεις.

Η Ρεβέκκα Πιτσικά, φαίνεται ότι είναι φαινόμενο και έχει πολλές ικανότητες που πραγματικά ξεπερνούν κατά πολύ τις δυνατότητες ενός ανθρώπου. Αναφέρουμε μερικές από αυτές και όσες έχουν γίνει γνωστές μέχρι σήμερα: α) Διορίστηκε από τον υπουργό Εξωτερικών Δένδια στον Οργανισμό Ασφάλισης Εξαγωγικών Πιστώσεων. β) Για υπηρεσίες της συμβουλευτικού χαρακτήρα σε δημόσιους οργανισμούς (ΕΡΤ, ΑΔΜΗΕ, ΕΛΤΑ) εισέπραξε 400.000 ευρώ (περίπου όσα ένας μέσος εργαζόμενος στα 2/3 του εργάσιμου βίου του) για την επεξεργασία και υποβολή εισηγήσεων, προτάσεων και μελετών προς υποβολή του έργου της Ειδικής Γραμματείας για την εκπόνηση

της έκθεσης «Ελλάδα 2050». Τώρα τι θα κάνει αυτή η κυρία αλλά και η ίδια η επιτροπή «Ελλάδα 2050» για 30 ολόκληρα χρόνια, δεν είναι δύσκολο να υποθέσει κανείς. Τίποτα περισσότερο και τίποτα λιγότερο από ό,τι κάνουν όλα τα νεοφιλελεύθερα λαμόγια, κατά τ' άλλα οπαδοί του αντικρατισμού και της ιδιωτικής οικονομίας, όπου σαν golden boys and girls λυμαινονται το δημόσιο. Τώρα, όσον αφορά στα προσόντα της Πιτσικά, είναι στέλεχος της ΝΔ, αυτό τα λέει όλα (μάλιστα έφτιαξε το μητρώο στελεχών του κόμματος για το λογαριασμό του Μητσοτάκη).

Ξανά η μπόχα των υποκλοπών

Πρόσφατα δημοσιεύματα – συνεχίζονται ακόμη – των εφημερίδων «Νέα» και «Βήμα», που ανήκουν στον όμιλο Μαρινάκη (γνωστού νεοδημοκράτη και συγγενή της Ντόρας Μπακογιάννη) αποκαλύπτουν ότι η Ελλάδα είχε προμηθευτεί το ηλεκτρονικό πρόγραμμα κατασκοπείας Predator, υπεύθυνος του οποίου ήταν ο πρώην συνεργάτης και ανηψιός του πρωθυπουργού Γρ. Δημητριάδης. Αποκαλύπτουν, ακόμη, ότι υπήρχε «κεντρικός σχεδιασμός» παρακολουθήσεων και ότι τελικά ο αριθμός τους «είναι μεγαλύτερος απ' ό,τι είχε εκτιμηθεί αρχικά». Μάλιστα, συνεχίζουν τα δημοσιεύματα ότι πολλοί από τους παρακολουθούμενους «είναι στελέχη του κυβερνητικού κόμματος που βρίσκονται σε πολύχρονη σύγκρουση μεταξύ τους (ακούστηκε το όνομα του Μιχάλη Χρυσοχοϊδη), ενώ το παράνομο λογισμικό (με το οποίο γίνονται οι υποκλοπές) φαίνεται να έχει σταλεί και σε παράγοντες εκτός πολιτικού χώρου (επιχειρηματίες και άτο-

μα)». Όλα αυτά βέβαια προφανώς με την έγκριση της εισαγγελέας της ΕΥΠ – υπεύθυνης για την άρση του απορρήτου των επικοινωνιών – που είχε πει προ δύο εβδομάδων ότι «δεν εξαιρείται κανένας». Οι «φιλότιμες» προσπάθειες του κυβερνητικού εκπρόσωπου, Γ. Οικονόμου να υποβαθμίσει τις αποκαλύψεις λέγοντας ότι πρόκειται για «ένα δημοσίευμα γεμάτο εικασίες από το οποίο απουσιάζουν στοιχεία, ονόματα και συγκεκριμένα γεγονότα», φυσικά αποδείχτηκαν μάταιες. Οι εφημερίδες επιμένουν και παρουσιάζουν όλο και πιο τρανταχτά στοιχεία.

Πρέπει να τους ξεφορτωθούμε

Το καπάκι της σήψης του συστήματος άνοιξε και όλα αυτά τα «μποπούκια» των α(χ)ρήστων, του επιτελικού κράτους, των μυστικών υπηρεσιών κ.ά., «παρελαύνουν» μπροστά στα έκπληκτα μάτια των εργαζόμενων, των φτωχών λαϊκών μαζών και της νεολαίας. Η μπόχα που βγαίνει από τους νεοφιλελεύθερους γύπες και ιδιαίτερα από τις «γαλάζιες ακρίδες» δεν φεύγει με «γιατροσόφια» ή «φερετζέδες», όπως «εξεταστικές επιτροπές» ή ενίσχυση των «θεσμών διαφάνειας» κ.λπ., που κατά κανόνα προτείνει ο ΣΥΡΙΖΑ και τ' άλλα μνημονιακά κόμματα. Μόνο οι σκληροί αγώνες των εργαζομένων και της νεολαίας που θα έχουν σαν στόχο την ικανοποίηση των αιτημάτων τους (αυξήσεις μισθών, σταμάτημα της ακρίβειας, των ιδιωτικοποιήσεων κ.λπ.) αλλά και την ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος, μπορούν να απαλλάξουν την ελληνική κοινωνία από αυτόν τον χωρίς προηγούμενο βούρκο. Η πανελλαδική απεργία στις 9/11 που κήρυξαν η ΓΣΣΕ, ΑΔΕΔΥ και όλα τα μεγάλα συνδικάτα πρέπει να είναι μόνο η αρχή του αγώνα για την απαλλαγή μας από τις νεοφιλελεύθερες ακρίδες, από την αντιδραστική και καταστροφική ΕΕ και από το σάπιο καπιταλιστικό σύστημα.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Οπληθωρισμός, τόσο σε παγκόσμιο όσο και σε ευρωπαϊκό επίπεδο, καλπάζει με άμεση συνέπεια την αύξηση των τιμών σε βασικά καταναλωτικά είδη, των μεταφορών, της ενέργειας και των τροφίμων. Τον Σεπτέμβρη στη Μεγάλη Βρετανία, «σκαρφάλωσε» στο ιστορικό υψηλό του 10,1% (στην Ελλάδα αγγίζει το 12,1% για τον ίδιο μήνα). Ένα από τα αποτελέσματα αυτής της κατάστασης είναι η αδυναμία των καταναλωτών να αγοράσουν υγιεινά τρόφιμα υψηλής διατροφικής αξίας. Ως αποτέλεσμα, καταφεύγουν όλο και περισσότερο σε τροφές/κονσέρβες τύπου Swan και Sram (και γενικά υπέρ-επεξεργασμένα τρόφιμα και ποτά, γνωστά ως UPF) – οι οποίες μάλιστα καταγράφουν άλμα 36% στις πωλήσεις τους(!) – με ποικίλες μακροπρόθεσμες αρνητικές συνέπειες στην υγεία όπως: αυξημένο κίνδυνο υπερβολικού βάρους και παχυσαρκίας, καρδιαγγειακές παθήσεις, διαβήτη τύπου 2, μεταβολικό σύνδρομο, σύνδρομο ευερέθιστου εντέρου, καρκίνο, κατάθλιψη κ.ά. Ακόμα, έχει παρατηρηθεί από το βρετανικό Γραφείο Ασφάλειας Τροφίμων (FSA) ότι η κατανάλωση ληγμένων τροφίμων γνωρίζει ραγδαία αύξηση, καθώς σε σχετική έρευνα το 32% των ερωτηθέντων δήλωσε ότι έχει καταναλώσει ληγμένο τρόφιμο τουλάχιστον μια φορά τον προηγούμενο μήνα. Και όλα αυτά σε μια μητρόπολη του καπιταλισμού, τη Μεγάλη Βρετανία!

Το Ινστιτούτο Μετρήσεων και Αξιολόγησης Υγείας (IHME), στην έρευνά του για το «Παγκόσμιο Φορτίο των Νόσων» (Global Burden of Disease) εκτιμά ότι περίπου 792 εκατομμύρια άνθρωποι παγκοσμίως πάσχουν από κάποιου είδους **ψυχική ασθένεια**. Πιο συγκεκριμένα από: α) κατάθλιψη 264 εκατ., β) διαταραχές άγχους 284 εκατ., γ) διπολική διαταραχή 46 εκατ., δ) διατροφικές διαταραχές – ανορεξία και βουλιμία – 16 εκατ., ε) σχιζοφρένεια 20 εκατ., στ) αλκοολισμό 107 εκατ., ζ) χρήση ναρκωτικών 71 εκατ. Κάτι περισσότερο δηλαδή από το 10,7% του παγκόσμιου πληθυσμού, υποφέρει από κάποιου είδους ψυχική/ψυχολογική διαταραχή/ασθένεια, ενώ σημειώνεται και το γεγονός ότι οι ψυχικές ασθένειες είναι γενικώς υποδηλωμένες, εννοώντας ότι πολλά περιστατικά (κυρίως για οικογενειακούς, κοινωνικούς κ.ά. λόγους) δεν αναφέρονται/καταγράφονται ποτέ. Ενδιαφέρον παρουσιάζει η έρευνα σε σχέση με τις χώρες και το ποσοστό των πολιτών τους που αντιμετωπίζουν μια από τις παραπάνω διαταραχές: η Ελλάδα βρίσκεται στην 11η θέση παγκοσμίως με ποσοστό 17,05% (σύμφωνα με έρευνα που πραγματοποιήθηκε το 2014 με τίτλο «Εθνική μελέτη νοσηρότητας και παραγόντων κινδύνου», τα ποσοστά άγχους στη χώρα μας αγγίζουν το 24% και της κατάθλιψης το 16% του συνολικού πληθυσμού), ενώ την πρώτη θέση της κατάταξης κατέχει η Αυστραλία με 19,35%, δεύτερη η Νέα Ζηλανδία με 19,04% και ακολουθεί το Ιράν, η Πορτογαλία, η Ισπανία κ.λπ. Οι ΗΠΑ βρίσκονται 2 θέσεις χαμηλότερα από την Ελλάδα, με ποσοστό 16,93%.

Τετάρτη 9 Νοέμβρη: ΟΛΟΙ ΣΤΗ ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

Με αγώνες κι απεργίες να διώξουμε την επικίνδυνη κυβέρνηση-συμμορία Μητσοτάκη

Απεργιακές συγκεντρώσεις: Αθήνα 10.30 πλ. Κλαυθμώνος, Θεσ/κη: 10.30 Εγνατία & Αγ. Σοφίας, Ιωάννινα: 10.30 Εργ. κέντρο, Πάτρα: 10.00 Παράρτημα

Οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα βρισκόμαστε αντιμέτωποι με έναν κυκλώνα προβλημάτων, τα οποία οξύνονται καθημερινά προμηγύοντας ένα σκληρό χειμώνα που εγκυμονεί τρομακτικούς κινδύνους. Αυτό γιατί η **επιδείνωση της καπιταλιστικής οικονομικής κρίσης οδηγεί:**

Σε μια όλο και μεγαλύτερη κλιμάκωση της ιμπεριαλιστικής σύγκρουσης ανάμεσα σε ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ και Ρωσία, με τον κίνδυνο ενός Τρίτου Παγκόσμιου Πολέμου να έρχεται όλο και πιο κοντά. Οι δηλώσεις για χρήση πυρηνικών μόνο τυχαία δεν γίνονται! Η πλήρης στοίχιση της κυβέρνησης της ΝΔ (και όλων των αστικών δυνάμεων ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ κ.ά.) στην πρώτη γραμμή υπέρ των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ, μετατρέποντας τη χώρα σε απέραντη βάση των «συμμάχων» μας, στηρίζοντας το μισοφασιστικό καθεστώς Ζελένσκι με αποστολή όπλων κ.λπ., είναι εγκληματική και σέρνει τον ελληνικό λαό στη δίνη μιας ολέθριας σύγκρουσης.

Σε έξαρση του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού: Ο τουρκικός καπιταλισμός, προσπαθώντας να αναβαθμιστεί, ξεδιπλώνει επικίνδυνες βλέψεις. Αλλά το ίδιο επιθετικός είναι κι ο ελληνικός καπιταλισμός, που μετατρέπεται σε πρωτοπαλίκαρο των ΗΠΑ, «πρόθυμος» για κάθε τυχοδιωκτισμό. Με θηριώδεις εξοπλισμούς (14 δις. ευρώ τα τελευταία δύο χρόνια, τα οποία κόβονται από τις κοινωνικές δαπάνες), η κυβέρνηση Μητσοτάκη (συνεπικουρούμενη από ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ κ.ά.) και η αστική τάξη εμφανίζονται όλο και πιο έτοιμοι να ρισκάρουν ένα «θερμό επεισόδιο» και να μας ρίξουν στον τυχοδιωκτισμό μιας στρατιωτικής σύγκρουσης, με καταστροφικές συνέπειες για τους λαούς των δύο χωρών!

Σε ακρίβεια και φτώχεια: ΕΕ και κυβερνήσεις μας σπρώχνουν σε πρωτοφανή φτωχοποίηση: αφήνουν την ακρίβεια να καλπάζει, για να μην θιγούν την «αγορά», τα Χρηματιστήρια Ενέργειας, το μεγάλο κεφάλαιο και την κερδοσκοπία του. Απαιτούν να φορτωθούμε όλα τα βάρη της κρίσης και του πολέμου, να κρυώσουμε και να πεινάσουμε, πετώντας μας ξεροκόμματα φτώχειας («ένισχυση των πιο ευάλωτων»). Την ίδια στιγμή, μεγάλο κεφάλαιο και πλούσιοι συσσωρεύουν αμύθητα κέρδη και πλούτο. Για τους εργαζόμενους, φτωχούς και νέους, **ο μισθός δεν φτάνει για να βγει ο μήνας.** Τρόφιμα, θέρμανση, νοίκι, μετακινήσεις κ.λπ. γίνονται απλησίαστα, σαν είδη πολυτελείας. Τα «pass» της κυβέρνησης είναι ψίχουλα κοροϊδίας μπροστά στα δις. που μας αρπάζουν καθημερινά. Η ακρίβεια οφείλεται στην οικονομική κρίση του καπιταλισμού και στα τεράστια κέρδη των επιχειρήσεων.

Σε εφαρμογή ακραίων νεοφιλελεύθερων μέτρων χτυπώντας τα εργασιακά και κοινωνικά δικαιώματα: ιδιωτικοποιήσεις των πάντων (υγεία, παιδεία, δημόσια περιουσία κ.ά.). Ο εργατοκτόνος ν. Χατζηδάκη καταργεί το δωρο, χτυπάει την απεργία και τον συνδικαλισμό. **Ιδιωτικοποίησαν την επικουρική ασφάλιση** για τους νέους εργαζόμενους ενώ

ετοιμάζουν την πλήρη **κατάργηση του ν.1264.** Οι εργοδότες ασυδοτούν ανεξέλεγκτα (υποασφαλισμένη εργασία, κλοπή δώρων, χρήση βίας, απολύσεις σε συνδικαλιστές κι όποιον αντιστέκεται κ.λπ.).

Σε ακραία καταστολή: με την οικοδόμηση ενός κράτους έκτακτης ανάγκης με ΜΑΤ, βία, δικαστήρια σε όσους αντιστέκονται στην αντιδημοκρατική λαίλαπα.

Σε πρωτοφανή πολιτική σήψη: Τα αναρίθμητα σκάνδαλα της συμμορίας Μητσοτάκη (λίστες Πέτσα, υποκλοπές, υπερκέρδη ιδιωτικών παρόχων ενέργειας, απευθείας αναθέσεις έργων, σκάνδαλο Πάτση κ.ά.) μπουκλώνοντας με εκατομμύρια ευρώ τους «δικούς» τους βουλευτές, επιχειρηματίες, ΜΜΕξαπάτησης. Με την αρπακτικότητα και τον κυνισμό τους – **όποιος δεν προσαρμόζεται, πεθαίνει** – να ξεπερνά κάθε όριο!

Η Γενική Απεργία στις 9 Νοέμβρη να γίνει η αρχή του τέλους τους Με οργάνωση κι αγώνες διαρκείας μπορούμε να τα καταφέρουμε!

Η λύση δεν μπορεί να έρθει μέσα από εκλογές, από την εναλλαγή κυβέρνησης της δήθεν «προοδευτικότητας» του ΣΥΡΙΖΑ που έχει την ίδια νεοφιλελεύθερη πολιτική της «αγοράς» και των επιδομάτων φτώχειας, ενώ δίνει ρέστα σε φιλονατοϊσμό και «σκληρή ρητορική» στα ελληνοτουρκικά.

Πρέπει να στηριχτούμε στις δικές μας δυνάμεις! Τον τελευταίο χρόνο, έχουν ξεσπάσει σημαντικοί, ελπιδοφόροι εργατικοί και νεολαιίστικοι αγώνες (εκπαιδευτικοί, e-food, Cosco, Μαλαματίνα, ενάντια στην ΟΠΠΙ κ.λπ.). Όμως για να ανατραπεί η ζοφερή κατάσταση που ζούμε πρέπει να κάνουμε ακόμα πιο αποφασιστικά βήματα.

Πρέπει να ανασυγκροτήσουμε τις δυνάμεις μας με την **οργάνωσή μας** στους χώρους δουλειάς, σε **σωματεία** και **επιτροπές αγώνα.** Να συντονίσουμε τις δυνάμεις μας μέσα από μια πραγματική ενότητα των αγώνων, αγώνων μαχητικών και ανυποχώρητων. Να προωθήσουμε και να υπερασπίσουμε την **εργατική δημοκρατία** ενάντια στην επίσημη συνδικαλιστική γραφειοκρατία της ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ που κήρυξε μια απεργία δύο μήνες νωρίτερα χωρίς σχέδιο και χωρίς να την οργανώσει. Ενάντια και στην πολιτική του ΚΚΕ/ΠΑΜΕ που είναι εντελώς αδιέξοδη και παραλυτική. Διασπά και απομονώνει τους αγώνες (βλ. ΜΑΛΑΜΑΤΙΝΑ κ.ά.), επιτίθεται σε όσους προωθούν ριζοσπαστικές λύσεις, σπέρνει την ηττοπάθεια. Ενώ η καταστολή οργιάζει, προτάσσει «συμβολικές κινήσεις» και επερωτήσεις στη βουλή. Στοιχίζεται με τον αστικό εθνικισμό των «κυριαρχικών μας δικαιωμάτων» ενάντια στην «τουρκική επιθετικότητα».

Μόνο έτσι θα ρίξουμε την επικίνδυνη κυβέρνηση-συμμορία των α(χ)ρήστων νεοφιλελεύθερων του Μητσοτάκη και θα επιβάλουμε μια δικιά μας κυβέρνηση, μια κυβέρνηση των εργαζομένων. **Να ενώσουμε τους αγώνες μας με τους αγώνες των εργαζομένων πολλών χωρών της Ευρώπης που αγωνίζονται ενάντια στην ακρίβεια, την φτώχεια και τις νεοφιλελεύθερες κυβερνήσεις τους.**

Να προτάξουμε τις δικές μας ανάγκες, τις δικές μας λύσεις:

- Κατάργηση του αντεργατικού εκτρώματος Χατζηδάκη
- Να φύγει η Κυβέρνηση Μητσοτάκη – να καταργηθούν όλοι οι μνημονιακοί νόμοι
- Σταθερή και πλήρη απασχόληση, κατάργηση κάθε είδους ελαστικής, μερικής απασχόλησης
- Αυξήσεις σε μισθούς – συντάξεις πάνω από τον πληθωρισμό - Συλλογικές συμβάσεις για όλους
- Κάτω η Ακρίβεια και η Φτώχεια. ΟΧΙ στις Ιδιωτικοποιήσεις. Εθνικοποίηση της ενέργειας, των τομέων-κλειδιά της οικονομίας, με εργατικό έλεγχο. Κατάργηση ΦΠΑ – Μείωση τιμών στα βασικά αγαθά
- Διαγραφή του Χρέους. Βαριά φορολογία σε κέρδη – πλούσιους. Λεφτά για τις Κοινωνικές Ανάγκες, ΟΧΙ για Εξοπλισμούς και Καταστολή
- Στον δρόμο σπάμε την κρατική τρομοκρατία
- ΟΧΙ στους Ιμπεριαλιστές ΗΠΑ-ΕΕ και Ρωσίας. ΟΧΙ σε Εξοπλισμούς και Πυρηνικά. Έξω Βάσεις και ΝΑΤΟ
- Σε Ελλάδα και Τουρκία: Κοινός αγώνας – Διεθνισμός των λαών ενάντια στον πόλεμο

Επίκαιρα...

Ξυλοδαρμός ασθενή από την ΕΛ.ΑΣ.

Το απόγευμα της 16ης Οκτώβρη, αστυνομικοί «συνόδευσαν» ασταθή ψυχικά ασθενή, πιθανώς υπό την επίρεια ουσιών, στο Δρομοκαϊτείο για ακούσια εισαγωγή. Σε αυτές τις περιπτώσεις, η αρμοδιότητά τους περιορίζεται στην ασφαλή συνοδεία και παραμονή του ασθενή στο νοσοκομείο. Έξω από τον χώρο του νοσοκομείου, εκεί όπου έχουν δημιουργηθεί δύο ειδικά κοντέινερ για την πρώτη εξέταση των ασθενών προς αποφυγή συνωστισμού, οι αστυνομικοί εθεάθησαν από δεκάδες μάρτυρες να ξυλοκοπούν άγρια και να βρίζουν τον αβοήθητο ασθενή. Παρόντες στο περιστατικό ήταν άλλοι δέκα αστυνομικοί, οι οποίοι βρίσκονταν εκεί ως συνοδοί αντίστοιχων περιστατικών και κανένας τους δεν παρενέβη για να προστατέψει το θύμα. Οι φωνές του θύματος αντηχούσαν στο μεγαλύτερο μέρος του νοσοκομείου. Στα χαρτιά της εφημερίας γράφτηκε ότι πραγματοποιήθηκε «συμπλοκή», αφότου ο ασθενής μεταφέρθηκε «ήδη χτυπημένος» στο νοσοκομείο, ενώ οι ίδιοι αστυνομικοί τον συνόδευσαν ξανά για την υποτιθέμενη περιποίηση των «αγνώστου προέλευσης» τραυμάτων του.

Τέτοιου είδους περιστατικά συνεχίζουν να ανθίζουν ανενόχλητα όσο το «δικαιο του μπάτσου» και το «δικαίωμα της ΕΛ.ΑΣ.» να πυροβολεί, να ξυλοκοπεί, να καταστέλλει, να βασανίζει και να βιάζει κατά βούληση, με οποιοδήποτε πρόσχημα, επιβάλλεται με τον έναν ή τον άλλο τρόπο από το βίαιο Κράτος Έκτακτης Ανάγκης που βιώνουμε.

Ένα ακόμη πολύνεκρο ναυάγιο με θύματα μετανάστες στα Κύθηρα

Ναυάγιο σημειώθηκε την Τετάρτη 5 Οκτώβρη έξω από το λιμάνι του Διακοφτίου, στα Κύθηρα. Ιστιοφόρο με περίπου 95 πρόσφυγες παρασύρθηκε από τα τεράστια κύματα λόγω των ισχυρών ανέμων, προσέκρουσε στα βράχια και διαλύθηκε. Οι επιβαίνοντες είχαν προλάβει πριν τη πρόσκρουση να καλέσουν σε βοήθεια ενώ αμέσως μετά βρέθηκαν όλοι στην θάλασσα. Οι κάτοικοι έμαθαν από το σήμα στο νοσοκομείο ότι υπήρξε ναυάγιο στην περιοχή. Ενημερώθηκαν από την ομάδα αλληλεγγύης που έχει δημιουργηθεί και έφτασαν άμεσα πάνω από 50 για βοήθεια με κουβέρτες, στεγνά ρούχα και είδη πρώτης ανάγκης. Από τους 80 διασωθέντες οι 55 είναι άνδρες, 7 είναι γυναίκες και τα παιδιά 18. Οι 79 διασωθέντες είναι από το Αφγανιστάν και ο ένας είναι Σύριος. Αρκετοί σωροί έχουν εντοπιστεί σε χαράδρες. Κάποιοι από τους μετανάστες είδαν το χειριστή του σκάφους να τους εγκαταλείπει και να πέφτει στη θάλασσα, συνειδητοποιώντας ότι το ναυάγιο έμελλε να είναι αναπόφευκτο.

Μήνυμα για την αντιμετώπιση της μάστιγας των λαθρέμπορων έστειλε την επομένη, Πέμπτη 6 Οκτώβρη, ο Μητσοτάκης από την Πράγα, σημειώνοντας ότι «ήρθε η ώρα να συνεργαστούμε πραγματικά και με πολύ πιο ουσιαστικό τρόπο, προκειμένου να αποφύγουμε την επανάληψη τέτοιων περιστατικών στο μέλλον και να εξουδετερώσουμε εντελώς τους λαθρέμπορους που εκμεταλλεύονται αθώους ανθρώπους, απελπισμένους ανθρώπους, οι οποίοι προσπαθούν να φτάσουν στην ευρωπαϊκή ήπειρο με σκάφη που σαφώς δεν είναι αξιόπλοα... Την ίδια στιγμή φυσικά που οι επαναπροωθήσεις μεταναστών έχουν αυξηθεί, η βίαιη μεταχείριση μεταναστών δεν έχει όρια και η κυβέρνηση συνεχίζει να κάνει «τα στραβά μάτια».

Μαύρη Προπαγάνδα για «αυξήσεις» στις συντάξεις

Πώς αλλιώς, από «Μαύρη Προπαγάνδα», που ενορχηστρώνεται, από την κυβέρνηση της ΝΔ, του Κυριάκου Μητσοτάκη, μπορεί να χαρακτηρίσει κάποιος, την «συζήτηση», για τις περιβόητες «αυξήσεις» στις συντάξεις; Μέσα Μαζικής «Ενημέρωσης», δημοσιογράφοι, «ειδικοί», επιχειρηματίες, τραπεζίτες και λοιποί, διαδίδουν, ότι:

1ο) Η συντριπτική πλειονότητα (το 94,6%) των συνταξιούχων, θα πάρει «αυξήσεις».

2ο) Οι «αυξήσεις» θα είναι «πολλές», διπλές ή και τριπλές.

3ο) Πάνω από τους μισούς συνταξιούχους, τελικά, θα λάβουν «μία επιπλέον σύνταξη», μια «13η σύνταξη».

4ο) Η κυβέρνηση της ΝΔ προχωράει σε «μία ακόμη έμπρακτη στήριξη των εισοδημάτων, των συνταξιούχων και ιδιαίτερα των χαμηλοσυνταξιούχων, οι οποίοι, θα δουν στη πράξη να αυξάνονται οι αποδοχές τους».

5ο) Οι «αυξήσεις», που «θα τις πάρουν στο χέρι» ή «θα τις δουν στην τσέπη τους», οι συνταξιούχοι, «θα είναι πραγματικές».

Όμως όλα αυτά, είναι ψέματα, ταχυδακτυλουργίες και κατασκευασμένες πληροφορίες (βλ. <https://www.okde.gr/archives/17979>), γιατί:

Γενικά, οι όποιες αυξήσεις προπαγανδίζει η κυβέρνηση, σαν τις πρώτες μεταμνημονιακές αυξήσεις ή οι πρώτες αυξήσεις των συντάξεων, μετά από 12 ή 13 χρόνια, συνεχών, τεράστιων και δραματικών περικοπών, αν και όταν δοθούν, σε όσους και όσες δοθούν, δεν θα είναι πραγματικές αυξήσεις. Δηλαδή, δεν θα καλύπτουν, την άνοδο των τιμών (σε

προϊόντα, αγαθά και υπηρεσίες. Δεν θα καλύπτουν ούτε στο ελάχιστο, τις τεράστιες απώλειες/ περικοπές των συντάξεων, όλων αυτών των χρόνων. Δεν θα αυξάνουν - βελτιώνουν ή πρόκειται να βελτιώσουν πραγματικά το εισόδημα, την αγοραστική δύναμη, ή πιο σημαντικό, το βιοτικό επίπεδο των συνταξιούχων, των οικογενειών τους, αλλά και συνολικά την κοινωνία.

Πιο ειδικά:

(Α) Η έκτακτη οικονομική ενίσχυση, το επίδομα των 250 ευρώ, που θα δοθεί, στα τέλη του τρέχοντος έτους, **δεν αποτελεί αύξηση**, στο μηνιαίο ποσό της σύνταξης! Το επίδομα αυτό, θα δοθεί, εφάπαξ-μια φορά, και μάλιστα θα δοθεί, με προϋποθέσεις, άρα δεν θα το πάρουν όλοι οι χαμηλοσυνταξιούχοι. Αυτό το έκτακτο «βοήθημα», δεν αποτελεί, ούτε μια σταγόνα, μπροστά στον ωκεανό, είτε της τωρινής ακρίβειας, είτε των κάθε είδους Μνημονιακών περικοπών και **δεν αποτελεί 13η σύνταξη!**

(Β) Η καταβολή της 4ης ετήσιας δόσης, της αύξησης, που προβλέπονταν, από τον αντισφαλιστικό νόμο Βρούτση (ν.4670/2020), και τον επαναυπολογισμό των συντάξεων, για συνταξιούχους «που υπέβαλαν αίτηση πριν τον Μάιο του 2016 με περισσότερα από 30 χρόνια ασφάλισης», **δεν αποτελεί, γενική αύξηση, στο μηνιαίο ποσό της σύνταξης!** Μόνο σε όσες και όσους συνταξιούχους, με τις προηγούμενες προϋποθέσεις, ο «επαναυπολογισμός» «έφερνε» αυξήσεις, ο νόμος αυτός, προέβλεπε, να μην δοθούν, αυτές οι αυξήσεις, άμεσα, στον/στην συνταξιούχο, αλλά να δοθούν, σε «βάθος» πενταετίας! Έτσι, τον Δεκέμβριο του 2022, με την καταβολή της σύντα-

ξης του Ιανουαρίου 2023, θα δοθεί, η 4η δόση, μιας αύξησης, που έπρεπε να δοθεί πριν χρόνια, και που τώρα την δίνουν, καθυστερημένα, και μάλιστα χωρίς τόκους!

(Γ) Η κατάργηση της ειδικής εισφοράς αλληλεγγύης, από 1-1-2023, **επίσης δεν αποτελεί αύξηση, στο μηνιαίο ποσό της σύνταξης!** Καταρχάς, εκείνο που καταργείται, από 1-1-2023, είναι η λεγόμενη «φορολογική ειδική εισφορά αλληλεγγύης», που επιβλήθηκε, επίσης με Μνημονιακό νόμο του 2011, και αφορούσε, όλους τους φορολογούμενους, με εισοδήματα, άνω των 12.000 ευρώ ετησίως. Άρα, αφορά και στους συνταξιούχους, προφανώς όχι όλους, οι οποίοι, όντως, θα δουν μια αύξηση, στο συνολικό ετήσιο εισόδημά τους. Όμως, αυτή, δεν προκύπτει, από αύξηση στην μηνιαία σύνταξη τους, αλλά από «μια μείωση στις πολλές μειώσεις», του εισοδήματός τους, λόγω κατάργησης, μιας από τις πολλές φορολογικές επιβαρύνσεις. Επίσης, δεν πρέπει να μπερδεύονται κάποιοι, με την «ειδική εισφορά αλληλεγγύης, στους συνταξιούχους Δημοσίου (ΕΑΣ)». Μια παρακράτηση - εισφορά, μηνιαία, που επιβλήθηκε, το 2010, με άλλον μνημονιακό νόμο, για συντάξεις Δημοσίου, από 1.400 ευρώ και άνω, για «την κάλυψη ελλειμμάτων», και η οποία θα συνεχίσει να παρακρατείται!

(Δ) Το «ξεπάγωμα» των τακτικών γενικών αυξήσεων των συντάξεων, από τις αρχές του 2023, που θα είναι μάλλον της τάξεως του 7%, **σε καμιά περίπτωση δεν αποτελεί πραγματική αύξηση των συντάξεων!** Με βάση τα Μνημόνια, αλλά και τους αντισφαλιστικούς νόμους Κατρούγκαλου (2016), Βρούτση

(2020) ή Χατζηδάκη (2021), όλοι τους, η ΝΔ, ο ΣΥΡΙΖΑ και το ΠΑΣΟΚ, όλοι τους, διατηρώντας και εφαρμόζοντας αυτούς τους νόμους, επιβάλλουν ότι στο εξής, από την 1.1.2023, **οι όποιες αυξήσεις στις συντάξεις θα είναι ονομαστικές**. Δηλαδή, θα μπαίνουν χρήματα, στην τσέπη ή θα δίνονται στο χέρι, όμως, το καλάθι, της νοικοκυράς (σε προϊόντα, αγαθά και υπηρεσίες), θα αδειάζει, θα μικραίνει ή θα γεμίζει λιγότερο! **Όμως ακόμη και αυτές, τις ονομαστικές αυξήσεις**, που θα δοθούν, μάλλον κατά τον Μάρτιο ή Απρίλιο του 2023, δεν θα τις πάρουν όλοι, λόγω της λεγόμενης προσωπικής διαφοράς. Σε ένα μεγάλο κομμάτι συνταξιούχων, κάτι παραπάνω από 900.000, που έχουν στην κύρια σύνταξη τους, την λεγόμενη προσωπική διαφορά, δεν πρόκειται να δοθεί καμία αύξηση ή θα δοθεί, ακόμη μικρότερη!

Απέναντι, στην μαύρη προπαγάνδα της κυβέρνησης, απέναντι στο ότι το 94,6% των συνταξιούχων θα δει αυξήσεις, διπλές, τριπλές και πραγματικές, μοναδική αλήθεια, είναι ότι **κανείς, ούτε ένας συνταξιούχος, δεν θα δει πραγματικές αυξήσεις, που να αναπληρώνουν είτε την ακρίβεια, είτε τις μνημονιακές μειώσεις, των συντάξεων.**

■ Τηλέμαχος Λάχανης

Νίκη στον αγώνα των Τούρκων αγωνιστών – απεργών πείνας

Την ίδια περίοδο που ο ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός οξύνεται και οι απειλές ρέουν εκατέρωθεν, Μητσοτάκης και Ερντογάν αποδεικνύουν για άλλη μια φορά πως η καταστολή του εργατικού κινήματος δεν γνωρίζει σύνορα. Αντίθετα όταν αφορά το τσάκισμα των αγωνιστών, οι δύο αστικές τάξεις και τα επιτελεία τους μπορούν να αφήσουν τις διαφορές τους στην άκρη. Ο Süleyman Soylu, υπουργός Εσωτερικών της Τουρκίας (μπλεγμένος σε σκάνδαλα ναρκωτικών), παραδέχτηκε επίσημα σε τηλεοπτική εκπομπή ότι οι συλλήψεις των 11 Τούρκων αγωνιστών ήρθαν κατόπιν έντονης πολιτικής πίεσης από την Τουρκική κυβέρνηση. **Και φυσικά η κυβέρνηση Μητσοτάκη δεν δίστασε στιγμή να προχωρήσει στις διώξεις.** Όλα αυτά φυσικά με ενορχήστρωση από τις ΗΠΑ και τις μυστικές υπηρεσίες.

Στις 7/10/2022 **οι 11 Τούρκοι αγωνιστές** (υπόθεση Σεπολιών) ξεκίνησαν **απεργία πείνας** επ' αόριστον, ενάντια στο **αβάσιμο κατηγορητήριο** και τις **βαρύτερες ποινές** που τους έχουν επιβληθεί. Ανάμεσα στα αιτήματά τους είναι το δικαίωμα τους σε μια δίκαιη δίκη με ουσιαστικό δικαίωμα στην υπεράσπιση τους, η απαλλαγή του από τις ανυπόστατες κατηγορίες (αντιτρομοκρατικός νόμος), η απονομή δικαιοσύνης για τα βασανιστήρια

που υπέστησαν από την ΕΛ.ΑΣ. και η επιστροφή των κατασχεμένων περιουσιακών τους στοιχείων.

Οι 11 Τούρκοι αγωνιστές συνελήφθησαν στις 19/3/2020 **με τις κατηγορίες δημιουργίας ή και συμμετοχής σε τρομοκρατική οργάνωση (DHKPC)**. Η δίκη διεξήχθη στις 2-19 Ιουλίου 2021. Επρόκειτο για δίκη παρωδία, αφού καταστρατηγήθηκαν βασικές αρχές της ίδιας της αστικής δικαιοσύνης(!). Η δίκη έγινε κεκλεισμένων των θυρών στις γυναικείες φυλακές Κορυδαλλού, παραβιάζοντας την αρχή της δημοσιότητας της δίκης, χωρίς την υποχρεωτική φωνοληψία και χωρίς ακριβή πρακτικά. Οι κατηγορίες όχι μόνο δεν εξατομικεύτηκαν αλλά δεν βασίστηκαν πουθενά, αφού ο βασικός μάρτυρας της αντιτρομοκρατικής που τους παρακολουθούσε, βεβαίωσε στο δικαστήριο ότι καμία πράξη τρομοκρατίας δεν είχε γίνει από αυτούς στην Ελλάδα. Οι μάρτυρες υπεράσπισης περιορίστηκαν σε έναν ανά κατηγορούμενο, διακόπτονταν διαρκώς, όπως και οι δικηγόροι υπεράσπισης κατά τις αγορεύσεις τους και οι κατηγορούμενοι κατά τις απολογίες τους. Κατά την τρίτη δικάσιμο, οι κατηγορούμενοι ξυλοκοπήθηκαν άγρια και αναίτια από την αστυνομία, δεν μεταφέρθηκαν στο νοσοκομείο, δεν τους επιτράπηκε σχετική ιατροδικαστική εξέταση και το δικαστήριο απέρριψε την μήνυση των κατηγορουμένων ενάντια

στους αστυνομικούς που τους ξυλοφόρωσαν. Επίσης το δικαστήριο με ταχύτερες διαδικασίες απέρριψε όλες τις ενστάσεις και τα ελαφρυντικά της υπεράσπισης.

Δικαιοσύνη τυφλή για την αστική τάξη και τα τσιράκια της – «ανοιχτομάτα» για τους εργαζόμενους και τους αγωνιστές

Η δικαιοσύνη έδειξε άλλη μια φορά το ταξικό της πρόσωπο. Την στιγμή που ο Μιχαλολιάκος καταδικάστηκε σε μόλις 13 χρόνια (η μεγαλύτερη από τις ποινές στην δίκη της ΧΑ), ο υποτιθέμενος διευθυντής της τουρκικής εγκληματικής οργάνωσης έλαβε ποινή 33 ετών! Η κυβέρνηση Μητσοτάκη και το επιτελικό κράτος χτυπάνε αλύπητα όποιον αγωνίζεται (βλ. ΑΠΘ-πανεπιστήμια-άσυλο, Μαλαματίνα) και υπερασπίζεται ακράδαντα τους απατεώνες και τους μαυραγορίτες των βιομηχανιών καυσίμων, τους πρωταγωνιστές των σκανδάλων (Siemens), τους βιαστές και τους παιδεραστές.

Η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας!

Σε μια περίοδο που ο πληθωρισμός καλπάζει, η ακρίβεια και η φτώχεια θερίζει με αυξητικές τάσεις, η ανεργία και η ημι-ασχόληση αυξάνεται, η οικονομική κρίση οξύνεται διαρκώς, οι εργαζόμενοι, οι φτωχοί και η νεολαία πρέπει να αγωνιστούμε

για ένα αξιοπρεπές βιοτικό επίπεδο, για τα θεμελιώδη μας δικαιώματα. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη κυβερνάει πρακτικά μόνο με το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης, τα δικαστήρια, τα ΜΑΤ και το ξύλο, ενώ ταυτόχρονα δολοφονεί ολόκληρη την κοινωνία: ντόπιους, μετανάστες, πολιτικούς ή μη πρόσφυγες. Το Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης και οι αυτονομημένοι αχαλίνωτοι κρατικοί μηχανισμοί απειλούν να μας εξοττώσουν. Να τους διώξουμε πριν μας τσακίσουν!

– **Κάτω η κυβέρνηση Μητσοτάκη – της φτώχειας και της βίας**

– **Νίκη στον αγώνα των Τούρκων αγωνιστών – Να ικανοποιηθούν τα αιτήματά τους**

Πανελλαδικό Διήμερο ΣΣΠ

Χάραξη σχεδίου απέναντι σε καταστολή - φτώχεια - πόλεμο - αντιεκπαιδευτικές επιθέσεις

Το Σαββατοκύριακο 22-23 Οκτωβρίου, ολοκληρώθηκε με επιτυχία το Πανελλαδικό Διήμερο συζητήσεων της Σοσιαλιστικής Σπουδαστικής Πάλης (ΣΣΠ) στη Νομική του ΕΚΠΑ στην Αθήνα. Η συγκεκριμένη διαδικασία αποκτά ιδιαίτερη σημασία διότι πραγματοποιήθηκε εν μέσω μίας δύσκολης περιόδου για τους εργαζομένους, τη νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα (φτώχεια, κίνδυνος του πολέμου, καταστολή, τσάκισμα των εργατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών, κ.ά.) Συμμετείχαν αγωνιστές από τις 4 πόλεις που παρεμβαίνουμε (Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Γιάννενα, Πάτρα). Οι συζητήσεις ήταν πλούσιες σε συμμετοχή και περιεχόμενο. Ιδιαίτερα ενθαρρυντική ήταν η ηλικιακή σύνθεση των φοιτητών, που δείχνει προοπτικές ανανέωσης και διεύρυνση της παράταξης. Μεταφέρθηκαν εμπειρίες από κάθε παρέμβαση, σε κάθε πόλη και παράχθηκαν πολύτιμα συμπεράσματα: για την επίθεση που αντιμετωπίζουμε, (πώς εφαρμόζονται οι ν. Κεραμέως σε κάθε σχολή, η αστυνομοκρατία κ.λπ.), για την συνείδηση των φοιτητών και την δράση της παράταξης (αντιπολεμικές επιτροπές, πρωτοβουλίες για κινητοποιήσεις και αγώνα κ.ά.) αλλά και για τα αδιέξοδα των άλλων δυνάμεων και ιδιαίτερα των ΚΝΕ, ΕΑΑΚ (συμβολικές κινησεις, κομματικές παρελάσεις, διασπαστικές τακτικές κ.λπ.). Συνολικά η διαδικασία θα αποτελέσει ένα σημαντικό εργαλείο για την ερχόμενη περίοδο, για κάθε φοιτητή και νέο, ώστε τη νέα ακαδημαϊκή χρονιά να είμαστε κατάλληλα εξοπλισμένοι και να ανταποκριθούμε στις αυξημένες ανάγκες που ορθώνονται μπροστά μας.

Πραγματοποιήθηκαν τρεις συζητήσεις: α) Πολιτική και οικονομική κατάσταση. Επίθεση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. β) Κατάσταση του φοιτητικού κινήματος. Απολογισμός και σχεδιασμός της ΣΣΠ. γ) Δομή, λειτουργία, οικοδόμηση της ΣΣΠ. Οι συζητήσεις

σκιαγράφησαν με σαφήνεια την σύνδεση της βαθιάς και παγκόσμιας οικονομικής κρίσης, της αυξανόμενης φτώχειας και το ξέσπασμα του ιμπεριαλιστικού πολέμου Ρωσίας - Ουκρανίας με την αποκτηνωμένη επίθεση των νεοφιλελεύθερων στην δημόσια και δωρεάν παιδεία. Τα προβλήματα - κρίση του φοιτητικού κινήματος, αλλά και τις προοπτικές που δημιουργούνται με τις αλλαγές στη συνείδηση των φοιτητών. Τη σημασία ενίσχυσης των επαναστατικών δυνάμεων που μπορούν να αποτελέσουν τη μοναδική γέφυρα για την ευθυγράμμιση του κινήματος με τις αυξημένες απαιτήσεις της περιόδου και να οδηγήσουν στην ανασύνθεση και ανασυγκρότηση του Φοιτητικού Κινήματος (ΦΚ).

Οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές έχουν αποτύχει παταγωδώς να βρουν την παραμικρή λύση στα γιγαντιαία προβλήματα που αντιμετωπίζει το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα, αντιθέτως η παγκόσμια κρίση οξύνεται συνεχώς καθώς και οι συνέπειές της (πληθωρισμός, φτώχεια κ.λπ.). Αποτέλεσμα της αύξησης των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών μεταξύ ΗΠΑ-ΕΕ και Ρωσίας - Ουκρανίας που κατακεραματίζει την παγκόσμια οικονομία και δημιουργεί κινδύνους για την ανθρωπότητα. Το τίμημα πάντα το πληρώνουν οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές παγκοσμίως (αντεργατικά μέτρα, λιτότητα, καταστολή, ιδιωτικοποιήσεις) σε συνδυασμό με την ενεργειακή κρίση, την αυξανόμενη ακρίβεια, εξαθλιώνουν τη συντριπτική πλειοψηφία του πλανήτη, κατακρημνίζουν το λαϊκό εισόδημα και την ποιότητα ζωής.

Η Ελλάδα, αποτελεί τον μεγάλο χαμένο της Ευρώπης, δέχεται τα πιο γερά πλήγματα της κρίσης (χρέος 200% του ΑΕΠ, 3η θέση στον πληθωρισμό κ.ά.). Η στάση της στον πόλεμο της Ουκρανίας με την μεριά των δυτικών ιμπεριαλιστών έχει ανοίξει τον ασκό του

Αιόλου εντείνοντας την κρίση και αυξάνοντας τον κίνδυνο για ένα θερμό επεισόδιο με τον τουρκικό καπιταλισμό. Οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές της κυβέρνησης της ΝΔ, έχουν αφήσει τα φτωχά λαϊκά στρώματα στο έλεος της ακρίβειας, με το 54% του πληθυσμού να ακροβατεί στο όριο της φτώχειας. Τα πάντα (δικαιώματα-μισθοί-δημόσιος πλούτος) θυσιάζονται στο όνομα των κερδών μιας παρασιτικής ελίτ. Δίνονται εκατομμύρια σε πολεμικούς εξοπλισμούς, τράπεζες, επιδοτήσεις, αστυνομία και ψίχουλα για κοινωνικές ανάγκες. Ταυτόχρονα εξαπολύει νόμους-τέρατα με κορωνίδα τους νόμους Χατζηδάκη και Κεραμέως και υψώνει ένα σιδηρόφρακτο Κράτος Έκτακτης Ανάγκης, καταστέλλοντας όποιον σηκώνει κεφάλι απέναντι στις νεοφιλελεύθερες πολιτικές.

Ο χρεοκοπημένος ελληνικός καπιταλισμός πλέον δεν μπορεί να ανεχτεί με τίποτα το Δημόσιο και δωρεάν. Γι' αυτό η νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση ΝΔ, από την αρχή της εκλογής της, επιτίθεται μανιωδώς απέναντι στην εκπαίδευση. Με την ψήφιση σωρείας αντιεκπαιδευτικών νόμων (ν. Κεραμέως-Χρυσόχοϊδη, νέος νόμος-πλαίσιο κ.λπ.) στοχεύει στη μετατροπή των ιδρυμάτων σε Πανεπιστήμια Α.Ε., μια αγορά υπηρεσιών και προγραμμάτων κατάρτισης όπου κάθε φοιτητής θα αγοράζει το «πτυχίο»-τίτλο σπουδών που αντιστοιχεί στην οικονομική του κατάσταση. Ιδιαίτερα με την εφαρμογή του νέου νόμου-πλαίσιο στοχεύουν στα κλεισίματα σχολών, στην κατάργηση των επαγγελματικών μας δικαιωμάτων, στην εμπορευματοποίηση συνολικά κάθε πτυχής του Πανεπιστημίου (προγράμματα σπουδών, έρευνα, λέσχη, εστίες κ.ά.) και συνολικά της εκπαίδευσης. Η εγκατάσταση των Συμβουλίων Διοίκησης που έχει ήδη ξεκινήσει για πολλά ιδρύματα, θα αποτελεί το νευρικό σύστημα του Πανεπιστημίου Α.Ε. και καθοριστικό βήμα για την επιβολή διδασκων, εισάγοντας μάλιστα μάντζερ και «ανθρώπους της αγοράς» στην διοίκηση όπως έκαναν σε ΔΕΗ, ΕΦΚΑ κ.ά. Η επιβολή πανεπιστημιακής αστυνομίας και η συνεχής προσπάθεια κανονικοποίησης της παρουσίας των ΜΑΤ στις σχολές, στοχεύει να πνίξει τις αντιδράσεις του φοιτητικού κινήματος, δηλαδή όποιον τολμήσει να διαμαρτυρηθεί εναντίον της κατάργησης του δικαιώματος στην εκπαίδευση.

Απέναντι σε αυτές τις επιθέσεις το φοιτητικό κίνημα ξεκίνησε μια σειρά από αγώνες οι

οποίοι όμως ήταν σποραδικοί και ασυντόνιστοι (απουσία δομών αυτοοργάνωσης κ.λπ.). Αυτό αποκρυστάλλωθηκε στους πιο πρόσφατους αγώνες ενάντια στην ΟΠΠ και την καταστολή στα πανεπιστήμια. Η συνείδηση των φοιτητών, ειδικά μετά την προδοσία του ΣΥΡΙΖΑ το 2015 δέχτηκε ένα σκληρό χτύπημα. Η απογοήτευση, ο αποπροσανατολισμός, σε συνδυασμό με τις σκληρές επιθέσεις της κυβέρνησης σε όλα τα επίπεδα, οδήγησαν σε μία συντηρητικοποίηση της συνείδησης της νεολαίας και των εργαζομένων (ακολουθούν ατομικές λύσεις). Σε αυτή την βάση της ατομικοποίησης-απολιτικοποίησης που προωθεί συνειδητά η νεοφιλελεύθερη ιδεολογία, αναπτύχθηκαν και προωθήθηκαν τα ταυτοτικά κινήματα που αποπροσανατολίζουν την συλλογική πάλη από την ταξική καταπίεση, και θεωρούν ως λύση τον αόριστο σεβασμό στην ατομική επιλογή. Ωστόσο η εντεινόμενη φτώχεια-εξαθλίωση, οι σκληρές νεοφιλελεύθερες επιθέσεις, η εξαχρείωση του πολιτικού σκηνικού (σκάνδαλα κάθε είδους, παρακολουθήσεις), εντείνουν την φθορά της άθλιας κυβέρνησης Μητσοτάκη και αποτελούν αφετηρία για την ανάπτυξη μίας νέας συνείδησης που ήδη έχει αρχίσει να εκφράζεται. Η «ηγεσία» του ΦΚ δεν μπορεί να γεφυρώσει αυτό το ξεκίνημα προς μια ριζοσπαστικοποίηση. Αντίθετα η «πρώτη» ΠΚΣ και τα ΕΑΑΚ (όπου έχουν κυριαρχήσει οι πιο συντηρητικές δυνάμεις) φέρουν τεράστια ευθύνη για την έλλειψη σχεδίου και προσανατολισμού του ΦΚ. Απέναντι στα γιγαντιαία ζητήματα που αντιμετωπίζει το ΦΚ επιδίδονται αποκλειστικά σε συμβολικές κινητοποιήσεις, διασπών και κατακεραματίζουν τους αγώνες των φοιτητών, σαμποτάρουν της συλλογικές διαδικασίες και αποπροσανατολίζουν την συζήτηση από τα κεντρικά πολιτικά ζητήματα (ακρίβεια, πόλεμος, ν. Κεραμέως). Δεν αντιλαμβάνονται το βάθος της κρίσης, την στρατηγική σημασία των επιθέσεων άρα και την ανάγκη ενός αγώνα διαρκείας.

Το προχώρημα της συνείδησης και γενικότερα το σχέδιο για την ανασύνθεση και ανασυγκρότηση του ΦΚ μπορεί να έρθει μόνο μέσα από την ενίσχυση μιας επαναστατικής πολιτικής όπως αυτή της παράταξής μας. Αυτό αποδεικνύεται από την σημαντική συμβολή μας στο ΦΚ: με την κατάλληλη ανάλυση της περιόδου και της επίθεσης στη παιδεία, την προώθηση των δομών αυτοοργάνωσης των φοιτητών και μια πραγματική

ενωτική πολιτική, την δημιουργία πολλών νέων παρεμβάσεων και διεύρυνση της πολιτικής μας επιρροής με τις εκλογές, την παρουσία μας σε κάθε σημαντικό αγώνα και αρκετές φορές τον πρωταγωνιστικό μας ρόλο σε πολλά γεγονότα (π.χ. στα Ιωάννινα με δικιά μας συμβολή πραγματοποιήθηκαν 14 γενικές συνελεύσεις, πανελλαδική κινητοποίηση ενάντια στην διάλυση της φοιτητικής μέριμνας) και την προώθηση μαχητικών μέσων πάλης.

Τέλος, στο διήμερο τονίστηκε η σημασία της σοσιαλιστικής λύσης-προοπτικής. Το καπιταλιστικό σύστημα είναι βαριά άρρωστο και στον επιθανάτιο ρόγχο του απειλεί την ανθρωπότητα με αφανισμό. Γεννά πολέμους, εξαθλίωση, φτώχεια, θάνατο και βαρβαρότητα. Σήμερα που βρισκόμαστε στο χείλος της περιβαλλοντικής καταστροφής και του πυρηνικού ολέθρου ένα σύστημα που θα λειτουργεί προς όφελος των αναγκών της κοινωνίας και όχι των κερδών και του ανταγωνισμού είναι πιο αναγκαίο από ποτέ, για μια αξιοπρεπή ζωή αλλά και για την ίδια μας την επιβίωση.

Απέναντι στην εντεινόμενη ακρίβεια, τον κίνδυνο του πολέμου, τις αντιεκπαιδευτικές επιθέσεις, την επιβολή της ΟΠΠ, το ΦΚ πρέπει να απαντήσει με έναν ενωτικό αγώνα διαρκείας. Η ΣΣΠ παλεύει προς αυτή την κατεύθυνση με όλες της τις δυνάμεις. Δημιουργώντας εστίες αγώνα σε κάθε σύλλογο που παρεμβαίνουμε πανελλαδικά πρέπει να δημιουργήσουμε ένα ΦΚ που θα αποτελέσει τον πυροδότη μιας γενικευμένης εξέγερσης ενάντια στη κυβέρνηση του Μητσοτάκη. Η ενίσχυση-οικοδόμηση της ΣΣΠ είναι απαραίτητη, αλλάζοντας τους συσχετισμούς για την ουσιαστική ενίσχυση του ΦΚ, ώστε να ξεπεράσει τα προβλήματα που ορθώνονται σήμερα, να το οδηγήσει μακριά από τη λογική «μικρών νικών», σε έναν αγώνα διαρκείας απέναντι σε κάθε νόμο Κεραμέως, απέναντι στις νεοφιλελεύθερες πολιτικές αλλά και συνολικά το καπιταλιστικό σύστημα.

■ Χάρης Φ.

13ο Συνέδριο ΚΝΕ

Αγεφύρωτο χάσμα «θεωρίας» και πράξης

■ Γρηγόρης Καρβούνης

Στα μέσα Οκτώβρη δημοσιεύτηκαν στον «Οδηγητή» οι Θέσεις του ΚΣ της ΚΝΕ για το 13ο Συνέδριο, που θα πραγματοποιηθεί στις 10-12 Φεβρουαρίου 2023. Κεντρικό σύνθημα: «Είμαστε η σπίθα που θα κάνει τα σκοτάδια φως!».

Οι «Θέσεις» έρχονται ως συνέχεια του 21ου Συνεδρίου του ΚΚΕ (Ιούλιος 2021) και διέπονται από τις κύριες αντιφάσεις και τα αδιέξοδα της πολιτικής και των αναλύσεων του ΚΚΕ. Παραθέτουμε μόνο ορισμένα ενδεικτικά σημεία:

Α) Για την κρίση του ελληνικού καπιταλισμού. Παρότι σωστά υπογραμμίζεται (ίσως για πρώτη φορά) πως βρίσκεται σε κρίση τα τελευταία 15 χρόνια, παντού είναι διάσπαρτη η λογική ότι για τους επιχειρηματικούς ομίλους υπάρχει λαμπρό πεδίο δόξης και κερδοφορίας. Άλλο ένα αναμάρτημα της περιβόητης θέσης του ΚΚΕ «ανάπτυξη για το κεφάλαιο, όχι για τον λαό», που οφείλεται στην ελλιπή, αντιμαρξιστική ερμηνεία των κρίσεων: αυτή λογαριάζει μόνο τους βιομηχανικούς κύκλους, αρνούμενη το μακρύ κύμα ύφεσης της παγκόσμιας οικονομίας (από τα μέσα της δεκαετίας του '70). Έτσι, εγκλωβίζεται μονόπλευρα στην «υπερσυσσώρευση κεφαλαίων», χωρίς να αντιλαμβάνονται την ταυτόχρονη κρίση υπερπαραγωγής και γενικά τη δομική κρίση του ελληνικού καπιταλισμού και το προχώρημά της σε υποβάθμιση και παρακμή.

Β) Για τους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς και τον πόλεμο στην Ουκρανία. Οι «Θέσεις» περηφανεύονται για την «υπεύθυνη και σωστή» στάση των «ίσων αποστάσεων» στον πόλεμο στην Ουκρανία, με το σύνθημα «**δεν διαλέγουμε ληστή**». Ταυτόχρονα, η ΚΝΕ αυτοπαρουσιάζεται ως αυτή που ηγήθηκε του «αγώνα ενάντια στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο, με την ιστορική συγκέντρωση έξω από την ρωσική πρεσβεία με κατεύθυνση προς την αμερικάνικη... αφήνοντας συμβολικές πινελιές αντίστασης και αντεπίθεσης στις φρεγάτες και τα στρατεύματα των δολοφόνων» - ένα κατάφωρο ψέμα. Για περίπου έναν μήνα αφότου ξεκίνησε ο πόλεμος στην Ουκρανία, το ΚΚΕ απλώς παρακολουθούσε τις εξελίξεις: δεν έκανε και συνεχίζει να μην κάνει τίποτα ουσιαστικό -εκτός από «συμβολικές» κινήσεις και δημοσιογραφική κάλυψη- για την οικοδόμηση ενός αντιπολεμικού αντιιμπεριαλιστικού κινήματος.

Η σωστή επισήμανση για βαθιά, ενεργή εμπλοκή της Ελλάδας στα σχέδια των δυτικών ιμπεριαλιστών (βάσεις, εξοπλισμοί κ.ά.), όταν φτάνει στην όξυνση του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού μετατρέπεται σε πατριωτικά διαπιστευτήρια στην ελληνική αστική τάξη και αναπαραγωγή της

εθνικιστικής προπαγάνδας, μιλώντας αποκλειστικά: **α)** περί «τούρκικης επιθετικότητας, που αμφισβητεί [ιμπεριαλιστικές] συνθήκες με βάση τις οποίες έχουν διαμορφωθεί τα σύνορα», **β)** «θυσίες των κυριαρχικών δικαιωμάτων [αστικών] της χώρας».

Γ) Για την επίθεση στην εκπαίδευση, υπάρχει το χιλιοπαιγμένο μοτίβο: «Οι αλλαγές που προωθούνται... απαντάνε στις ανάγκες του κεφαλαίου αυτή την περίοδο». Αυτό δείχνει με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο την αδυναμία κατανόησης του μεγέθους και του χαρακτήρα της επίθεσης την τελευταία τριετία στην παιδεία. Η ΚΝΕ δεν αντιλαμβάνεται ή σκόπιμα αποκρύπτει ότι οι νόμοι Κεραμέως και οι βασικές τους διατάξεις (πανεπιστημιακή αστυνομία, νόμος-πλαίσιο, γενίκευση διδασκτρων κ.ά.) **α)** δεν αποτελούν απλά αλλαγές/αναδιαρθρώσεις, αλλά τομές προς τη διάλυση της δημόσιας δωρεάν εκπαίδευσης, **β)** οι σημερινές «ανάγκες του κεφαλαίου», που ανταποκρίνονται στις συνθήκες του χρεωκοπημένου ελληνικού καπιταλισμού, δεν είναι παρά η νεοφιλελεύθερη αρπαγή και λεηλασία χρεοκοπία σε βάρος των εργαζομένων και της νεολαίας. Γι' αυτό και, κάπως όψιμα, παρά τα περί «αντιλαϊκής ανάπτυξης», η ΚΝΕ αναγκάζεται να ανακαλύψει ότι «διαμορφώνονται οι όροι για την ενίσχυση της εμπορευματοποίησης όλων των λειτουργιών της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης» - στην πραγματικότητα, αυτό έχει ήδη προχωρήσει και εφαρμόζεται πλέον πλατιά (αντίτιμο σε λέσχες, γενίκευση διδασκτρων σε μεταπτυχιακά, εστίες ΣΔΙΤ, πληρωμή αναλώσιμων και εργαστηριακού εξοπλισμού από τους φοιτητές κ.ά.).

Δ) Στον οργανωτικό απολογισμό της, η ΚΝΕ κατάφωρα διαστρεβλώνει την πραγματικότητα, ενώ υπάρχει πλήρης απουσία αυτοκριτικής για την πρακτική της. Αυτοπαρουσιάζεται ως «η κύρια δύναμη οργάνωσης των αγώνων της νέας γενιάς, ειδικά μέσα στην πανδημία και στις απαγορεύσεις, τις οποίες έκανε κουρελόχαρτο!» Ήταν η πρώτη δύναμη που σύρθηκε στις ηλεκτρονικές διαδικασίες, εφάρμοσε με θρησκευτική ευλάβεια την «αγωνιστική» παραλλαγή του «Μένουμε σπίτι» (ειδικά στο πρώτο λόκνταουν). Απέιχε από

τις πρώτες κινητοποιήσεις του 2021 και επιδίωξε σε ορισμένες περιπτώσεις τις ηλεκτρονικές συνελεύσεις, γενίκευσε τα ηλεκτρονικά ΔΣ, χρησιμοποιώντας ως δικαιολογία την πανδημία.

Εμφανίζεται ως «πρωτοπόρα στους μικρούς και μεγάλους μαθητικούς και φοιτητικούς αγώνες, με αιτήματα ενάντια στους νόμους Κεραμέως για Λύκεια και Πανεπιστήμια». Αντιθέτως, τα μόνα αιτήματα που πρόβαλε τότε ήταν για μέτρα υγειονομικής προστασίας, ώστε να γίνουμε «φοιτητές ξανά». Ψεύδεται ότι πρωταγωνίστησε στο άνοιγμα του αγώνα ενάντια στην πανεπιστημιακή αστυνομία και τον νέο νόμο-πλαίσιο: η πρώτη δύναμη στις φοιτητικές εκλογές του 2022 (που κύριο σύνθημά της δεν ήταν ο αγώνας αλλά να ξεπεράσει εκλογικά τη ΔΑΠ), ήταν κρυμμένη και σκανδαλώδως απούσα από όλες τις σημαντικές κινητοποιήσεις ενάντια στην εγκατάσταση της αστυνομίας στο ΑΠΘ και εμφανιζόταν πάντα 2-3 μέρες μετά από τις συγκρούσεις για μια συγκέντρωση μπροστά από τα ΜΑΤ, για να βγουν και οι απαραίτητες φω-

τογραφίες και βίντεο. Έτσι, δύο μέρες μετά από τη δολοφονική επίθεση των ΜΑΤ σε φοιτητή του ΑΠΘ με ευθεία βολή κρότου λάμψης στο πρόσωπο, η ΚΝΕ συγκεντρώθηκε μπροστά από τα ΜΑΤ κρατώντας βιβλία, για να δείξει πως είναι «φοιτητές και όχι εγκληματίες». Οι «συμβολικές» κινήσεις συνεχίστηκαν και στις προσπάθειες επιβολής της ΟΠΠΙ σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, πάντοτε με διαβεβαιώσεις αστικής νομιμότητας για «να μην προκληθούν επεισόδια»!

Πολύ γρήγορα εντοπίζεται στο κείμενο μία τεράστια απόκλιση μεταξύ θεωρίας και πράξης. Σχεδόν σε κάθε παράγραφο υπάρχει μια αναφορά στην λέξη «σοσιαλισμός», την ίδια στιγμή που όλο και πιο συχνά, μέσα στους χώρους παρέμβασης (σχολεία, σχολές, χώροι νεολαίας), η ΚΝΕ κρύβει την πολιτική-κομματική ταυτότητά της και με μια απολίτικη προσέγγιση προσπαθεί να ταυτιστεί με τις πιο καθυστερημένες συνειδήσεις και να τις πλευρίσει, κυρίως εκλογικά (π.χ. όταν το 2021 εμφανίστηκε σε πολλές σχολές (όχι χωρίς την πλειοψηφία των ΕΑΑΚ στο πλευρό της) ως ένα μπλοκ αντι-κατάληψης.

Αυτές οι έκδηλες αδυναμίες και εκκωφαντικές απουσίες της ΚΝΕ από

σειρά αγώνων, η διασπαστική και συμβιβαστική στάση της, καμουφλάρονται με φλυαρία για φανταστικά «επιτεύγματα».

Ε) Για τον προγραμματισμό μέχρι το 14ο Συνέδριο, δύο κεντρικά σημεία: 1) Για να υλοποιηθεί ο σχεδιασμός της ΚΝΕ «είναι αναγκαίο να θέτουμε εμπόδια στις προσπάθειες άλλων δυνάμεων μέσα στο κίνημα να αποπροσανατολίζουν από τον πραγματικό αντίπαλο». Έτσι «ντύνουν» τη λύσσα τους προς κάθε δύναμη, οργάνωση, συλλογικότητα που βρίσκεται στα αριστερά της ΚΝΕ. 2) Η «συσπείρωση» στην ΚΝΕ μπαίνει ως στείρα υπενθύμιση ενός καθήκοντος, χωρίς ούτε μια γραμμή για την ανάπτυξη των αγώνων π.χ. ενάντια στους ν. Κεραμέως, για την πάλη ενάντια στην κρατική καταστολή και τον πόλεμο.

Η ΚΝΕ ευαγγελίζεται διαρκώς τον πολυπόθητο σοσιαλισμό (ας αφήσουμε για την ώρα το λιβάνισμα των σταλινικών καθεστώτων), αλλά δεν έχει **καμία στρατηγική, τακτική και πολιτική πρακτική** για το πως θα φτάσουμε εκεί μέσω της σοσιαλιστικής επανάστασης. Με άλλα λόγια, το πρόγραμμά της έχει τον άναρχο χαρακτήρα κάθε ρεφορμισμού. Η κάθετη διχοτόμηση ανάμεσα στο «μάξιμουμ» του σοσιαλισμού και στον καθημερινό αγώνα είναι χαρακτηριστικό του ρεφορμισμού, σοσιαλδημοκρατικού και σταλινικού - και δεν έχει καμία σχέση με την πολιτική του επαναστατικού μαρξισμού (μεταβατικά αιτήματα/πρόγραμμα και αντίστοιχη ενωτική και ριζοσπαστική πρακτική). Κάθε μέρα που περνάει, εκτός από τις διασπαστικές κινήσεις της, η ΚΝΕ κάνει **πιο απόλυτη αυτή τη διχοτόμηση** - π.χ. στις σχολές τονίζει όλο και περισσότερο τα εκπαιδευτικά αιτήματα ή τα περίφημα «προβλήματα σχολής», ενώ δεν τολμάει να ανοίξει το θέμα του πολέμου και της πάλης εναντίον του. Όλο αυτό δεν καταλήγει παρά σε μια όλο και πιο απολίτικη και εκλογικιστική προσέγγιση της νεολαίας - εν τέλει μια προσαρμογή στις δυσκολίες της σημερινής συντηρητικοποίησης.

Με αυτά τα υλικά, παρά την επίκληση μιας «αλύγιστης αντοχής παντός καιρού», η ΚΝΕ βρίσκεται στους πρόποδες μιας σοβαρής κρίσης, όντας ανίκανη να ανταποκριθεί στις δύσκολες απαιτήσεις μιας ταξικής πάλης που σκληραίνει διαρκώς. Αν αυτή η κρίση δείχνει να αναβάλλεται για λίγο, αυτό οφείλεται κυρίως στην άσχημη κατάσταση και τις υποχωρήσεις από τον χώρο της άκρας-ριζοσπαστικής αριστεράς. Όμως αυτά τα περιθώρια εξαπλώνονται και η ΚΝΕ δεν θα μπορέσει να αποφύγει την κατάληξη περιθωριοποίησης που είχαν/έχουν παγκόσμια όλες οι σταλινικές δυνάμεις. Ειδικά αν αμφισβητηθεί από μια συνεπή επαναστατική πολιτική, που κάνει πράξη τα όσα λέει!

Προϋπολογισμός 2023

Ανικανότητα μπροστά στην κρίση Ένταση του πολέμου κατά των εργαζομένων

Το προσχέδιο του κρατικού προϋπολογισμού για το 2023 έχει δύο αλληλένδετα χαρακτηριστικά: αφενός την «ανικανότητα» της κυβέρνησης (όπως και των άλλων κυβερνήσεων) να διαχειριστεί στοιχειωδώς την παρακμή του ελληνικού καπιταλισμού και αφετέρου την ένταση του πολέμου κατά των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Το ένα χαρακτηριστικό είναι χειρότερο από το άλλο αλλά ο συνδυασμός τους, ιδιαίτερα σήμερα, είναι απολύτως καταστροφικός για την ελληνική κοινωνία.

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

Ο ελληνικός καπιταλισμός, ψοφοδής και αδύναμος, εισέρχεται μέσα στην επερχόμενη σφοδρή θύελλα. Τρεις είναι οι σημαντικότεροι παράγοντες αυτής της θύελλας:

Καταρχάς η όξυνση/κλιμάκωση του πολέμου στην Ουκρανία που, εκτός των άλλων, τείνει να επεκταθεί εκτός Ουκρανίας και μάλιστα προς την περιοχή μας, πράγμα που θα αλλάξει δραματικά το περιβάλλον του ελληνικού καπιταλισμού. Ακόμη κι αν αυτό δεν συμβεί, σίγουρα ο πόλεμος θα συνεχιστεί με αποτέλεσμα την παράταση της οικονομικής ασφυξίας από τις αυξήσεις των τιμών ενέργειας, των πρώτων υλών και των τροφίμων.

Δεύτερον, η άτεγκτη αποφασιστικότητα των δυτικο-ιμπεριαλιστικών κρατικών τραπεζών (Fed, EKT, κ.ά.) να αυξήσουν τα επιτόκια για να αντιμετωπίσουν, όπως ισχυρίζονται, τον πληθωρισμό. Αυτή η αύξηση των επιτοκίων έχει δύο τρομακτικές συνέπειες: από τη μια τη ραγδαία επανεμφάνιση της οικονομικής κρίσης και από την άλλη την ήδη αδυναμία της κυβέρνησης να δανειστεί (να βγει στις αγορές και να πουλήσει ομόλογα του δημοσίου) λόγω των απαγορευτικών επιτοκίων δανεισμού (το επιτόκιο του δεκαετούς ομολόγου του δημοσίου έχει ήδη φτάσει στο 4,8%, ένα σκαλί πριν σημάνει χρεοκοπία).

Τρίτον, η επιτάχυνση του κατακερματισμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ενώ στην πανδημία έγινε τελικά κατορθωτό να αναβληθεί η εφαρμογή του ζουρλομανδύα του Συμφώνου Σταθερότητας, να εφαρμοστεί ένας γενικευμένος δανεισμός των κρατών από την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα και να υιοθετηθεί το Ταμείο Ανάκαμψης, μπροστά σε αυτή την καθολική κρίση, που δεν είναι μόνο οικονομική, μια τέτοια αντιμετώπιση μάλλον αποκλείεται εντελώς ή αν υπάρξει θα είναι εντελώς αδύναμη. Το αποτέλεσμα είναι όχι μόνο να αυξάνουν

τα επιτόκια αλλά, παρ' όλο που η εφαρμογή του Συμφώνου Σταθερότητας (που επιβάλλει αιματοβαμμένα πρωτογενή πλεονάσματα) έχει αναβληθεί για το 2024, και ο προϋπολογισμός για το 2023 να είναι ο πρώτος προϋπολογισμός εκτός μνημονιακής επιτήρησης, και να επιβάλλεται στη χώρα μας για το 2023 ένα πρωτογενές πλεόνασμα 0,7%(!) του ΑΕΠ (από έλλειμμα 1,7% το 2022) και η αρχή «ο καθένας μόνος του και όποιος επιβιώσει» να γίνεται το απόλυτο καθεστώς στην ΕΕ.

Απέναντι σε αυτήν την σφοδρή θύελλα η κυβέρνηση δεν παίρνει κανένα μέτρο για να προστατευθεί στοιχειωδώς η κοινωνία. Δεν προχωρά σε καμία πολιτική στοιχειώδους αναδιανομής του πλούτου, δεν εθνικοποιεί καμία βασική επιχείρηση που καλύπτει στοιχειώδεις ανάγκες (ενέργεια, μεταφορές, γεωργία κ.ά.), δεν επεμβαίνει για να περιορίσει τις ανεξέλεγκτες αυξήσεις των τιμών και των κερδών, δεν καταστρώνει κανένα κρατικό σχέδιο έκτακτης ανάγκης αν και γνωρίζει ότι δεν υπάρχουν περιθώρια δανεισμού όπως στην πανδημία, δεν αυξάνει τις δημόσιες επενδύσεις, κ.λπ. Αντιθέτως, όχι μόνο μένει προσκολλημένη στις νεοφιλελεύθερες πολιτικές, στην ΕΕ και στην αποπληρωμή του χρέους, αλλά ιδιωτικοποιεί όσο το δυνατόν περισσότερο, λεηλατεί τον δημόσιο τομέα, απελευθερώνει την αρπακτικότητα των καπιταλιστών, καταστρέφει τις τελευταίες προστασίες των εργαζομένων, γιγαντώνει και απελευθερώνει τους κατασταλτικούς μηχανισμούς, με άλλα λόγια εντατικοποιεί τον πόλεμο εναντίον των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων.

Αν εξαιρέσει κανείς το πολεμικό σχέδιο της κυβέρνησης εναντίον των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων που αποτυπώνεται στο κείμενο, το ίδιο το προσχέδιο του προϋπολογισμού για το 2023 είναι ένα κουρελόχαρτο, όπως το ομολογεί και η ίδια η κυβέρνηση: το προσχέδιο προβλέπει

μία κάθετη πτώση του πληθωρισμού από το 8,8% που υπολογίζεται ότι θα φτάσει το 2022 στο 3% για το 2023. Αλλά αυτό για να επιτευχθεί σημαίνει κλείσιμο επιχειρήσεων, ανεργία, πείνα, κρύο, εξαθλίωση, αλλά παρ' όλα αυτά το Ακαθάριστο Εθνικό Προϊόν προβλέπεται να αυξηθεί κατά 2,2% σε σταθερές τιμές. Αυτό το θαύμα είναι αμφίβολο αν μπορεί να το καταφέρει ακόμη κι ένας Μωυσής!

Προϋπολογισμός 2023: πόλεμος κατά των εργαζομένων

Το 2021-22 το ΑΕΠ (η παραγόμενη «πίτα» μιας χώρας) αυξήθηκε αθροιστικά σε σταθερές τιμές 13,4%. Ο πληθωρισμός σε αυτή την διετία αυξήθηκε 10%. Οι αυξήσεις όμως του βασικού μισθού δεν ακολούθησαν την ίδια πορεία: φέτος, την 1η Γενάρη, η αύξηση που δίνεται είναι 2%, ενώ τον Μάιο είναι 7,5% (τον Απρίλιο σχεδιάζεται να δοθεί αύξηση, για προεκλογικούς λόγους, 5,3% αν βέβαια θα είναι τόση), δηλαδή συνολική αύξηση 9,5%. Με άλλα λόγια, την διετία 2021-22 ο βασικός μισθός υπολείπεται της αύξησης του ΑΕΠ και του πληθωρισμού κατά 13,9%, κι αυτό χωρίς να υπολογίσει κανείς: α) ότι η αύξηση του βασικού μισθού δεν αφορά τους δημοσίους υπαλλήλους (που δεν έχουν πάρει καμία αύξηση), β) ότι από έρευνες προκύπτει ότι μόνο το 20-30% των εργαζομένων του ιδιωτικού τομέα την έχει πάρει, γ) ότι ο πληθωρισμός στις τιμές των αγαθών έχει διπλάσια επίπτωση, για την μεγάλη πλειοψηφία των εργαζομένων, απ' ό,τι δείχνει ο επίσημος δείκτης.

Σε αυτή τη ληστεία δεν είναι να απορεί κανείς που η κυβέρνηση άρπαξε κι αυτή ένα κομμάτι από τη λεία. Οι έμμεσοι φόροι στα αγαθά (ΦΠΑ, ειδικό φόρος κατανάλωσης, κ.ά.) από 26,6 δισ. το 2021 εκτινάχθηκαν στα 31,4 δισ. και το 2023 προβλέπεται να αυξηθούν στα 32,1 δισ. Από τους άμεσους φόρους: α) ο φόρος εισοδήματος φυσικών προσώπων (κατά βάση μισθωτοί) το

ζόμενων

«Καλάθι» κοροϊδίας των λαϊκών νοικοκυριών

Η ακρίβεια τσακίζει το πενιχρό εισόδημα των εργαζομένων

■ Σοφία Θεοδοπούλου

2021 ήταν 10,3 δισ., το 2022 αυξήθηκε στα 11,1 δισ. και το 2023 θα είναι 11,3 δισ. β) Οι φόροι στις εταιρείες το 2021 ήταν 3,5 δισ., το 2022 θα φθάσουν τα 4,1 δισ. και το 2023 προβλέπονται στα 4,7 δισ., κι αυτό παρά την αύξηση του ΑΕΠ και παρά το γεγονός ότι μόνο το πρώτο εξάμηνο τα κέρδη των 152 εισηγμένων εταιριών στο Χρηματιστήριο ξεπέρασαν τα 5,4 δισ. διπλάσια από τα αντίστοιχα του 2021. Η ανισότητα ανάμεσα στη φορολόγηση των μισθωτών και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και στη φορολόγηση των εταιριών και των πλουσίων δεν είναι μόνο προκλητική αλλά και συνεχώς αυξανόμενη.

Από αυτή τη λεία των μισθωτών και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων η κυβέρνηση επιστρέφει ένα μικρό μέρος με την μορφή μικροεπιδομάτων και μικροενισχύσεων για να φαίνεται φιλολαϊκή. Αυτό είναι το ένα από τα δύο κόλπα των νεοφιλελεύθερων. Το άλλο είναι η αύξηση του δημόσιου χρέους ώστε να πληρώνονται, διαμέσου των ενισχύσεων στους λογαριασμούς του ρεύματος, βενζίνης, κ.ά., τα υπερκέρδη των διαφόρων εταιριών ενέργειας, διυλιστηρίων.

Όσον αφορά στις δαπάνες, οι παροχές προς τους εργαζόμενους το 2021 ήταν 13,5 δισ., το 2022 έμειναν στάσιμες στα 13,6 και το 2023 προβλέπεται να διατηρηθούν στο ίδιο επίπεδο, δηλαδή στα 13,6 δισ., κι αυτό παρά την αύξηση ΑΕΠ και πληθωρισμού. Αυτό δεν σημαίνει μόνο καμία αύξηση στους εργαζόμενους του δημοσίου αλλά και μείωση εκπαιδευτικών, υγειονομικών κ.ά. είτε με απολύσεις είτε με συνταξιοδοτήσεις. Αντίστοιχα οι «Μεταβιβάσεις» δηλαδή οι πληρωμές/επιδότησεις για συντάξεις, ασφαλιστικά ταμεία, εκπαίδευση, υγεία, τοπική αυτοδιοίκηση, από 37,7 δισ. το 2021 (λόγω πανδημίας) κατακρημνίστηκαν στα 32,7 δισ. το 2022 και το 2023 προβλέπεται να μειωθούν ακόμη περισσότερο, στα 31,4 δισ.

Οι δημόσιες επενδύσεις (μαζί με το ευρωπαϊκό Ταμείο Ανάκαμψης) το 2021 ήταν 9 δισ., το 2022 αυξήθηκαν στα 12 δισ. και το 2023 θα περιοριστούν στα 11,7 δισ.

Τέλος, οι τόκοι του δημόσιου χρέους θα αυξηθούν από 5,5 δισ. το 2021 στα 7 δισ. το 2023 ενώ το χρέος της Κεντρικής Διοίκησης θα φθάσει το 2023 τα 395 δισ. χωρίς να υπολογίζονται οι κρατικές εγγυήσεις, ύψους 18 δισ. (του προγράμματος «Ηρακλής» για τα κόκκινα δάνεια) που πρόκειται να προστεθούν πολύ σύντομα από την Eurostat.

Σε απόγνωση βρίσκονται εκατομμύρια λαϊκά νοικοκυριά που υποφέρουν από το κύμα ακρίβειας αδυνατώντας να καλύψουν πλέον τις βασικές τους ανάγκες.

Σύμφωνα με τη Eurostat, τον Οκτώβριο ο πληθωρισμός διαμορφώθηκε στο 9,8% στην Ελλάδα (και στο 10,7% κατά μέσο όρο στην Ευρωζώνη, καταγράφοντας για πρώτη φορά επίσημα διψήφιο νούμερο). Ακόμη, χειρότερο, η τρομακτική αυτή ακρίβεια έρχεται να προστεθεί στα απανωτά πληθωριστικά ρεκόρ των προηγούμενων μηνών. Μπορεί η κυβέρνηση να πανηγυρίζει για τη «μείωση» του πληθωρισμού σε σχέση με το 12,1% του προηγούμενου Σεπτεμβρίου (ο υπ. Ανάπτυξης Άδωνις Γεωργιάδης ζήτησε να του δώσουμε και συγχαρητήρια!), όμως αυτή οφείλεται -μεταξύ άλλων- στην αυξανόμενη φτώχεια μεγάλου μέρους των νοικοκυριών που αναγκάζεται να μειώσει την κατανάλωση ακόμη και στα πιο στοιχειώδη προϊόντα: Για παράδειγμα, την περίοδο Γενάρη - Αυγούστου 2022 οι πωλήσεις γαλακτοκομικών και κατεψυγμένων έπεσαν κατά 5%.

Ειδικά στα βασικά καταναλωτικά αγαθά οι αυξήσεις είναι πολύ μεγαλύτερες. Μέσα σε λίγους μήνες τα γαλακτοκομικά και τα αυγά αυξήθηκαν έως και 60%, το ψωμί και τα δημητριακά κατά 18,4%, τα κρέατα 17,6%, τα έλαια 17%, τα αφεινήματα (καφές, κακάο, τσάι) 14,3%, τα λαχανικά έως 10%, λοιπά τρόφιμα 12,6%, ζάχαρη και γλυκά 6,2%. Οι τιμές στο πετρέλαιο θέρμανσης και τα καύσιμα παραμένουν στα ύψη.

Οι πλειστηριασμοί κατοικιών ξεπέρασαν τις 17.500 μόνο το πρώτο εξάμηνο του 2022, μέσα στους επόμενους δύο μήνες θα φτάσουν τις 40.000, ενώ οι ρυθμοί αναμένεται να αυξηθούν το 2023, καθώς 1 στα 3 στεγαστικά δάνεια που είχαν ρυθμιστεί τον προηγούμενο χρόνο έχει «κοκκινίσει» εκ νέου. Παράλληλα συνεχίζεται η φορολογική αφαίμαξη των εργαζομένων: Μέσα σε 9 μήνες έχουν πληρώσει πάνω από 40 δισ. σε άδικους φόρους, 5 δισ. παραπάνω από όσα υπολόγιζε η κυβέρνηση.

Σύμφωνα με τα στοιχεία του Ελληνικού Δικτύου για την καταπολέμηση της φτώχειας το 19,6% βρίσκεται σε κίνδυνο εισοδηματικής φτώχειας, το 14,8% βιώνει υλικές στερήσεις σε βασικά αγαθά, το 36,2% δεν είχε την οικονομική δυνατότητα να υποβληθεί σε ιατρική εξέταση ή θεραπεία, 23,7% είναι ο κίνδυνος φτώχειας ή αποκλεισμού για παιδιά.

Απέναντι σε αυτή την οριακή κατάσταση που αντιμετωπίζουν τα λαϊκά νοικοκυριά, η κυβέρνηση στέκεται με κυνισμό εξαγγέλλοντας μέτρα κοροϊδίας. Όπως το λεγόμενο «καλάθι του νοικοκυριού», που τέθηκε σε ισχύ από την Τετάρτη 2 Νοέμβρη μέχρι τις 31 Μαρτίου 2023. Σύμφωνα με το μέτρο τα σούπερ μάρκετ με συνολικό ετήσιο κύκλο εργασιών που υπερβαίνει τα 90.000.000 ευρώ ετησίως, υποχρεούνται να πουλούν φθηνότερα κάποια προϊόντα από 51 προτεινόμενες κατηγορίες (ρύζι, ψωμί, ζυμαρικά, αλεύρι, όσπρια, κρέας, γαλακτοκομικά, αυγά, λάδι, ροφήματα, απορρυπαντικά, χαρτικά, είδη υγιεινής). Αυτές οι επιχειρήσεις θα στέλνουν τον κατάλογο των προϊόντων στην ηλεκτρονική πλατφόρμα e-katanalotis, στην αρχή κάθε εβδομάδα και αργότερα ανά 15 μέρες. Για τη μη αποστολή του καταλόγου από τις επιχειρήσεις που είναι υποχρεωμένες προβλέπεται διοικητικό πρόστιμο ύψους 5.000 ευρώ για κάθε ημέρα που καθυστερούν.

Πρόκειται για ωμό εμπαιγμό, που δεν εξασφαλίζει φτηνά εμπορεύματα, αφού τα σούπερ μάρκετ θα εξακολουθούν να ορίζουν ελεύθερα τις τιμές, με μόνη προϋπόθεση να έχουν μόλις ένα προϊόν σε τιμές «προσιτές, συγκριτικά με τα υπόλοιπα προϊόντα της ίδιας κατηγορίας». Δηλαδή,

αλλά κάποιοι ελάχιστοι κωδικοί θα πωλούνται με μικρότερες αυξήσεις σε σχέση με τους υπόλοιπους, ενώ ο καταναλωτής θα πρέπει να τρέχει από κατάσταση σε κατάσταση προσπαθώντας να εξασφαλίσει το φθηνότερο προϊόν. Βεβαίως, το «καλάθι του νοικοκυριού» δεν περιλαμβάνει νωπά φρούτα και λαχανικά, αλλά κυρίως τυποποιημένα προϊόντα, καλώντας έτσι τους εργαζόμενους να συμβιβαστούν με την φτωχή διατροφή.

Ας σημειωθεί ότι η Επιτροπή Ανταγωνισμού επισημαίνει τον κίνδυνο κάθετων συμπράξεων προμηθευτών και λιανοπωλητών για τον εκτοπισμό των μικρότερων προμηθευτών. Είναι πολύ πιθανό τα μεγάλα σούπερ μάρκετ να εντάξουν στο «καλάθι» τα προϊόντα της δικής τους ιδιωτικής ετικέτας, κάτι που θα αποβεί σε βάρος τόσο των καταναλωτών όσο και των προμηθευτών. Και βέβαια τίποτα δεν εμποδίζει τα σούπερ μάρκετ να προχωρήσουν σε μεγαλύτερες αυξήσεις στα προϊόντα εκτός «καλαθιού» αναπληρώνοντας την όποια απώλεια.

Είναι προφανές ότι το «καλάθι του νοικοκυριού» δεν θα προσφέρει καμία ουσιαστική ανακούφιση στα νοικοκυριά που χειμάζονται από την ακρίβεια. Αυτό το καταλαβαίνουν όλοι οι εργαζόμενοι σήμερα, γι αυτό εξοργίζονται περισσότερο από τέτοια επικοινωνιακά τερτίπια της κυβέρνησης. Είναι χαρακτηριστική η νέα δημοσκοπήση της Progata για λογαριασμό του newstomb.gr που καταγράφει ότι η πλειονότητα των ερωτώμενων δεν περιμένουν κάτι θετικό από το «καλάθι του νοικοκυριού». Γενικά η πολιτική πτωχοκομείου με τα διαρκή επιδόματα-ψίχουλα, που ακολουθεί η ούλτρα-νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση Μητσοτάκη έχει αποτύχει παταγωδώς. Δεν πάει άλλο με την ακρίβεια, την φτώχεια, τον εμπαιγμό από την κυβέρνηση!

Χρειάζονται αποφασιστικά μέτρα προστασίας των εργαζομένων και των λαϊκών νοικοκυριών, όπως κατάργηση του Χρηματιστηρίου Ενέργειας, δραστική μείωση και πλαφόν στα είδη πρώτης ανάγκης, στο ρεύμα και τα καύσιμα, συλλογικές συμβάσεις με γενναίες αυξήσεις στους μισθούς για όλους. Και πρώτα απ' όλα να φύγει η κυβέρνηση Μητσοτάκη, με απεργίες-διαδηλώσεις-καταλήψεις, κάνοντας την αρχή στην Πανεργατική Απεργία της 9ης Νοέμβρη. Να ενώσουμε τους αγώνες μας με τους εργαζόμενους σε όλη την Ευρώπη που κατά δεκάδες χιλιάδες κινητοποιούνται στη Γαλλία, τη Γερμανία, τη Βρετανία ενάντια στις απολύσεις, για αυξήσεις μισθών και αξιοπρεπείς συλλογικές συμβάσεις. Για να ανοίξει ο δρόμος για μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων που θα καταργήσει όλα τα μνημονιακά μέτρα και πολιτικές, που θα βάλει στο επίκεντρο τις ανάγκες των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και όχι τα κέρδη του κεφαλαίου.

Παγκόσμια οικονομία: Έρχονται μεγάλα σοκ

Βήμα το βήμα η παγκόσμια οικονομία μπαίνει στην ύφεση, που θα χειροτερέψει το 2023. Η πτώση θα είναι έντονη στις ΗΠΑ, ενώ απειλείται συντριπτική σε Βρετανία και Ευρωζώνη (ιδιαίτερα σε Γερμανία και Ιταλία, 1η και 3η μεγαλύτερη οικονομία αντίστοιχα). Κίνα και Ινδία, παρά τα προβλήματα, θα διατηρήσουν αρκετά ισχυρή ανάπτυξη, ενώ η οικονομική συρρίκνωση της Ρωσίας θα είναι μάλλον περιορισμένη.

Έτσι, όπως μετά τις μεγάλες κρίσεις του 2007-08 και 2020, θα έχουμε νέα αποδυνάμωση των δυτικών ιμπεριαλιστών, που δεν έχουν και καμία κοινή στρατηγική. «Ενώνεται» πίσω από τις εκφιαστικές αποφάσεις του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, αλλά αυτό δεν αρκεί για να τους διασώσει, τουλάχιστον ως σύνολο.

Η χειροτέρευση της κρίσης φαίνεται επίσης: α) Στην πτώση (προσώρως ελεγχόμενη) των τιμών μετοχών και ομολόγων. Με αυξημένο κόστος δανεισμού (άνοδος επιτοκίων), οι «φούσκες» δεν μπορούν να συντηρηθούν στα ίδια επίπεδα. β) Στην αστάθεια στο χρηματοπιστωτικό σύστημα, όπου πλησιάζει ένα «ατύχημα» (όπως η παλιότερη κατάρρευση της Λίμαν Μπρόντερς): π.χ. ο ελβετικός τραπεζικός κολοσσός Credit Suisse παλεύει να αποφύγει την χρεωκοπία.

Για τα ιμπεριαλιστικά επιτελεία, η αύξηση των επιτοκίων είναι μονόδρομος, ώστε να ελεγχθεί ο πληθωρισμός. Αυτό που απο-

κρύπτουν είναι ότι: α) Ο πληθωρισμός οφείλεται στις συνθήκες που επικρατούν στην παραγωγή: πρώτον, μακροχρόνια κάμψη των παραγωγικών επενδύσεων στις δυτικές ιμπεριαλιστικές χώρες, δεύτερο, «έμφραγμα» στο παγκόσμιο εμπόριο (πόλεμοι, δασμοί, κυρώσεις, πανδημία κ.λπ.). Επομένως, ο πληθωρισμός δεν θα πέσει αυτόματα, μέσω νομισματικής σύσφιξης, αλλά μόνο αφού μεσολαβήσει βαθιά ύφεση – αυτή αφήνουν να εξαπολυθεί οι κεντρικές τράπεζες. Η εργατική τάξη βρίσκεται διπλά χαμένη, από την ακρίβεια (πτώση πραγματικών μισθών) και από τα χτυπήματα της ύφεσης. β) Τα αυξημένα επιτόκια ξαναστηρίζουν τα κέρδη του μεγάλου κεφαλαίου, ειδικά των χρηματοπιστωτικών παρασίτων. Οι μεγάλες τράπεζες έχουν σκάσει στα υπερκέρδη: δανείστηκαν πάμπφθηνα ή δωρεάν τρισεκατομμύρια στην «ποσοτική χαλάρωση» (μηδενικά ή αρνητικά επιτόκια κ.ά.), που τώρα καταθέτουν στις κεντρικές τράπεζες παίρνοντας παχυλούς τόκους – αντίθετα, οι ισχνές καταθέσεις των εργαζόμενων και λαϊκών στρωμάτων απαξιώνονται διαρκώς από τον πληθωρισμό (πτώση πραγματικού επιτοκίου).

Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός πρωτοστατεί στην αύξηση των επιτοκίων, επαναπατρίζοντας κεφάλαια απ' όλο τον κόσμο. Σε δραματική κατάσταση περιέρχονται οι πιο φτωχές χώρες, που τα χρέη τους σε δολάρια ακριβαίνουν, ενώ από την απόσυρση κεφαλαίων χτυπιούνται και οι ευρωπαίοι «σύμμαχοι». Όμως έτσι ανατιμάται το δολάριο, πιέζοντας ήδη τις εξαγωγές και τα κέρδη των αμερικάνικων πολυεθνικών. Επιπλέον, η ενίσχυση του δολαρίου θα επιταχύνει τις κινήσεις των «αναδυόμενων» οικονομιών για εναλλακτικές λύσεις (π.χ. συμβόλαια με ειδικά «καλάθια προϊόντων»), που υποσκάπτουν την κυριαρχία του.

Ο οικονομικός ανταγωνισμός των ΗΠΑ με την Κίνα και γενικά τις «αναδυόμενες» χώ-

ρες σκληραίνει διαρκώς: η κατάσταση δεν έχει αποκρυσταλλωθεί, όμως οι πιο σημαντικές απομακρύνονται διαρκώς από την επιρροή του. Αυτό δείχνει π.χ. η αυξανόμενη σύγκλιση της Τουρκίας με τη Ρωσία (συνεργασία σε πυρηνική ενέργεια, μεταφορά φυσικού αερίου κ.ά.), αλλά και η αυτονομία της Σαουδικής Αραβίας, παλιότερου «πελάτη» των ΗΠΑ, που πλέον προσεγγίζει σταθερά τη Ρωσία και τις BRICS. Ακόμα και για στενούς συμμάχους των ΗΠΑ (εκτός από την ανεκδιήγητα παρκακιμακία Βρετανία), ο δρόμος των αντιρωσικών κυρώσεων και του αντικινεζικού πολέμου γίνεται όλο και πιο δύσβατος. Έτσι π.χ. ο επικεφαλής του ιαπωνικού κολοσσού Itochu, που συνεργάζεται με τη Ρωσία και την Ινδία στο τεράστιο ενεργειακό σχέδιο στη χερσόνησο Σαχάλιν, δήλωσε κοφτά ότι η Ιαπωνία δεν θα επιβιώσει χωρίς το ρωσικό πετρέλαιο.

Ο ανταγωνισμός με την «στρατηγική απειλή» της Κίνας οδηγείται σε κορύφωση την επόμενη «κρίσιμη δεκαετία» (οι χαρακτηρισμοί προέρχονται από το ανανεωμένο δόγμα «εθνικής ασφάλειας» των ΗΠΑ). Είναι καλό να μην εξιδανικεύεται η οικονομική κατάσταση της Κίνας, που αντιμετώπιζει αυξανόμενες αντιφάσεις είτε εσωτερικά είτε από την επίδραση της διεθνούς κρίσης στις εξαγωγές της. Ωστόσο υπάρχει μια ποιοτική διαφορά υπέρ της: αντίθετα με τους δυτικούς ιμπεριαλιστές, δεν βασίζεται στο χρεωκοπημένο νεοφιλελεύθερο μοντέλο, αλλά σε έναν μεγάλο κρατικό τομέα, μοχλό ελέγχου των χρεών, κερδοσκοπικών κεφαλαίων και γιγάντων προγραμμάτων παραγωγικών επενδύσεων. Εκεί βασίζεται η τιτάνια προσπάθειά της Κίνας να στηριχθεί και στην εσωτερική αγορά (εκτός από τον Νέο Δρόμο του Μεταξίου), σπάζοντας τον κλοιό που στήνουν οι ΗΠΑ με δασμούς και απαγορεύσεις στις τεχνολογίες αιχμής (ημιαγωγοί, κβαντικοί υπολογιστές, τεχνητή νοημοσύνη κ.ά.). Η έκβαση της μά-

χης θα είναι αποφασιστική: όσο ψηλό είναι το εμπόδιο για την Κίνα, άλλο τόσο «αδιανόητο» είναι να επικρατήσει ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός (π.χ. το παγκόσμιο μερίδιό του στην κατασκευή ημιαγωγών έχει πέσει τις τελευταίες δεκαετίες από 37% σε 12%), που απαιτεί απόλυτη αντικινεζική ευθυγράμμιση των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών.

Οι τελευταίοι βρίσκονται σε δραματική κατάσταση: η βιομηχανία τσακίζεται από την ενεργειακή κρίση, ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός απαιτεί να πληρώσουν το τεράστιο κόστος του πολέμου και να περιορίσουν σε βαθμό ασφυξίας τις οικονομικές σχέσεις με την Κίνα. Λίγο πριν τη συντριβή τους, η ώρα των τελικών αποφάσεων φτάνει: είτε στοίχιση με τις ΗΠΑ, ισοδύναμη με αυτοκτονία και παράδοση σε ανεξέλεγκτες εκρήξεις στο εσωτερικό της Ευρώπης – είτε προσπάθεια απαγκίστρωσης. Τα σημάδια για το δεύτερο πυκνώνουν. Στο μεταξύ, η Γερμανία μετατρέπεται σε αδύναμο κρίκο, «καίγοντας» τεράστια αποθέματα για να μην βουλάξει (200 δισ. για προμήθεια ενέργειας κ.ά.), με μια «εθνική» πολιτική που τελειώνει το Ευρώ και την ΕΕ – ένας δρόμος όπου στο τέλος βρίσκεται μόνο η βιομηχανική υποβάθμισή της. Είναι αποκαλυπτικές για το αδιέξοδο οι διαιρέσεις στον κυβερνητικό συνασπισμό γύρω από την πώληση στην κινεζική Cosco μιας προβλήτας του λιμανιού του Αμβούργου.

Ενώ απειλείται επισιτιστική κρίση και η φτώχεια εξαπλώνεται δραματικά, ο Μπρίντεν ζητάει προεκλογικά οι ενεργειακοί κολοσσοί να σταματήσουν να κερδοσκοπούν με τον πόλεμο... Τι αλητεία! Ο αριθμός των εκατομμυριούχων παγκοσμίως τα επόμενα 5 χρόνια θα αυξηθεί κατά 40%, φτάνοντας σχεδόν τα 90 εκ. άτομα. Αμύθητος συσσωρευμένος πλούτος, που δείχνει την σήψη και καταστροφικότητα του καπιταλισμού – «προκαλώντας» την εργατική τάξη να τον κερδίσει πίσω από τους απαλλοτριωτές, βάζοντας τέλος στη μιζέρια της και στην αγωνία της ανθρωπότητας.

Οι μεγάλες αυξήσεις στα τιμολόγια ρεύματος τον τελευταίο χρόνο, «ματώνουν» τα εισοδήματα των εργαζόμενων και των φτωχών οικογενειών. Το ηλεκτρικό ρεύμα, ένα αγαθό που έχει εξελιχθεί σε δείκτης εκπολιτισμού του ανθρώπου τον τελευταίο αιώνα, εν έτει 2022 αμφισβητείται η πρόσβασή του σε όλους. Οι κυβερνήσεις και τα αστικά επιτελεία προσπαθούν να τα φορτώσουν όλα στον Πούτιν, λέγοντας στους λαούς να κάτσουν φρόνιμα γιατί «είμαστε σε πόλεμο με την Ρωσία». Η αλήθεια όμως απέχει πολύ από την προπαγάνδα τους. Η κύρια αιτία των τρομακτικών ανατιμήσεων βρίσκεται στην ίδια την φύση του καπιταλιστικού συστήματος. Η μεγάλη δομική κρίση, που οι αστικές τάξεις την διαχειρίζονται με τις αποτυχημένες (πλην αρπακτικές-ληστρικές για τους καπιταλιστές) νεοφιλελεύθερες πολιτικές, φουντώνουν σε πολλαπλάσιο βαθμό την επίθεση προς τις κατακτήσεις του εργατικού κινήματος. Η αλήθεια είναι ότι πληρώνουμε τα υπερκέρδη των ιδιωτών παρόχων ενέργειας που στήνουν «φαγοπότι» πάνω στις πλάτες μας, χρησιμοποιώντας την περιβόητη «αγορά» του Χρηματιστηρίου Ενέργειας.

Πώς λειτουργεί

Χάρη στην κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ, η τιμή της κιλοβατώρας δεν καθορίζεται από την ίδια την ΔΕΗ, αλλά από το Ελληνικό Χρηματιστήριο Ενέργειας (ΕΧΕ), μια Ανώνυμη Εταιρεία που ιδρύθηκε το 2018. Αυτό με την σειρά του καθορίζει τις χονδρικές τιμές ανάλογα με τις διακυμάνσεις του ευρωπαϊκού Χρηματιστηρίου Ενέργειας στο Άμστερνταμ.

Μέσα στα Χρηματιστήρια Ενέργειας βρίσκονται οι εξής αγορές: α) Αγορά επόμενης

Χρηματιστήριο Ενέργειας:

το «αόρατο χέρι» των ληστρικών κερδών

ημέρας: η αγοραπωλησία αφορά στην παράδοση ρεύματος την επόμενη μέρα, β) Ενδοημερήσια αγορά: η αγοραπωλησία που γίνεται για αυθημερόν παράδοση, γ) Αγορά εξισορρόπησης: η αγορά «εκκαθαρίζεται», με την τιμή προσφοράς να εξισώνεται με την τιμή ζήτησης, σε περίπτωση που δεν έχει καλυφθεί η ζήτηση στις δύο παραπάνω αγορές και δ) Προθεσμιακή αγορά: εκεί γίνονται συμβόλαια ενέργειας για μακροπρόθεσμα χρονικά διαστήματα (σε τέτοιες αγορές βασίζεται το «βηρικό μοντέλο», όπου χώρες όπως η Ισπανία και η Πορτογαλία έχουν χαμηλότερες τιμές ρεύματος). Το ΕΧΕ περιλαμβάνει όλες τις αγορές εκτός της προθεσμιακής αγοράς.

Στα Χρηματιστήρια Ενέργειας λοιπόν, οι προμηθευτές ενέργειας δηλώνουν τις ανάγκες σε ρεύμα της εκάστοτε χώρας ανά ώρα μέσα στο επόμενο 24ωρο. Αντίστοιχα, οι παραγωγοί ενέργειας δημιουργούν προσφορά για να καλύψουν την απαιτούμενη ζήτηση κάθε ώρα. Η αγοραπωλησία ξεκινά κατά σειρά από τις φθηνότερες τιμές ανά είδος καυσίμου (ανανεώσιμες πηγές ενέργειας) και φτάνει μέχρι τις ακριβότερες (φυσικό αέριο). Η τιμή θα «ισοροπήσει» στην αποκαλούμενη Οριακή Τιμή Συστήματος (ΟΤΣ), που είναι η τιμή στην οποία πουλάει η πιο ακριβή μονάδα ενέργειας, εν προκειμένω του φυσικού αερίου. Σε οποιαδήποτε συγκυρία (θετική ή αρνητική), το Χρηματιστήριο Ενέργειας ορίζει ως ενιαία τιμή ενέργειας την τιμή παραγωγής του πάροχου με το υψηλότερο κόστος. Κι έτσι, όλοι είναι ευχαριστημένοι: από την μία ο παραγωγός με το μεγαλύτερο κόστος βγάζει κέρδος κι από την άλλη, ο πάροχος με χαμηλότερο

κόστος βγάζει ένα είδος προσόδου από αυτό το καρτέλ, πέρα από τα ήδη εξασφαλισμένα κέρδη του.

Γιατί η Ελλάδα έχει από τις ακριβότερες τιμές ρεύματος στην Ευρώπη;

Ένα βασικό σημείο είναι η ανυπαρξία μακροπρόθεσμων συμβολαίων ενέργειας (προθεσμιακή αγορά) στο ΕΧΕ, μετακυλώντας εξολοκλήρου τις διακυμάνσεις της ενδοημερήσιας αγοράς στις λιανικές τιμές και στα τιμολόγια του ρεύματος, πράγμα που δεν συμβαίνει πουθενά σε τέτοιο βαθμό.

Αλλά ο κύριος λόγος οφείλεται στο ξεκοκάλισμα της δημόσιας περιουσίας της ΔΕΗ. Η τιμή στο Χρηματιστήριο Ενέργειας αντανακλά κατά βάση το κόστος παραγωγής και τα περιθώρια κέρδους του παραγωγού. Ντε φάκτο, οι πάροχοι υψώνουν τις τιμές όποτε τους συμφέρει όπως γίνεται στην σημερινή περίοδο, μεγαλώνοντας έτσι κατά πολύ τα περιθώρια κέρδους. Παρέα με αυτό, η λεγόμενη «στενότητα επάρκειας ισχύος», που έχει προέλθει από την αδυνατισμένη παραγωγική βάση, την άναρχη απολιγνιτοποίηση και την ιδιωτικοποίηση της ΔΕΗ, επιτρέπει το παρασιτικό κέρδος, με το κράτος να επιδοτεί μάλιστα τους παρόχους ρεύματος από φυσικό αέριο (π.χ. Μυτιληναίος)!

Επιδοτήσεις στους πάροχους, κουβέντα για επανακρατικοποίηση

Να υπενθυμίσουμε ότι το ξεπούλημα της ΔΕΗ, που άρχισε με τον ΣΥΡΙΖΑ (που υποκριτικά τώρα μιλάει εκ του ασφαλούς για επανακρατικοποίηση!) και προχώρησε η ΝΔ πέρσι, έφερε σαν έσοδα 1,3 δισ. ευρώ από την

πώληση μετοχών της ΔΕΗ και 2,1 δισ. από τον ΔΕΔΗΕ. Σήμερα, οι επιδοτήσεις στους λογαριασμούς ρεύματος έχουν ξεπεράσει τα 7 δισ. Με άλλα λόγια, κράτος και καταναλωτές ζημιώθηκαν για να πωληθεί η επιχείρηση σε ιδιώτες-funds! Η κατάρρευση της ρήτρας αναπροσαρμογής στάθηκε ακόμα ένα πεδίο εκμετάλλευσης για τους πάροχους, με την χρέωση να είναι υψηλότερη κατά 37,3% τον Σεπτέμβριο του 2022 σε σχέση με τον προηγούμενο μήνα όπου υπήρχε η ρήτρα! Αυτά για τους καπιταλιστές μεταφράζονται σε αμύθητα υπερκέρδη, εκτοξεύοντας τα περιθώρια κέρδους στο 166,2% και παράλληλα σε 500 εκατ. υπερκέρδη μόνο από νοικοκυριά και μικρές επιχειρήσεις τον περασμένο Οκτώβριο.

...κι η ΕΕ «το συζητάει» ακόμα!

Η σύνοδος υπουργών Ενέργειας της ΕΕ τον περασμένο μήνα, έδωσε ρεσιτάλ αναβλητικότητας και ατολμίας, συνεχίζοντας την ευνοϊκή μεταχείριση στο παρασιτικό κέρδος των ηλεκτροπαραγωγών. Η κύρια συζήτηση που αφορούσε στην απεξάρτηση της τιμής της ηλεκτρικής ενέργειας από την τιμή του φυσικού αερίου αλλά και το να μπει ένα πλαφόν στο Χρηματιστήριο Ενέργειας στο Άμστερνταμ παραπέμφθηκε στις καλές νύχτες, υπό τον προσηλιακό φόβο μην ευνοήσει λαθραία τρίτες χώρες και μειωθεί η αποτελεσματικότητα ενός τέτοιου μέτρου!

Κάθε μέρα αποδεικνύεται ότι οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές ξεπουλήματος του δημόσιου πλούτου, όπως και το παρασιτικό κέρδος, είναι σύμφυτες με τις ελίτ και τις κυβερνήσεις τους σ' όλη την Ευρώπη. Η λύση έρχεται με το ξερίζωμα όλου αυτού του μαύρου καθεστώτος και όχι με το να αναμένουμε «μεταρρυθμίσεις».

■ Χάρης Μάργαρης

Ουκρανία: Η φρίκη του πολέμου θεριεύει

Το δημοψήφισμα που έγινε από τις 23 έως 27/09 σε τέσσερις περιοχές (Ντονέτσκ, Λουχάνσκ, Ζαπορίζια, Χερσώνα) όξυνε ακόμα περισσότερο το μέτωπο του πολέμου. Ο πόλεμος διεξάγεται πλέον σε ρωσικά εδάφη και η κλιμάκωσή του οδηγεί στην γενίκευση των συγκρούσεων σε όλο τον πλανήτη ανάμεσα στους δυτικούς ιμπεριαλιστές ΗΠΑ-NATO-ΕΕ από τη μια και τις Ρωσία-Κίνα από την άλλη. Ύστερα από 8 περίπου μήνες πολέμου και με την νέα όξυνσή του, τα αδιέξοδα και οι κίνδυνοι μεγαλώνουν καθώς τα ιμπεριαλιστικά στρατόπεδα βρίσκονται συνεχώς σε κρίση και η μόνη «λύση» τους είναι ο γενικευμένος πόλεμος, η καταστροφή κεφαλαίων, το τσάκισμα της εργατικής τάξης και η φρίκη των πυρηνικών. Και τα δύο στρατόπεδα βρίσκονται σε μεγάλα αδιέξοδα και ακόμα βρισκόμαστε στην αρχή της νέας φάσης του πολέμου. Πιο συγκεκριμένα, για την Ρωσία η συνέχιση του πολέμου στα εδάφη της, κοστίζει χρήματα, ανθρώπινες ζωές, καταστροφή κεφαλαίων. Με έναν τρόπο οι ΗΠΑ κατάφεραν να εξαγουν την κρίση τους στην Ρωσία με τον πόλεμο.

Οι επιθέσεις των ρωσικών δυνάμεων που φτάνουν μέχρι και το Κίεβο σκορπίζοντας θάνατο, αφήνουν ερωτηματικά. Η στρατηγική της Ρωσίας δείχνει αδιέξοδα που παρατείνουν τον πόλεμο και γεννά ερωτήματα. Είναι κινησεις εντυπωσιασμού; Είναι η στρατιωτική αδυναμία σταθεροποίησης μια νίκης, είναι ο φόβος μια ήττας που τους δημιουργούν τα συνεχή μπρος-πίσω, είναι μια υλικοτεχνική αδυναμία; Ίσως να επιδιώκουν και έναν συμβιβασμό

(μάλλον για τις περιοχές του δημοψηφίσματος) που οι ΗΠΑ δεν έχουν κανένα λόγο να κάνουν. Δεν μπορούμε βέβαια να αποκλείσουμε και το ενδεχόμενο να στοχεύουν οι ίδιοι οι Ρώσοι στο να κρατηθεί το μέτωπο ανοιχτό για να διαιρέσουν την ΕΕ — σενάριο απίθανο(;), δεν μπορεί όμως να αποκλειστεί. Οι ΗΠΑ είναι που ζητούν από την ΕΕ το σταμάτημα των εμπορικών συμφωνιών με την Κίνα, κάτι που και δημιουργεί οικονομικό στραγγαλισμό αλλά και διαιρέσεις απέναντι στον ακολουθητισμό των ΗΠΑ. Η στάση των ΗΠΑ και τα αδιέξοδα στην ΕΕ αφήνουν το περιθώριο στη Ρωσία να ασκεί τέτοιες πιέσεις.

Ότι κι αν ισχύει, η ωμή πραγματικότητα είναι ότι η φρίκη του πολέμου θεριεύει. Η αδυναμία του Πούτιν οδήγησε στο να γίνει εφικτό αυτό που μπορεί να φάνταζε ανέφικτο, μια αντεπίθεση του ουκρανικού στρατού, δηλαδή των ΗΠΑ και των δυτικών ιμπεριαλιστών. Τελευταία σημαντικά χτυπήματα, η σφοδρή επίθεση με μη επανδρωμένα αεροσκάφη drones εναντίον εγκαταστάσεων του ρωσικού στόλου στη Μαύρη Θάλασσα και η ανατίναξη των αγωγών φυσικού αερίου Nord Stream στη θάλασσα της Βαλτικής.

Αυτό δεν σημαίνει ότι επικρατούν οι δυτικοί ιμπεριαλιστές (φαντάζει καταστροφικό καθώς αν κερδίσουν τη Ρωσία θα προχωρήσουν σε μια μεγαλύτερης έντασης επίθεση, ίσως στην Κίνα), ωστόσο στη Ρωσία η αντεπίθεση αυτή δημιουργεί ενισχυτικά και τα εξής προβλήματα: α) την αναγκάζει να οξύνει την επιθετικότητά της και να καταφύγει σε πιο ισχυρά μέσα και εξοπλισμούς, για να αποφύγει

την ήττα (αυτός ο κίνδυνος μπορεί να περιλαμβάνει και όπλα χημικά, βιολογικά, πυρηνικά – όχι μόνο από την πλευρά της Ρωσίας). β) Η πίεση στο εσωτερικό της Ρωσίας μεγαλώνει και αναδεικνύεται η αντιδραστική φύση του καθεστώτος Πούτιν. Η Ρωσία, ενώ έχει με το μέρος της σχεδόν όλο τον πλανήτη (Κίνα, Ινδία, Ινδονησία κ.ά.) εκτός από την ΕΕ και τις ΗΠΑ, φανερώνει αρκετές αδυναμίες να επιβάλει μια λύση στο μέτωπο της Ουκρανίας και αυτό δημιουργεί ρωγμές στην κυβέρνηση τόσο εσωτερικά όσο και στην εξωτερική τους πολιτική. γ) Η ανοχή ή υποστήριξη άλλων χωρών προς τη Ρωσία δοκιμάζεται. Στρατηγικά οι Ρώσοι δείχνουν προσωρινά να χάνουν έδαφος (η ενδεχόμενη ένταξη Σουηδίας-Φιλανδίας και Ουκρανίας στο NATO ενισχύουν την περικύκλωσή τους). Επίσης, δεν μπορούν να περάσουν απαραίτητες οι προετοιμασίες και πιέσεις για οικονομική και στρατιωτική ενίσχυση της Ουκρανίας από το Ισραήλ. Η απόφασή τους για τα σιτηρά, αν τελικά την κρατήσουν, θα δημιουργήσει δυσάρεσκεια σε πολλά κράτη.

Οι ΗΠΑ, παρά τις προσπάθειες, δεν έχουν σταματήσει την τάση ανάπτυξης των αναδόμενων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Οι πιο κρίσιμες χώρες, κυρίως οι αναδόμενες και οι πιο σημαντικές οικονομίες στον πλανήτη είναι σχεδόν απίθανο να περάσουν στο στρατόπεδο των δυτικών ιμπεριαλιστών. Αυτό φάνηκε και από την πρόσφατη αποχή τους από την ψηφοφορία στον ΟΗΕ για την καταδίκη της Ρωσίας, την οποία πρότειναν οι ΗΠΑ. ΗΠΑ και NATO ετοιμάζουν πυρετω-

δώς τις επόμενες συγκρούσεις. Μετά τη συντριβή του «παλιού» ουκρανικού στρατού στα ανατολικά και νότια, οι δυτικοί ιμπεριαλιστές στρατολόγησαν, εκπαιδύσαν και εξόπλισαν τον σημερινό «νέο» κατά τα νατοϊκά πρότυπα, τροφοδοτούν ασταμάτητα το καθεστώς Ζελένσκι με δεκάδες δισεκατομμύρια δολάρια και με όπλα όλο και πιο σύγχρονα και ισχυρά (συστήματα ηλεκτρονικών παρεμβολών σε drones, πυροβολικό, αεράμυνα, τεθωρακισμένα κ.λπ.).

Οι πρόσφατες εξελίξεις δείχνουν ξεκάθαρα την κλιμάκωση από την πλευρά των δυτικών ιμπεριαλιστών: συνεδρίαση για πρώτη φορά στην έδρα του NATO, αύξηση των παραταγμένων δυνάμεων και του επιπέδου ετοιμότητας από τη Μαύρη Θάλασσα ως τη Βαλτική, συνεδρίαση της νατοϊκής Ομάδας Πυρηνικού Σχεδιασμού, η απόφαση-ψήφισμα του Ευρωκοινοβουλίου για απεριόριστη στήριξη του καθεστώτος Ζελένσκι (το ψήφισαν στην Ευρωβουλή ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ). Τέλος, όσο κι αν είναι εφιαλτικό, πρέπει να θεωρείται βέβαιο ότι οι ΗΠΑ θα επιχειρήσουν την εγκατάσταση πυρηνικών όπλων στην Ανατολική Ευρώπη, όπως π.χ. στην Πολωνία.

■ Κτιστώνης Βαγγέλης

20ό Συνέδριο ΚΚ Κίνας με επανεκλογή του Σι Τζινπίνγκ

Το 20ό συνέδριο του ΚΚ Κίνας πραγματοποιήθηκε στις 16-22 Οκτώβρη στο Πεκίνο, σε μια θυελλώδη συγκυρία, εν μέσω του πολέμου στην Ουκρανία και της νέας όξυνσης της οικονομικής και πολιτικής κρίσης σε παγκόσμιο επίπεδο. Το συνέδριο τόνισε και πάλι την «ολοκληρωτική στρατηγική σύνδεση μεταξύ Κίνας και Ρωσίας στη νέα εποχή».

Ο Σι Τζινπίνγκ εξελέγη για τρίτη συνεχόμενη πενταετή θητεία στη θέση του γενικού γραμματέα του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας, κατ' επέκταση και πρόεδρος της Κίνας (η τυπική επικύρωση αναμένεται τον προσεχή Μάρτιο). Για να μπορέσει να γίνει αυτό έπρεπε να προηγηθεί μια συνταγματική αναθεώρηση για την κατάργηση του ορίου των δύο θητειών η οποία ίσχυε μέχρι τώρα.

Ο Σι βρίσκεται στο τιμόνι της εξουσίας τα τελευταία 10 χρόνια. Αυτή τη δεκαετία, το μερίδιο του ΑΕΠ της Κίνας στην παγκόσμια οικονομία αυξήθηκε από 11,3% σε 18,5%. Ήταν η πρώτη μεγάλη οικονομία που σημείωσε ανάπτυξη μετά την πανδημία COVID-19. Από το 2013 χτίζει τους εμπορικούς δρόμους «Μία Ζώνη, Ένας

Δρόμος» (BRI), με πάνω από 2.600 έργα υποδομών, συνολικού ύψους 3,7 τρισεκατομμυρίων δολαρίων, με τη συμμετοχή 140 κρατών, συμπεριλαμβανομένων 18 χωρών-μελών της ΕΕ. Με βάση την ισοτιμία αγοραστικής δύναμης, η Κίνα είναι ήδη η μεγαλύτερη οικονομία στον κόσμο.

Η προστιθέμενη αξία παραγωγής της Κίνας στον μεταποιητικό τομέα το 2021 έφτασε τα 4,97 τρισεκατομμύρια δολάρια, αντιπροσωπεύοντας το 27,4% του ΑΕΠ της. Για μια σύγκριση θα πρέπει να φτάσουμε στο μακρινό 1953 για βρούμε ένα αντίστοιχο ποσοστό για την οικονομία των ΗΠΑ. Η Κίνα είναι εδώ και μερικά χρόνια ο μεγαλύτερος παραγωγός σχεδόν των μισών από τα 500 πιο σημαντικά βιομηχανικά αγαθά στον κόσμο.

Το συνέδριο έθεσε ξανά ψηλά στην ατζέντα την επιστημονική και τεχνολογική ανάπτυξη. Οι δαπάνες της Κίνας για έρευνα και ανάπτυξη αυξήθηκαν και έγιναν τα τελευταία χρόνια οι δεύτερες μεγαλύτερες στον κόσμο μετά τις Ηνωμένες Πολιτείες (σχεδόν τριπλασιάστηκαν) αν και υπάρχει ακόμα μεγάλο κενό να καλυφθεί ως προς το ποσοστό του ΑΕΠ (βρίσκονται λίγο πάνω από 6%).

Σύμφωνα με τις διακηρύξεις του συνεδρίου, ο στόχος είναι η Κίνα να πάψει να αποτελεί χώρα φθηνού εργατικού δυναμικού και να κινηθεί προς μια οικονομία με επίκεντρο την ανάπτυξη υψηλότερης αξίας, εστιασμένη στην εγχώρια ανάπτυξη και όχι στις εξαγωγές, με ταυτόχρονη μείωση των ανισοτήτων.

Ήδη η Κίνα έχει σημειώσει σημαντική πρόοδο τα τελευταία δέκα χρόνια σε

αυτόν τον τομέα. Σύμφωνα με στατιστικά στοιχεία της Παγκόσμιας Τράπεζας, η Κίνα ευθύνεται για το 70% της μείωσης της φτώχειας στον κόσμο εδώ και είκοσι χρόνια, που αντιστοιχεί σε 700 εκατομμύρια ανθρώπους. Τα τελευταία δέκα χρόνια, το εισόδημα ανά άτομο έχει διπλασιαστεί. Αξίζει μια αναφορά τέλος στην επιμήκυνση του προσδόκιμου ζωής των Κινέζων: έχει ξεπεράσει αυτό των Αμερικανών και έχει φτάσει πλέον τα 78,2 χρόνια.

Σε σχέση με την πανδημία τονίστηκε πως θα συνεχιστεί η πολιτική μηδενικού COVID-19. Η διαχείριση αυτή είχε σαν αποτέλεσμα η Κίνα να έχει καταγράψει μόλις 10,38 θανάτους από COVID-19 ανά εκατομμύριο κατοίκους (το χαμηλότερο ποσοστό θνησιμότητας από COVID στον κόσμο), αριθμός πολύ χαμηλότερος π.χ. από τις ΗΠΑ (3.099 ανά εκατομμύριο).

Η απάντηση των ΗΠΑ πριν το συνέδριο

Η κυβέρνηση Μπάιντεν κυκλοφόρησε αρχές Οκτώβρη τη νέα «Στρατηγική Εθνικής Ασφάλειας», η οποία ορίζει ότι οι ΗΠΑ θα ανταγωνιστούν την Κίνα την επόμενη δεκαετία και θα εμποδίσουν την τελευταία «στον τεχνολογικό, οικονομικό, πολιτικό, στρατιωτικό, τομέα πληροφοριών και παγκόσμια διακυβέρνησης». Το αποτέλεσμα θα είναι μια περαιτέρω αύξηση των δαπανών για εξοπλισμούς, η συνεχής περικύκλωση της Κίνας με στρατιωτικές βάσεις, η κλιμάκωση της έντασης γύρω από το ζήτημα της Ταϊβάν και άλλων εστιών με γειτονικές χώρες της Κίνας.

Ο ανταγωνισμός για την παγκόσμια ηγεμονία μεταξύ άλλων (στρατιωτικός, νομισματικός κ.λπ.) επικεντρώνεται σε

δύο τομείς στους οποίους η Κίνα, παρά τις αντιφάσεις και τις αδυναμίες, δείχνει μια δυναμική και ανθεκτικότητα: Καταρχάς, στην προσπάθεια να ανοίξει η οικονομία της Κίνας περισσότερο στην επιρροή και έλεγχο ξένων εταιριών που σημαίνει περιορισμό ή και κατάργηση του κρατικού ελέγχου στην πολιτική και την οικονομία. Δεύτερον, στην μετατροπή της Κίνας από τον ιμπεριαλισμό των ΗΠΑ σε μια περιφερειακή δύναμη, στην προσπάθειά της να σταματήσει την πρόοδο της Κίνας ως μεγάλου ανταγωνιστή σε εμπόριο και εμπορικούς δρόμους, τεχνολογία και παγκόσμια προβολή ισχύος.

Ο «μεγάλος μετασχηματισμός» της Κίνας

«Η μετατροπή της Κίνας σε μια μεγάλη και σύγχρονη σοσιαλιστική χώρα» επιμερίζεται σύμφωνα με το συνέδριο σε δύο στάδια. Ο πρώτος στόχος ήταν η οικοδόμηση μιας «ενημερούσας κοινωνίας». Αυτό σήμαινε ότι πρέπει να υπάρξει σημαντική αύξηση του ΑΕΠ, ότι κανείς δεν πρέπει να ζει σε απόλυτη φτώχεια και ότι θα πρέπει να υπάρξει συνολική αύξηση της ποιότητας ζωής. Την τελευταία δεκαετία, το ΑΕΠ αυξήθηκε κατά 91% ή 6,7% ετησίως. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, το μέσο διαθέσιμο εισόδημα ανά άτομο σχεδόν διπλασιάστηκε. Η απόλυτη φτώχεια μειώθηκε σε μεγάλο βαθμό και το προσδόκιμο ζωής αυξήθηκε κατά περισσότερο από τρία χρόνια. Ο δεύτερος στόχος είναι η οικοδόμηση έως το 2049 «μιας σύγχρονης, ευημερούσας, ισχυρής, πολιτιστικά προηγμένης και αρμονικής σοσιαλιστικής χώρας».

■ Χ. Ζάκας

Απεργίες στη Γαλλία

Καθόλη την διάρκεια του φθινοπώρου διεξάγονται σε σημαντικό αριθμό εργασιακών χώρων απεργιακές κινητοποιήσεις με μισθολογικά αιτήματα. Οι κινητοποιήσεις αγγίζουν πολλούς κλάδους της βιομηχανίας, του εμπορίου, των μεταφορών και των υπηρεσιών. Μεταξύ αυτών, σε ιδιωτικές κλινικές, σε ιδρύματα φροντίδας ηλικιωμένων, σε δημόσια νοσοκομεία, σιδηρόδρομους, βιομηχανίες τροφίμων, αυτοκινήτων, αεροπλάνων, φαρμάκων, καλλυντικών, σε πυρηνικά εργοστάσια, διυλιστήρια, σούπερ μάρκετ, πλατφόρμες logistics, δημαρχεία και αλλού.

Πρόκεινται για κινητοποιήσεις που κυμαίνονται από ολιγόωρες στάσεις εργασίες μέχρι ολιγοήμερες απεργίες και σε κάποιες ελάχιστες περιπτώσεις, μιλάμε για απεργίες λίγων εβδομάδων. Συνηθέστερα, οπουδήποτε ξεσπούν τέτοιες κινητοποιήσεις, έχουν έναν μαζικό χαρακτήρα, με την στήριξη και την συμμετοχή της μεγάλης πλειοψηφίας των εργαζομένων και σπάνια περιορίζονται σε μειοψηφικές απεργίες ή απεργίες με την συμμετοχή μόνο μίας μικρής πρωτοπορίας. Εκκινούν είτε από πρωτοβουλία μερίδας εργαζομένων που παρασύρει στην συνέχεια την μεγάλη πλειοψηφία, έχοντας και την στήριξη του συνδικάτου, είτε και με πρωτοβουλία των συνδικαλιστών βάσης.

Όλες οι διεκδικήσεις αφορούν σε μισθολογικές αυξήσεις, συχνά με την μορφή «αυξήσεις 100, 200, 300 ή 500 ευρώ για όλους», πιο εύληπτη από τον συνήθη τρόπο συζήτησης των μισθολογικών από τις διοικήσεις των εταιρειών που μιλάνε με ποσοστά. Όλες οι κινητοποιήσεις πυροδοτούνται από τον πληθωρισμό, που κυμαίνεται επίσημα στο 6%, με τα τρόφιμα ωστόσο να αυξάνονται κατά 10-20%, ενώ χρονικά συμπίπτουν με την περίοδο των υποχρεωτικών ετήσιων επιχειρησιακών μισθολογικών διαπραγματεύσεων.

Ωστόσο, οι κινητοποιήσεις αυτές, παρά τον διογκούμενο αριθμό, δεν έχουν λάβει ούτε γενικευμένο, ούτε ορμητικό χαρακτήρα, ούτε έχουν ενοποιηθεί σε κοινές πανεθνικές κινητοποιήσεις. Η CGT, η συνομοσπονδία ελεγχόμενη από το ΚΚΓ και θεωρούμενη ως η πλέον μαχητική, ήταν ο κύριος οργανωτής ορισμένων ημερών πανεθνικής δράσης και απεργίας: στις 29 Σεπτεμβρίου, στις 18 Οκτώβρη, στις 27 Οκτώβρη και αναμένεται ακόμα μία στις 11 Νοέμβρη. Εξ αυτών, μόνο η κινητοποίηση της 18ης Οκτώβρη είχε μία σχετική επιτυχία, με συμμετοχή στην απεργία και με 100 με 150 χιλιάδες διαδηλωτές πανεθνικά. Οι δε κινητοποιήσεις της 29ης Σεπτεμβρίου και της 27ης Οκτώβρη δεν είχαν μαζικότητα.

Η κινητοποίηση της 18ης Οκτώβρη οργανώθηκε ως απάντηση στην απειλή επιστράτευσης από την κυβέρνηση των απεργών στα διυλιστήρια, που βρίσκονταν σχεδόν από τις αρχές Οκτώβρη σε απεργία. Εναντίον τους είχαν χυθεί τόνοι μελανιού και σάλιου σε συκοφαντίες και προσβολές, παρουσιάζοντάς τους ως μία καλοπληρωμένη αρι-

στοκρατία, που δεν έχει δικαίωμα να παραπονιέται για τους μισθούς της και φυσικά να κρατάει όμηρο την χώρα, κατά την προσφιλή στις κυβερνήσεις έκφραση. Αυτή η απειλή, όπως και ο παροξυσμός των μίντια ενάντια στους εργαζόμενους, όξυνε τα πνεύματα σε πλατιά στρώματα εργαζομένων και έδωσε έναν πιο πολιτικό χαρακτήρα και μία κάποια συμμετοχή στην απεργία. Με την σειρά της αυτή η σχετική επιτυχία της κινητοποίησης περιόρισε την κυβέρνηση σε μία πολύ προσεκτική και περιορισμένη επιστράτευση ορισμένων μόνο λίγων απεργών.

Παρότι οι κινητοποιήσεις δεν έχουν λάβει έναν γενικευμένο, ορμητικό ή ενοποιημένο χαρακτήρα, προκαλούν ανησυχία στα αστικά επιτελεία, στην κυβέρνηση και στους εργοδότες. Ο αστικός τύπος μιλάει συχνά, όπως εξάλλου και η κυβέρνηση, για την ανάγκη να αυξηθούν οι μισθοί στις εταιρείες που έχουν κέρδη και οικονομική δυνατότητα. «Όλες οι επιχειρήσεις που μπορούν, πρέπει να αυξήσουν τους μισθούς» δήλωσε η πρωθυπουργός Ελίζαμπεθ Μπορν στο κοινοβούλιο, ενώ παρόμοιες δηλώσεις κάνουν και άλλοι υπουργοί, ενώ σε παρόμοιες προτροπές προχωρούν τα άρθρα σύνταξης στις σημαντικότερες αστικές εφημερίδες. Κυβέρνηση και αστικά επιτελεία, στηριζόμενοι στην θεσμική δομή των συλλογικών διαπραγματεύσεων, που αρθρώνονται κυρίως γύρω από τις επιχειρησιακές διαπραγματεύσεις, ξορκίζουν με την προπαγάνδα αυτή το υπαρκτό ενδεχόμενο μίας γενίκευσης ή ενοποίησης των αγώνων και φυσικά προσδοκούν στην βοήθεια της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας όλων των αποχρώσεων, ανάλογα με την κατάσταση και τις ανάγκες. Η ίδια η κατάληξη της απεργίας στα διυλιστήρια εξάλλου ήταν αποτέλεσμα αυτής της τακτικής. Η κυβέρνηση πίεσε την Total Energie να δώσει μία μεγαλύτερη αύξηση από το 3,5% που πρότεινε αρχικά. Την ίδια στιγμή, τα συνδικάτα που πλειοψηφούν σε εταιρικό επίπεδο αλλά όχι στο τοπικό επίπεδο, δηλαδή στα ίδια τα διυλιστήρια όπου γινόταν απεργία, υπέγραψαν την βελτιωμένη συμφωνία για αυξήσεις 5-7%, πίσω από την πλάτη των απεργών που απαιτούσαν αυξήσεις στο 10%.

Παρόμοια εξελίσσονται οι απεργίες και σε άλλους κλάδους. Με σχετικά ολιγοήμερες απεργίες συχνά οι απεργοί αποσπούν σχετικά εύκολα μεγαλύτερες ή και διπλάσιες αυξήσεις από τις προτεινόμενες από τις διοικήσεις των εταιρειών. Ακόμα όμως και έτσι, συνήθως μόλις που αγγίζουν το ύψος του επίσημου πληθωρισμού, ή συχνά πρόκειται για πριμ που μπορεί να δίνουν μία πρόσκαιρη ικανοποίηση καθότι υψηλά, αλλά είναι έκτακτα και δεν εντάσσονται μόνιμα στον μισθό.

Σε κάθε περίπτωση, οι κινητοποιήσεις αυτές, η εξάπλωσή τους και η ενοποίησή τους κάτω από κοινά αιτήματα, όπως η αυτόματη αναπροσαρμογή των μισθών με βάση τον πληθωρισμό, είναι η μόνη οδός για να προστατευτεί το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων.

■ Κωνσταντίνος Σηφάκης

στον κόσμο...

Ιράν

Διαδηλώσεις και εκδηλώσεις μνήμης για την κρατική δολοφονία της 22χρονης Μαχσά Αμινί πραγματοποιήθηκαν στις 26/10 σε διάφορες πόλεις της χώρας (Τεχεράνη, Ταμπρίζ, Ράστ κ.ά.). Οι διαδηλώσεις αυτές καλύφθηκαν με αφορμή τις 40 μέρες από τη δολοφονία της στις 16 Σεπτεμβρίου. Η χώρα μπαίνει στον τρίτο μήνα μαχητικών διαδηλώσεων και απεργιών και παρά τις κυβερνητικές απαγορεύσεις, οι μάζες κατέβηκαν στον δρόμο και τουλάχιστον 10.000 παραβρέθηκαν στην επαρχία Κουρδιστάν, όπου πραγματοποιήθηκε το μνημόσυνο της Μαχσά. Η αυταρχική κυβέρνηση του προέδρου Ραΐσι εξαπέλυσε δολοφονική καταστολή του κρατικού μηχανισμού με πυροβολισμούς, ξυλοδαρμούς, δακρυγόνα κ.ά., ενώ απήγγειλε κατηγορίες σε τουλάχιστον 300 συλληφθέντες. Σύμφωνα με την ομάδα «Ακτιβιστές Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων στο Ιράν», οι συλλήψεις μέχρι τώρα έχουν ξεπεράσει τις 14.000 και 270 άνθρωποι έχουν δολοφονηθεί εν μέσω της εξέγερσης. Ειδικά, η κυβέρνηση έχει πνίξει στο αίμα την πόλη Ζαχεντάν, καθώς εργαζόμενοι και φτωχοί διαδηλώνουν από τις 30/9 και με αφορμή τον βιασμό μιας κοπέλας από αστυνομικό. Η πόλη μετράει τουλάχιστον 100 νεκρούς μέχρι σήμερα. Η γενική αγανάκτηση της εργατικής τάξης προς το νεοφιλελεύθερο αυταρχικό καθεστώς κλιμακώνεται (πέρα από αντικυβερνητικές διαδηλώσεις) και σε καλέσματα για απεργίες των εργαζομένων. Στις 23/10, οι εκπαιδευτικοί προχώρησαν σε διήμερη απεργία, ενώ απεργιακές κινητοποιήσεις πραγματοποιούν και οι εργαζόμενοι σε φυτείες ζαχαροκάλαμων, σε συγκροτήματα χάλυβα, οι οδηγοί βυτιοφόρων, οι εργαζόμενοι σε διυλιστήρια κ.ά. Ο ιρανικός λαός έχει ξεκινήσει έναν λυσσασμένο αγώνα όχι μόνο για ελευθερίες, αλλά και ενάντια στη φτώχεια.

Σρι Λάνκα

Συνεχίζονται οι κινητοποιήσεις ενάντια στις νεοφιλελεύθερες πολιτικές της κυβέρνησης, αλλά και στη ραγδαία αύξηση της ακρίβειας. Στις 27/10, διαδήλωσαν εργαζόμενοι και νεολαία στην πρωτεύουσα Κολόμπο, με τη συμμετοχή συνδικάτων και φοιτητών. Η εξέγερση στη Σρι Λάνκα κατάφερε να διώξει τον Ιούλιο τον πρώην πρόεδρο Ρατζαπάκσα, καταλαμβάνοντας την έπαυλή του(!), αλλά τη σκυτάλη της αντιδημοκρατικής αναδιπλώσεως πήρε στα χέρια του ο νυν πρόεδρος Βικρεμεσίνγκε. Ενώ ο πληθωρισμός στα τρόφιμα ξεπερνάει το 90% και ο λαός της Σρι Λάνκα βυθίζεται ολοένα και περισσότερο στη φτώχεια και την επισιτιστική κρίση, ο Βικρεμεσίνγκε έχει βάλει τη χώρα σε καθεστώς έκτακτης ανάγκης που θα ζήλευε κάθε δικτατορία. Οι κινητοποιήσεις μπορεί να συνεχίζουν σε μικρότερη κλίμακα σε σχέση με το καλοκαίρι, αλλά σημαντικό ρόλο παίζουν οι απεργίες στη χώρα, όπως στις 18/10 στην CEYPETCO (δημόσια εταιρεία πετρελαίου και φυσικού αερίου της Σρι Λάνκα). Οι εργαζόμενοι εκεί απήργησαν κατά της ιδιωτικοποίησης της εταιρείας και συμμετείχαν 4.000 εργαζόμενοι, με αποτέλεσμα να παραλύσουν όλα τα εργοστάσια παραγωγής της εταιρείας.

Χιλή

Περίπου 2.300 Χιλιανοί διαδήλωσαν σε διάφορες πόλεις στις 18/10 με αφορμή τη συμπλήρωση 3 χρόνων από την εξέγερση στη Χιλή το 2019. Συγκεκριμένα στην πρωτεύουσα Σαντιάγκο συμμετείχαν στη διαδήλωση εκατοντάδες, οι οποίοι χτυπήθηκαν άγρια από τις κατασταλτικές δυνάμεις. Για την καταστολή των διαδηλώσεων «εξαπολύθηκαν» 25.000(!) αστυνομικοί και αύρες, ενώ σύμφωνα με κυβερνητικές αναφορές, 50 διαδηλωτές συλλήφθηκαν. Η μαζικότητα των διαδηλώσεων στη Χιλή είναι σαφώς αρκετά μικρότερη σε σχέση με 2 χρόνια πριν. Παρόλα αυτά, οι εργατικές μάζες, φτωχοί και νεολαία έχουν δείξει ξεκάθαρα την εξάντληση της ανοχής τους προς τον πρόεδρο Μπόριτς, έναν ψευτο-προοδευτικό πρώην ηγέτη φοιτητών, που εκλέχθηκε μετά την ανατροπή του πρώην προέδρου της Χιλής, Πιγιέρα.

Ευρώπη: Αγώνες και απεργίες εργατών ενάντια σε ακρίβεια και φτώχεια

Οι τεράστιες επιπτώσεις της οικονομικής κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος, που οξύνθηκαν ραγδαία με την πανδημία και την ιμπεριαλιστική σύγκρουση στην Ουκρανία, ρημάζουν την εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα σε όλη την Ευρώπη. Πληθωρισμός πάνω από 10% επίσημα και πολύ μεγαλύτερος στην πραγματικότητα, εξανείμιζι τους πενιχρούς εργατικούς μισθούς, ειδικά για τους χαμηλόμισθους και μερικώς απασχολούμενους που είναι πλέον δεκάδες εκατομμύρια του ευρωπαϊκού προλεταριάτου. Η αφόρητη και ραγδαία φτωχοποίηση «ξύπνησε» τις εργατικές δυνάμεις σε πολλές χώρες.

Γαλλία

Στη Γαλλία εμφανίζονται οι πιο σημαντικές απεργιακές κινητοποιήσεις. Από τις 27 Σεπτεμβρίου ξεκίνησαν απεργίες σε όλα τα μεγάλα διυλιστήρια με αιτήματα την αύξηση των μισθών πάνω από τον πληθωρισμό και την απόσυρση του αντιασφαλιστικού νομοσχεδίου που αυξάνει το όριο συνταξιοδότησης από τα 62 έτη στα 65 κλιμακωτά ως το 2031. Η απεργία έπιασε το 80% συμμετοχής και νέκρωσε 6 από τα 8 μεγάλα διυλιστήρια της Γαλλίας, ειδικά των ενεργειακών γιγάντων TOTAL και EXXON MOBIL. Η απεργία διαρκείας με μπλόκα και απεργιακές φρουρές σε διυλιστήρια, οδήγησε άμεσα στο άδειασμα των βενζιναδικών και τον λεγόμενο «αποκλεισμό της βενζίνης». Παρά την κυβερνητική προπαγάνδα, η κοινωνική πλειοψηφία στηρίζει τους απεργούς. Η κυβέρνηση Μακρόν από τις 12 Οκτώβρη ξεκίνησε την έκδοση διαταγμάτων με την επίταξη των εργαζομένων σε όλα τα διυλιστήρια.

Οι εργαζόμενοι απάντησαν με ανανέωση των αποφάσεων για απεργία και πανεθνική απεργία στις 18/10 με 200 συγκεντρώσεις σε

όλη τη Γαλλία. Συμτείχαν η Ομοσπονδία Εργαζομένων στο Εμπόριο και τις Υπηρεσίες, σιδηροδρομικοί, Ομοσπονδία Εργαζομένων σε Ορυχεία και Ενέργεια, εργαζόμενοι στα πυρηνικά εργοστάσια και τις αποθήκες ΑΕΡΙΟΥ, αστικές συγκοινωνίες, χημική βιομηχανία, λιμενεργάτες, οδηγοί LOGISTICS, (βλ. AMAZON), σωματεία εκπαιδευτικών κ.ά. Στα αιτήματα για αυξήσεις μισθών και απόσυρση του συνταξιοδοτικού προστέθηκε η απόσυρση των αντι-απεργιακών διαταγμάτων για τις επιτάξεις. Οι μαζικές κινητοποιήσεις συνεχίστηκαν στις 27 Οκτώβρη, ενώ προετοιμάζεται πανεθνικά νέα απεργία για τις 10 Νοέμβρη. Η εργοδοσία στα διυλιστήρια δέχτηκε να συζητήσει με το αγωνιστικό, απεργιακό συνδικαλιστικό μέτωπο, ενώ ως τώρα συζητούσε μόνο με την CFDT, γραφειοκράτες που καταφέρονταν κατά της απεργίας ως υπερβολική! (Για περισσότερα βλ. σχετικό άρθρο στο παρόν φύλλο).

Βρετανία

Πρωτοπορία των εργατικών αγώνων οι σιδηροδρομικοί που από τις 1/10 ξεκίνησαν απεργίες ζητώντας αυξήσεις και καλύτερες συνθήκες εργασίας. Στις 8/10 έφτασαν 80% οι απεργιοί, ενώ έγινε μεγάλη συγκέντρωση αλληλεγγύης στον σταθμό του King's Cross. Ακολούθησαν απεργίες σε λιμάνια, μεταφορές, ταχυδρομεία, αεροδρόμια, λεωφορεία. Πιο μαχητικές οι απεργίες στα ταχυδρομεία «ROYAL MAIL» για μισθούς και ενάντια σε απολύσεις και 1.000 οδηγών της EXO LOGISTICS που έκαναν διήμερη απεργία. Δάσκαλοι και λιμενεργάτες (ειδικά στο Λίβερπουλ) συνεχίζουν τον αγώνα, ενώ 300 χιλ. νοσηλευτές του δημόσιου τομέα ετοιμάζονται για απεργία στις αρχές Νοέμβρη, απαιτώντας 5% αύξηση πάνω από τον πληθωρισμό και προσλήψεις στη δημόσια υγεία, που ειδικά

μετά τη διαχείριση του covid έχει ξεχαρβαλώσει επικίνδυνα.

Η κυβέρνηση των Συντηρητικών, ενώ άλλαζε αρχηγούς και πρωθυπουργούς εν «ριπή οφθαλμού», φρόντισε να κατεβάσει αντι-απεργιακό νομοσχέδιο για τους σιδηροδρομικούς. Επιβάλλει λειτουργία των μεταφορών με αυξημένο προσωπικό ασφαλείας τις μέρες απεργίας (πρακτικά ακυρώνει τις απεργίες) και επιβάλλει άρση της προστασίας από απόλυση των συνδικαλιστών αν δεν τηρείται ο αριθμός προσωπικού ασφαλείας, που τον καθορίζει η εργοδοσία! Σε μια Βρετανία που 1 στους 7 έχει περιορίσει τα γεύματά του και 1 στους 5 σε 50 περιφέρειες πεινάει, η αναβίωση του εργατικού κινήματος είναι μονόδρομος για την επιβίωση της εργατικής τάξης.

Σε άλλες χώρες και στις ΗΠΑ

Στην **Ιταλία**, σημαντική και για συμβολικούς λόγους είναι η απεργία των οδηγών διανομής στην εταιρεία SDA στη Ρώμη. 200 απεργιοί μετά από 2 μέρες απεργίας και συγκρούσεις με την αστυνομία, κέρδισαν την επαναπρόσληψη 17 απολυμένων συναδέλφων τους. Στις 22/10 τα ιταλικά συνδικάτα έκαναν πανεθνική μέρα δράσης για τα εργατικά «ατυχήματα»-δολοφονίες που έχουν γίνει μάλιστα για την ιταλική εργατική τάξη. Τα δύο τελευταία χρόνια πληρώνει φόρο αίματος με 3 νεκρούς εργάτες ανά ημέρα.

Στη **Γερμανία** ξεχωρίζει η απεργία διαρκείας των πιλότων της «EUROWINGS» (θυγατρικής της LUFTHANSA) που ζήτησε αυξήσεις στους μισθούς και μείωση της εντατικοποίησης με 5 ώρες εργασίας λιγότερες ανά εβδομάδα. Στο τέλος Οκτώβρη έγιναν και μαζικές συγκεντρώσεις σε μεγάλες πόλεις ενάντια στην ακρίβεια, ειδικά στην ενέργεια.

Στο **Βέλγιο** έγιναν απεργιακές κινητοποιήσεις σιδηροδρομικών και των εργαζομένων

ασφάλειας στο αεροδρόμιο του Σαρλερουά. Στην Ισπανία έγιναν συγκεντρώσεις ενάντια στην ακρίβεια και αγώνας των δασοπυροσβεστών για μονιμοποίηση. Στην Ολλανδία μετά τις μαχητικές διαμαρτυρίες των αγροτών, ακολούθησαν απεργίες των οδηγών στα λεωφορεία. Τέλος στην Ουγγαρία του Ορμπάν, εξελίσσεται σημαντικό πανεκπαιδευτικό κίνημα (με καθηγητές, μαθητές, γονείς) ενάντια στις απολύσεις εκπαιδευτικών, την εντατικοποίηση και τον νόμο για ποινικοποίηση της απεργίας.

Και στις **ΗΠΑ**, που ο πληθωρισμός ξεπέρασε το 10%, έγιναν απεργίες εργαζομένων στα πανεπιστήμια και στους οδηγούς φορτηγών (Teamsters). Χαρακτηριστικό της αντεργατικής πολιτικής δουλοποίησης των εργατών που εφαρμόζεται παγκόσμια, στις ΗΠΑ ενεργοποιήθηκε νόμος που επιβάλλει στους εργαζόμενους ρήτρα αποζημίωσης του εργοδότη σε περίπτωση παραίτησης του εργαζομένου! Από το 2020, το 10% της εργατικής τάξης έχει υπογράψει τέτοιες ρήτρες στις συμβάσεις εργασίας τους!

Όπως και στην Ελλάδα, σε πολλές χώρες η εργατική τάξη κινείται σπρωγμένη από το καπιταλιστικό μαστίγιο. Αγώνες γίνονται και θα γίνουν ακόμα μεγαλύτεροι. Το ζητούμενο είναι η επικράτηση στην πλειοψηφία της εργατικής τάξης του μαχητικού συνδικαλισμού, των ανυποχώρητων ταξικών ηγεσιών, των επαναστατών κομμουνιστών, ώστε οι αγώνες να οδηγήσουν στην οργανωτική ανασυγκρότηση και πολιτική ανασύνθεση του εργατικού κινήματος, για να αντιμετωπίσει τη βάρβαρη επίθεση των αστικών τάξεων που θα γιγαντωθεί, ειδικά με την κλιμάκωση και αναβάθμιση της σύγκρουσης των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων.

■ Αγγ.Φ.

Ηνωμένο Βασίλειο: Στασιμότητα, ενεργειακή κρίση, πληθωρισμός και γιγάντωμα της πολιτικής κρίσης

Λιζ Τρας: η πρωθυπουργός του... 1,5 μήνα!

Στις 7/7 ο Τζόνσον παραιτήθηκε από την ηγεσία των Συντηρητικών, υπό το βάρος των απαντών σκανδάλων και της αποτυχημένης προσπάθειας συγκάλυψής τους. Δύο μήνες μετά, στις 5/9, αντικαταστάθηκε από την Λιζ Τρας, την πιο βραχύβια πρωθυπουργό στην ιστορία του Ηνωμένου Βασιλείου. Η Τρας τόλμησε να φέρει ένα ξεδιάντροπο πακέτο εκτεταμένων φοροαπαλλαγών για το μεγάλο κεφάλαιο, ύψους 45 δισ. στερλίνων (2% ΑΕΠ), τη στιγμή που τα μισά νοικοκυριά στο Ηνωμένο Βασίλειο αναγκάζονται εξαιτίας της φτώχειας να μειώσουν τα γεύματά τους. Ενδεικτικά, το 45% των φοροελαφρύνσεων αυτών πήγαινε προς το πλουσιότερο 5% του πληθυσμού, ενώ μόλις το 12% αυτών κατευθυνόταν προς τα πιο φτωχά νοικοκυριά.

Πάνω σε ποια οικονομική κατάσταση η Τρας ετοιμαζόταν να φέρει τα μέτρα;

Καταρχάς, ο πληθωρισμός το τελευταίο τρίμηνο στο Ηνωμένο Βασίλειο είναι κατά μέσο όρο περίπου 10% (Ιούλιος: 10,1%, Αύγουστος: 9,9%, Σεπτέμβριος: 10,1% – 40 ετές υψηλό!) και αναμένεται τον Οκτώβρη να φτάσει το 11% και τον Ιανουάριο του 2023... το 18,6%! Γι' αυτό, το 1/3 των μαθητών (800.000) πεινάει, αφού δεν τους παρέχεται δωρεάν γεύμα στο σχολείο και αδυνατούν να αγοράσουν, ενώ 3,2 εκατ. εργαζόμενοι υποφέρουν από «φτώχεια της υγιεινής», δηλαδή δεν μπο-

ρούν να αγοράσουν προϊόντα ατομικής υγιεινής (σαπούνια, αφρόλουτρα κ.ά). Την ίδια στιγμή βέβαια το Ηνωμένο Βασίλειο είναι η 5η οικονομία στην παγκόσμια κατάταξη με τη μεγαλύτερη αξία ιδιωτικού πλούτου, φτάνοντας τα 16,261 τρις. δολάρια, με βάση έρευνα της Credit Suisse του Οκτώβρη 2022.

Πέρα από τον λαό και το Κόμμα των Εργατικών, μέχρι και το ΔΝΤ κατέκρινε αυτά τα μέτρα, καλώντας την Τρας να τα «επαναξιολογήσει» και προειδοποιώντας πως μπορεί να πυροδοτήσουν τον πληθωρισμό και να αυξήσουν τις ανισότητες. Η ανακοίνωση των μέτρων προκάλεσε πανικό στις αγορές: συντριβή της στερλίνας και ραγδαία άνοδο των αποδόσεων των κρατικών ομολόγων (Τα 30ετή έφτασαν 5% απόδοση, για πρώτη φορά φέτος), με την Τράπεζα της Αγγλίας να ανακοινώνει έκτακτο πρόγραμμα αγοράς τους για να μην μείνουν αδιάθετα. Όπως παραδέχθηκε η διοίκησή της: «Αν συνεχιστεί η επιδεινωθεί η κατάσταση στην αγορά, θα υπάρξει σημαντικός κίνδυνος για τη χρηματοπιστωτική σταθερότητα του Ηνωμένου Βασιλείου».

Σε αυτή την άσχημη οικονομική κατάσταση, η κυβέρνηση Τρας δεν είχε εξασφαλίσει επαρκή δημοσιονομικό χώρο για να καλύψει το κόστος των μέτρων. Συνεπώς ή θα κατέφευγε εκ νέου στις ακραία νεοφιλελεύθερες πολιτικές, που ήδη έχουν ξεσηκώσει τον λαό και άρα θα ερχόταν σε μια μεγαλύτερη και άμεση σύγκρουση μαζί του ή θα αύξανε το ήδη υψηλό δημόσιο χρέος (85,4% του ΑΕΠ). Δεν ήταν διατε-

θειμένη να κάνει τίποτα από τα δύο, γι' αυτό απέσυρε τα μέτρα και παραιτήθηκε στις 20/10, μετά από τις παραίτησεις των υπουργών Οικονομικών και Εσωτερικών.

Ρίσι Σούνακ: Το παιδί της ελίτ

Τη θέση της ανέλαβε ο Ρίσι Σούνακ, δισεκατομμυριούχος, πρώην τραπεζίτης της Goldman Sachs και ιδρυτής hedge funds, παντρεμένος με την κόρη του Ινδού δισεκατομμυριούχου Ναραγιάννα Μούρτι. Η σύζυγός του είναι διευθύντρια της επενδυτικής εταιρείας Catamaran Ventures και πρωταγωνίστησε πρόσφατα σε φορολογικό σκάνδαλο, αφού παρουσιαζόταν ως διαμένουσα στο Ηνωμένο Βασίλειο, αλλά όχι ως κάτοικος για να μην πληρώνει φόρους για όσα χρήματα κέρδιζε στο εξωτερικό. Η περιουσία του ζευγαριού υπολογίζεται σε περίπου 730 εκατ. στερλίνες, με τον Σούνακ να αποτελεί έναν από τους πλουσιότερους βουλευτές. Με λίγα λόγια, αποτελεί παιδί της χρηματοοικονομικής ελίτ του Σίτι.

Ο Σούνακ είναι Ινδός και ο πρώτος μη λευκός πρωθυπουργός του Ηνωμένου Βασιλείου — έτσι επαναλαμβάνεται, όπως και στην περίπτωση του Ομπάμα, ένα «ξέπλυμα» του. Ένθερμος οπαδός του BREXIT, βουλευτής από το 2015 και υπουργός Οικονομικών επί κυβέρνησης Τζόνσον, τον οποίο στήριξε καταλυτικά για να αναδειχθεί ως αντικαταστάτης της Μέι. Παραιτήθηκε από υπουργός της κυβέρνησης Τζόνσον τον περασμένο Ιούλιο, συμβάλλοντας στην πτώση της. Είχε έρθει 2ος στην κούρσα διαδοχής του Τζόνσον,

πίσω από την Λιζ Τρας και τώρα αναδείχθηκε στην ηγεσία επειδή οι Τζόνσον και Μορντάντ αποσύρθηκαν. Είναι συνεπώς ξεκάθαρο πως θα εφαρμόσει μια ακραία νεοφιλεύθερη πολιτική, όπως οι προκάτοχοί του, οδηγώντας σε παροξυσμό την οικονομική και πολιτική κρίση του Ηνωμένου Βασιλείου. Ήδη δημοσκοπήσεις δείχνουν τους Συντηρητικούς να συγκεντρώνουν μόλις –ιστορικά χαμηλό– 14%, έναντι 53% των Εργατικών.

Μην ξεχνάμε πως το εργατικό κίνημα στο Ηνωμένο Βασίλειο, ήδη από το καλοκαίρι έχει μπει σε μια αγωνιστική τροχιά αναπτύσσοντας σημαντικές απεργίες και αγώνες, τόσο συνδικαλιστικούς, όσο και ενάντια στην ακρίβεια κ.ά., ενώ αναπτύχθηκε και κίνημα «ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΝΩ». Ως συνέχεια αυτών, έχουν ανακοινωθεί νέες κινητοποιήσεις για το επόμενο διάστημα σε διάφορους κλάδους εργαζομένων όπως: υγειονομικοί, εργαζόμενοι σε μεταφορές και επικοινωνίες. Ένα λοιπόν είναι το σίγουρο συμπέρασμα: όποιος και να αναλάβει θα «καεί», λόγω του ότι η νεοφιλελεύθερη διαχείριση της κρίσης είναι μονόδρομος για τις αστικές κυβερνήσεις, είτε λέγεται Σούνακ, είτε Μελόνι, είτε Μακρόν, είτε Μητσοτάκης/Τσίπρας. Στο Ηνωμένο Βασίλειο και παντού στον κόσμο δίνονται ιστορικές δυνατότητες για την εργατική τάξη να οικοδομήσει επαναστατικά κόμματα και να αναπτύξει τους αγώνες της, απειλώντας ανοικτά την αστική εξουσία και ξεμπερδεύοντας μια και καλή με τις κυβερνήσεις των πλουσίων.

■ Σωτήρης Κ.

Αϊτή: η λαϊκή εξέγερση μπροστά στην ιμπεριαλιστική επέμβαση

Στις 17 Οκτώβρη, στην 216η επέτειο της δολοφονίας του Ζαν Ζακ Ντεσαλίν (1758-1806) – «πατέρα του έθνους της Αϊτής» – του πρώην σκλάβου και επαναστάτη που ηγήθηκε της Αϊτινής Επανάστασης του 1804 κερδίζοντας την ανεξαρτησία της Αϊτής και την απελευθέρωση των σκλάβων, χιλιάδες μαζών ξεχύθηκαν στους δρόμους καταγγέλλοντας την καταστολή των διαδηλώσεων από την αστυνομία έξω από την Αμερικάνικη πρεσβεία και απαιτώντας την παραίτηση του πρωθυπουργού Αριέλ Χένρι, ο οποίος αιτήθηκε στον ΟΗΕ να γίνει στρατιωτική επέμβαση στην χώρα. Στις 15/10 ΗΠΑ και Καναδάς έστειλαν στην χώρα τεθωρακισμένα βαριά οχήματα με πρόσχημα «την συνδρομή της αστυνομίας ενάντια στις ένοπλες συμμορίες» ενώ στην πραγματικότητα εξοπλίζονται ενάντια στο μαζικό κίνημα που μάχεται ηρωικά την κοινωνική καταστροφή την οποία έχει υποστεί. Το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ συζήτησε στις 21/10 το αίτημα της κυβέρνησης της Αϊτής για «ανάπτυξη ειδικών δυνάμεων στην χώρα» παρουσιάζοντας δύο ψηφίσματα για κυρώσεις και στρατιωτική επέμβαση, τα οποία απορρίφθηκαν με τις αρνητικές ψήφους της Ρωσίας και της Κίνας.

Η επίκληση της στρατιωτικής επέμβασης για την καταπολέμηση των ένοπλων συμμοριών και της ανθρωπιστικής κρίσης (νέος καταστροφικός σεισμός το 2021, επανεμφάνιση χολέρας, 100.000 εκποτισμένοι από την ένοπλη βία) είναι ένα χυδαίο ψέμα για τον αϊτινό λαό, ο οποίος έχει γνωρίσει στην πρόσφατη ιστορία του μακρά στρατιωτική επέμβαση των ιμπεριαλιστών

(αποστολή σταθεροποίησης των Ηνωμένων Εθνών στην Αϊτή, 2004 - 2017) με καταστροφικά αποτελέσματα για τις λαϊκές μάζες. Σε αυτά τα 13 χρόνια της κατοχής γιγαντώθηκαν οι ένοπλες συμμορίες (πάνω από 700 με άφθονα όπλα από την ελεύθερη αγορά της Φλόριντα) ως στρατιωτικός βραχίονας της μιας ή της άλλης πολιτικής φατρίας και του μεγάλου κεφαλαίου. Επί του παρόντος ελέγχουν ένα μεγάλο μέρος της εθνικής επικράτειας, ιδιαίτερα το εργοστάσιο πετρελαίου Vaugeois με συνέπειες για ολόκληρη την χώρα. Αυτό που οι ιμπεριαλιστές σήμερα κυνικά αρνούνται (την διατήρηση ιστορικών δεσμών με το οργανωμένο έγκλημα), για τον λαό της Αϊτής είναι μια ιστορική συνείδηση.

Ο Άριελ Χένρι ανέλαβε την εξουσία μετά τη δολοφονία του Προέδρου Τζοζεφ Μοϊσέ τον Ιούλιο του 2021, εν μέσω μιας ανοιχτής κρίσης εξουσίας. Η δολοφονία συνέβη στο πλαίσιο ενός προηγούμενου κύματος κινητοποιήσεων κατά του Μοϊσέ και δεν διερευνήθηκε ποτέ πλήρως. Ο Μοϊσέ και η κυβέρνησή του βυθισμένη μέσα στην διαφθορά και τα σκάνδαλα, παρέμειναν στην εξουσία κυβερνώντας αυταρχικά καταργώντας βασικές δημοκρατικές ελευθερίες. Μετά την δολοφονία του Μοϊσέ, ο Άριελ Χένρι επιβλήθηκε ως πρωθυπουργός τον Ιούλιο του 2021 με την ιμπεριαλιστική επέμβαση της λεγόμενης Core Group, στην οποία συμμετέχουν ΗΠΑ, Γαλλία, Ισπανία, Βραζιλία, Γερμανία και Καναδάς. Χωρίς να έχει καμιά νομιμοποίηση από τις λαϊκές μάζες που βρίσκονται βυθισμένες στην μιζέρια, ο Χένρι υπέγραψε τον περασμένο Ιούνιο συμφωνία με το ΔΝΤ επιβάλλοντας αυστηρή λιτότητα ως προϋπόθεση ενός

μελλοντικού ενδεχόμενου δανείου!

Τον Αύγουστο, κόμματα της αντιπολίτευσης υπέγραψαν τη λεγόμενη «Συμφωνία της Μοντάνα», η οποία πρότεινε μια προσωρινή κυβέρνηση να κυβερνήσει τη χώρα μέχρι να προκηρυχθούν «ασφαλείς, ελεύθερες και δίκαιες εκλογές». Στόχος της συμφωνίας ήταν η αποφυγή μιας κοινωνικής έκρηξης και η προσφυγή σε εκλογές το συντομότερο δυνατό, ωστόσο ούτε οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές, ούτε ο ΟΗΕ δεν ήταν πρόθυμοι να το δεχτούν, προτιμώντας να στηρίζουν την διεφθαρμένη κυβέρνηση.

Καθ' όλη τη διάρκεια του 2022 αναπτύχθηκε μια λαϊκή εξέγερση στην Αϊτή ως συνέχεια ενός κύκλου αντίστασης που ξεκίνησε το 2016 για να απαντήσει στην κοινωνική κρίση που αναπτύχθηκε από τα πραξικοπήματα του 1991 και του 2004, τον σεισμό του 2010 (200.000 νεκροί, 250.000 κατεστραμμένες κατοικίες) και τον τυφώνα Μάθιου του 2016. Το μέτρο που ξεχείλισε το ποτήρι ήταν το τέλος της επιδότησης καυσίμων, πυροδοτώντας μαζικές διαδηλώσεις οι οποίες οδήγησαν στην πλήρη παράλυση της πρωτεύουσας Πορτ-ο-Πρενς και άλλων πόλεων με κεντρικό αίτημα την παραίτηση της κυβέρνησης.

Για περισσότερο από έναν αιώνα, οποιαδήποτε απόπειρα των Αϊτινών να αποτινάξουν τον νεοαποικιακό ζυγό που επέβαλε η αμερικανική στρατιωτική κατοχή (1915-34), έχει αντιμετωπιστεί με στρατιωτικές και οικονομικές παρεμβάσεις για τη διατήρησή του. Οι δομές κυριαρχίας και εκμετάλλευσης που δημιουργήθηκαν από αυτό το σύστημα έχουν εξαθλίωση τον λαό της Αϊτής: η πλειοψηφία του πληθυσμού δεν έχει πρόσβαση σε πόσιμο νερό, υγειονομική

περίθαψη, εκπαίδευση ή αξιοπρεπή στέγη. Από τα 11,4 εκατομμύρια κατοίκους της Αϊτής, τα 4,6 εκατομμύρια βρίσκονται σε κατάσταση πείνας και το 70% είναι άνεργοι.

Από τότε που η επανάσταση της Αϊτής κέρδισε την ανεξαρτησία της από τη Γαλλία το 1804, η χώρα έχει αντιμετωπίσει διαδοχικά κύματα εισβολών, συμπεριλαμβανομένης της κατοχής των ΗΠΑ από το 1915 έως το 1934, μιας υποστηριζόμενης από τις ΗΠΑ δικτατορίας από το 1957 έως το 1986, δύο πραξικοπημάτων στηριζόμενα από τη Δύση ενάντια στον προοδευτικό πρώην πρόεδρο Ζαν Μπερτραντ Αριστίντ το 1991 και το 2004, και μια στρατιωτική επέμβαση του ΟΗΕ από το 2004 έως το 2017. Αυτές οι εισβολές εμπόδισαν την Αϊτή να διασφαλίσει την κυριαρχία της και τον λαό της να οικοδομήσει μια αξιοπρεπή ζωή με αποτέλεσμα σήμερα να είναι η φτωχότερη χώρα της Αμερικής και από τις φτωχότερες του κόσμου. Ακόμα μια ιμπεριαλιστική εισβολή το μόνο που θα καταφέρει είναι να βαθύνει την κρίση, να βυθίσει τις λαϊκές μάζες σε ακόμη μεγαλύτερη εξαθλίωση και βαρβαρότητα από αυτή την οποία γνωρίζουν ήδη και προσπαθούν να απαλλαγούν με τους αγώνες τους.

■ Πασουλίν Μπουμπουλίμα

Βραζιλία: Εκλογές που αντικατοπτρίζουν ακραία ταξική διαίρεση

Χιλιάδες άνθρωποι βγήκαν στους δρόμους της Βραζιλίας για να πανηγυρίσουν καθώς ο Λουίζ Ινάσιο Λούλα ντα Σίλβα του Εργατικού Κόμματος (PT) εξελέγη πρόεδρος την Κυριακή, 30 Οκτωβρίου. Ο Λούλα πέτυχε μία σημαντική, αλλά οριακή νίκη, κερδίζοντας με ποσοστό 50,9% έναντι 49,1% του ακροδεξιονεοφιλελεύθερου Ζαΐρ Μπολσονάρο, διαφορά που μεταφράζεται σε προβάδισμα λίγο περισσότερων από 2 εκατ. ψήφων σε συνολικό αριθμό 118,5 εκατ. έγκυρων ψηφοδέλιων. Το οριακό αυτό αποτέλεσμα είναι ξεκάθαρα αποτέλεσμα της ακραίας ταξικής διαίρεσης που έχει επικρατήσει από το 2016 και οξύνεται χρόνο με τον χρόνο στην βραζιλιάνικη κοινωνία και γνώρισε μία σημαντική κορύφωση – είμαστε βέβαιοι πως δεν θα είναι η τελευταία – κατά την περίοδο των εκλογών.

Φυσικά το οριακό αποτέλεσμα και ο εξαιρετικά μεγάλος αριθμός ψήφων που συγκέντρωσε ο Μπολσονάρο δεν δικαιολογούνται σε καμία περίπτωση από το «αντισυστημικό» προφίλ –τύπου Τραμπ– που προσπαθεί να πλάσσει. Ούτε, από την επιρροή που ασκούν μέσω των σόσιαλ μίντια οι αστέρες του ποδοσφαίρου και του μόντελινγκ. Ούτε καν από τα προεκλογικά χαρακτηριστικά επιδόματα που μοίρασε τους τελευταίους μήνες. Ο Μπολσονάρο είναι πολιτικός εκφραστής ενός μαύρου μπλοκ που συμπεριλαμβάνει την μεγαλοαστική τάξη, το βαθύ κράτος και θεσμούς του αστικού καθεστώτος (στρατό, αστυνομία, απόστρατους, δικαστικούς, θρησκευτικές και παραθρησκευτικές οργανώσεις κ.λπ.), το οποίο προσδοκά σε ένα καθοριστικό τσάκισμα και στον εξανδραποδισμό της εργατικής τάξης,

των ιθαγενών και των φτωχών λαϊκών μαζών και το οποίο ενισχύθηκε υπέρμετρα σε αυτή την τετραετία. Επιπρόσθετα, παρά το μεγαλειώδες αποτέλεσμα του Λούλα, η αξιοπιστία του PT έχει πληγεί από τα τελευταία χρόνια διακυβέρνησης του και τις αντεργατικές και αντιλαϊκές πολιτικές που εφάρμοσε τότε. Μπορεί αυτά όλα να μην έχουν καμία σχέση με την στημένη δίκη του Λούλα ή να μοιάζουν βάλσαμο μπροστά στην διακυβέρνηση Μπολσονάρο, δεν παύουν όμως να είναι γεγονότα.

Οι πανηγυρισμοί των εργαζόμενων και φτωχών λαϊκών μαζών είναι λοιπόν δικαιολογημένοι, το αν μη τι άλλο, η νίκη του Λούλα είναι το μέσο με το οποίο ξεφορτώνονται τον Μπολσονάρο και το μισητό επιτελείο του το οποίο είναι ταυτισμένο με τον ταξικό τους αντίπαλο και προσδοκούν μία άλλη διαχείριση που θα τους ανακουφίσει από τις συνθήκες ακραίας φτώχειας, εξαθλίωσης και περιβαλλοντικής καταστροφής που είχε επιβάλλει ο Μπολσονάρο. Η νίκη όμως αυτή σηματοδοτεί πολύ σημαντικές εξελίξεις, συνολικά για το προλεταριάτο της Λατινικής Αμερικής και όλης της υφής.

Καταρχάς σε ότι αφορά την περιβαλλοντική καταστροφή. Κατά τη θητεία του Μπολσονάρο η αποψίλωση του Αμαζονίου εντάθηκε σημαντικά, ύστερα από σχεδόν μία δεκαετία μείωσης κατά τη διάρκεια των δύο προηγούμενων θητειών του Λούλα (2003-2010). Ο Μπολσονάρο συνδύαζε την ιδεολογική αντίθεση στην ίδια την ύπαρξη της κλιματικής κρίσης, με μία ασύδοτη επιθυμία εκμετάλλευσης του σπουδαίου περιβαλλοντικού και τον ακραίο ρατσισμό για τους αυτόχθονες πληθυσμούς. Απέλυσε ειδικούς

και μείωσε τη χρηματοδότηση κρατικών περιβαλλοντικών κι επιστημονικών φορέων, επιχείρησε την αφαίρεση δικαιωμάτων από τους αυτόχθονες και προώθησε τα επιχειρηματικά συμφέροντα στην περιοχή. Το αποτέλεσμα των πολιτικών του, ήταν απώλεια περισσότερων από 34.000 τετρ. χιλιομέτρων δάσους – έκταση μεγαλύτερη από τη συνολική έκταση του Βελγίου. Κατά τη θητεία του επιβεβαιώθηκε για πρώτη φορά πως το δάσος του Αμαζονίου εκπέμπει πλέον περισσότερο διοξείδιο του άνθρακα από όσο έχει τη δυνατότητα να απορροφήσει.

Η νίκη του Λούλα ολοκληρώνει ουσιαστικά τη δεύτερη «ροζ παλίρροια» — την επάνοδο στην εξουσία αριστερόστροφων κομμάτων και ηγετών στη συντριπτική πλειοψηφία των χωρών της Λατινικής Αμερικής και στις τρεις βασικές χώρες στις οποίες βασίστηκε το πρώτο κύμα (Βενεζουέλα, Βραζιλία και Βολιβία). Η νίκη του Λούλα με το οικονομικό βάρος «γίγαντα» που έχει η Βραζιλία για τα μεγέθη της Λ. Αμερικής δίνει άλλες δυνατότητες στήριξης στις χώρες οι οποίες γνώρισαν την μεγαλύτερη απομόνωση και ο λαός τους έχει υποφέρει περισσότερο λόγω της αντοχής τους απέναντι στις επιθέσεις από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό όπως η Βενεζουέλα και η Κούβα. Μπορεί το δεύτερο αυτό κύμα να έχει μικρότερο βάθος ριζοσπαστικοποίησης της ηγεσίας του όμως αυτό δεν αφαιρεί όμως τη σημασία του για την ανάταση των μαζών και το βάθεμα των αγώνων τους. Αποτελεί, επίσης, ένα πολιτικό αντίβαρο στην άνοδο ούλτρα νεοφιλελεύθερων και ακροδεξιών κυβερνήσεων, κυρίως στην Ευρώπη.

Η κυβέρνηση Λούλα επιθυμεί όμως και εκ των πραγμάτων θα παίξει και έναν ευρύτερο

διεθνή ρόλο. Ο Λούλα ήταν εμπνευστής της συμμαχίας BRICS, της συμμαχίας των οικονομικών Βραζιλίας, Ρωσίας, Ινδίας, Κίνας και Νοτίου Αφρικής. Στοχεύει στην επανέναξη ειρηνευτικών συνομιλιών μεταξύ της Ρωσίας και της Ουκρανίας με συμμετοχή εκτός από τις ΗΠΑ και την ΕΕ και των BRICS και γενικά σε πιο ήπια διαχείριση των διεθνών εντάσεων. Όπως και να έχει το στρατόπεδο των BRICS βγαίνει ενισχυμένο και επεκτείνει την επιρροή του στην Λ. Αμερική, στην «πίσω αυλή» των ΗΠΑ.

Στους δρόμους όμως δεν βρέθηκαν μόνο οι οπαδοί του Λούλα αλλά και του Μπολσονάρο, πιο συγκεκριμένα οι ιδιοκτήτες φορητών που πραγματοποίησαν αποκλεισμούς δρόμων. Ο ίδιος ο Μπολσονάρο επί 44 ώρες μετά την ανακοίνωση των οριστικών αποτελεσμάτων αρνήθηκε να κάνει οποιαδήποτε δημόσια δήλωση, ενώ δεν έχει παραδεχτεί την ήττα του και αφήνει τις σκληρές μερίδες των οπαδών να «τραγουδούν» για «κλεμμένες εκλογές». Είναι δεδομένο ότι επιχειρήσει πέρα από μια επίδειξη δύναμης στο δρόμο και μία καταμέτρηση δυνάμεων εντός του κρατικού μηχανισμού, ανάλογη με αυτή του Τραμπ όταν πραγματοποίησε την εισβολή στο Καπιτώλιο. Το αν θα έχει χαρακτήρα καρικατούρας μένει να δείξει. Δεν πρέπει όμως σε καμία περίπτωση να υποτιμηθεί. Ο Μπολσονάρο ήρθε για να μείνει, όχι μόνο γιατί εκφράζει το ακραίο ταξικό μίσος της βραζιλιάνικης αστικής τάξης αλλά και διότι ο τραμπισμός ξανακερδίζει έδαφος στις ΗΠΑ και θα συνεχίσει να αναπαράγεται διεθνώς πάνω στα αδιέξοδα των κάθε λογής «κεντρών» και «φιλελεύθερων» αστικών δυνάμεων.

■ Δημήτρης Γκ.

Επέτειος της Οκτωβριανής Επανάστασης

Ένα από τα μεγαλύτερα επιτεύγματα της ανθρωπότητας

Η Τσαρική Ρωσία των αρχών του 20ου αιώνα ήταν μια καθυστερημένη χώρα, τη συντριπτική πλειοψηφία του πληθυσμού αποτελούσαν φτωχοί και καταπιεσμένοι μισο-δουλοπάροικοι και μικροϊδιοκτήτες γης. Μετά το 1890, η βιομηχανική ανάπτυξη (με καθοριστικό ρόλο και ξένων κεφαλαίων) θα την κάνει 4η βιομηχανική δύναμη στην Ευρώπη και 5η στον κόσμο. Ενισχύεται η εργατική τάξη, σε πόλεις - μεγάλα βιομηχανικά κέντρα, όπου οι συνθήκες εργασίας και διαβίωσης ήταν άθλιες, ενώ βράινα ο απολυταρχισμός και η έλλειψη δημοκρατικών ελευθεριών. Η Ρωσία παρέμενε καθυστερημένη σε σύγκριση με την Βρετανία, τη Γαλλία και τη Γερμανία. Το ξένο κεφάλαιο συντηρούσε την αδυναμία της βάσης της ρωσικής μπουρζουαζίας, που ήταν ανίκανη για τη λύση των καθηκόντων μιας αστικοδημοκρατικής επανάστασης (διανομή της γης, εγκαθίδρυση δημοκρατίας, κατάργηση εθνικής καταπίεσης πολλών λαών από τον τσαρισμό).

Έτσι θα ξεσπάσει η πρώτη επανάσταση του 1905, η «γενική δοκιμή». Η εργατική τάξη στην πρωτοπορία, δημιουργεί σοβιέτ (συμβούλια) εργατών, το βασικό όργανο αυτοοργάνωσής τους, απειλώντας ευθέως τον τσαρισμό. Παρά την ήττα, τα γεγονότα οδήγησαν τον Τρότσκι (πρόεδρος του σοβιέτ της Πετρούπολης) στο συμπέρασμα ότι η δυναμική της επανάστασης βρίσκεται στα σοβιέτ και ότι μόνο η εργατική τάξη μπορούσε να ηγηθεί. Το 1905 θα αναδείξει την αντιδραστικότητα της ρωσικής μπουρζουαζίας, που συνθηκολόγησε με τον τσαρισμό.

Απόψεις για τον χαρακτήρα της επανάστασης

Στο εσωτερικό του εργατικού κινήματος και της σοσιαλδημοκρατίας της Ρωσίας είχαν αναπτυχθεί τρεις διαφορετικές απόψεις. Η πρώτη ήταν των Μενσεβίκων: θεωρούσαν

την επερχόμενη επανάσταση μια κλασική αστική επανάσταση (σαν το γαλλικό 1789), που θα εγκαθίδρυε ένα αστικοδημοκρατικό καθεστώς και θα ανέπτυσσε τον καπιταλισμό. Η εργατική τάξη θα έπρεπε να παραχωρήσει εθελοντικά και εκ των προτέρων την ηγεσία στην αστική τάξη, να σταθεί απλώς βοηθός της. Μόνο πολύ μετά, σε κάποιον ακαθόριστο ορίζοντα θα ερχόταν η ώρα της πάλης για τον σοσιαλισμό.

Η δεύτερη άποψη ήταν του Λένιν και των Μπολσεβίκων. Δεν αναγνώριζαν ηγετικό ρόλο στην αστική τάξη. Θεωρούσαν ότι το προλεταριάτο δεν θα είναι ένας απλός κομπάρσος αλλά πρωταγωνιστής. Ωστόσο, παρέμενε ένα πρόβλημα: δεν έβλεπαν πως τα κύρια, αστικοδημοκρατικά καθήκοντα θα μπορούσαν να έρθουν σε πέρας μέσα από την εγκαθίδρυση ενός προλεταριακού καθεστώτος. Αυτή ήταν αντίφαση της φόρμουλας «δημοκρατική δικτατορία του προλεταριάτου και της αγροτιάς», όπου κατά κάποιον τρόπο η επαναστατικοδημοκρατική αγροτιά θα «συγκυβερνούσε» με το προλεταριάτο σε ένα αστικοδημοκρατικό καθεστώς. Το βασικό μειονέκτημα (ή όριο) αυτής της άποψης ήταν η υπερβολική βαρύτητα που απέδιδε στον ανεξάρτητο πολιτικό ρόλο των αγροτών και στη θεώρηση του μετεπαναστατικού καθεστώτος ως αναγκαστικά καπιταλιστικού.

Η τρίτη άποψη διαμορφώθηκε από τον Τρότσκι: η επερχόμενη επανάσταση θα ήταν «διαρκής», δηλαδή σοσιαλιστική, που αν και θα ξεκινούσε με την πραγματοποίηση των αστικοδημοκρατικών καθηκόντων, δεν θα σταματούσε σε αυτά, αλλά θα προχωρούσε στα σοσιαλιστικά. Η κινητήρια δύναμή της θα ήταν η συμμαχία προλεταριάτου-αγροτιάς, η οποία όμως θα σφρηλατούνταν κάτω από την ηγεσία του προλεταριάτου. Αυτή η θέση επιβεβαιώθηκε πλήρως.

Το 1914, η Ρωσία μπαίνει στον Α΄ Πα-

γκόσμιο Πόλεμο στο πλευρό της Αντάντ. Ο πόλεμος, η καταπίεση, οι ελλείψεις, οι ήττες θα δημιουργήσουν μια εκρηκτική κατάσταση. Τον Φεβρουάριο του 1917, ξεσπάνε μαζικές απεργίες και διαδηλώσεις στην πρωτεύουσα Πετρούπολη, βίαιες συγκρούσεις με την αστυνομία, που αδυνατούσε να καταστείλει την εξέγερση, ενώ δεν υπήρχαν (σε αντίθεση με το 1905) «πρόθυμες» μονάδες του στρατού γι' αυτή την καταστολή. Ο τσάρος αναγκάστηκε να παραιτηθεί και να παραδώσει την εξουσία στη Δούμα (Βουλή). Οι Μενσεβίκοι, προδίδοντας το προλεταριάτο, παρέδωσαν την εξουσία στη μπουρζουαζία και σχημάτισαν προσωρινή κυβέρνηση υπό τον πρίγκιπα Λβοφ, προσδένοντας έτσι τα σοβιέτ στο αστικό κόμμα των Καντέ.

Ο Λένιν θα επιστρέψει τον Απρίλιο του 1917 από την εξορία. Με τις περίφημες Θέσεις του Απριλίου διακηρύσσει τον σοσιαλιστικό χαρακτήρα της επανάστασης, παλεύει για τον επαναξέπλιμο των μπολσεβίκων, που η τότε ηγεσία τους ήταν εγκλωβισμένη στον «αστικοδημοκρατικό» χαρακτήρα της επανάστασης και στην «κριτική» υποστήριξη της προσωρινής κυβέρνησης και του ιμπεριαλιστικού πολέμου. Ουσιαστικά ο Λένιν υιοθέτησε (αν και όχι ρητά) τη Διαρκή Επανάσταση. Εκείνη την περίοδο, ο Τρότσκι προσχωρεί μαζί με χιλιάδες άλλους αγωνιστές στους Μπολσεβίκους. Η μάχη του προσανατολισμού των μπολσεβίκων προς την κατάκτηση της εξουσίας κερδήθηκε από τον Λένιν, με καθοριστική βοήθεια του Τρότσκι και με όπλο την εσωκομματική δημοκρατία, την επαναστατική εκπαίδευση, εγρήγορη και δραστηριότητα των αγωνιστών εργατών τους.

Η προσωρινή κυβέρνηση βρέθηκε μπλεγμένη σε άλυτες αντιφάσεις, που μεγάλωσαν μετά από καταστροφικές επιθέσεις στο μέτωπο. Τον Ιούλιο, εκδηλώθηκε μια πρόωρη

απόπειρα από κομμάτια των εργατών και των στρατιωτών η εξουσία να περάσει στα σοβιέτ: το κίνημα ήταν ακόμα συγχυσμένο και αδύναμο - αλλά με την έγκαιρη συμμετοχή τους οι Μπολσεβίκοι κατάφεραν να το προφυλάξουν από μεγαλύτερες απώλειες και, κυρίως, να κερδίσουν την εμπιστοσύνη των μαζών, παρά τη μεγάλη συκοφαντία και τις διώξεις που εξαπολύθηκαν εναντίον τους. Ο δεσμός τους με τις μάζες έγινε ακατάλυτος, όταν αν και ακόμα διωκόμενοι πρωτοστάτησαν στο τσάκισμα του πραξικοπήματος του τσαρικού στρατηγού Κορνίλοφ, με τον οποίο μισοσυνωμοτούσε η νέα κυβέρνηση Κερένσκι. Μέχρι τις αρχές του Οκτώβρη του 1917, είχαν έτσι κερδίσει την πλειοψηφία στα σοβιέτ σε βάρος των ρεφορμιστών, των κομμάτων των μενσεβίκων και εσέρων (σοσιαλεπαναστατών). Ο Κερένσκι έκανε μια ύστατη προσπάθεια να τσακίσει την επανάσταση, απαιτώντας αποστολή της φρουράς της Πετρούπολης στο μέτωπο - αλλά αυτό το αρνήθηκε το σοβιέτ υπό μπολσεβίκικη πλειοψηφία, συγκροτώντας την επαναστατική στρατιωτική επιτροπή με επικεφαλής τον Τρότσκι. Ήταν το αποκορύφωμα της περιόδου της δυαδικής εξουσίας και το τελευταίο σημείο καμπής. Η κατάληψη της εξουσίας ολοκληρώθηκε στις 25- 26 Οκτώβρη, με την έφοδο στα χειμερινά ανάκτορα και την σύλληψη της Προσωρινής Κυβέρνησης.

Έναν αιώνα μετά, η Οκτωβριανή Επανάσταση δείχνει τον δρόμο για να απαλλαγούμε από τον καπιταλισμό και την κρίση του, που προσφέρουν στην ανθρωπότητα μόνο φτώχεια, δικτατορίες, καταστροφές, πολέμους.

■ Αχιλλέας Λ.

Η εξέγερση του Πολυτεχνείου: Σταθμός - ορόσημο για το εργατικό κίνημα

Φέτος συμπληρώνονται 49 χρόνια από την εξέγερση του Νοέμβρη 1973. Η «Εξέγερση του Πολυτεχνείου» παραμένει ζωντανή στη συλλογική μνήμη της εργατικής τάξης, σχεδόν μισό αιώνα μετά, παρά τις επιθέσεις και τις απόπειρες παραχάραξης της ιστορίας από διάφορους (αστούς και ρεφορμιστές). Πρόκειται για ένα σημείο καμπής του εργατικού κινήματος στην μεταπολεμική ιστορία. Τέθηκαν οι βάσεις για τις κατακτήσεις που κερδήθηκαν έπειτα, στους αγώνες της Μεταπολίτευσης, που τόσο πολύ σπλητεύονται σήμερα και χαρακτηρίζονται ως αγκυλώσεις του παρελθόντος. Οι επαναστάτες έχουν καθήκον να αναδεικνύουν τον ρόλο της εξέγερσης ως φάρο για τους αγώνες που έπονται. Προτού αναφερθούμε στα κύρια γεγονότα, ας δούμε πώς φτάσαμε ως εκεί.

Οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, φορτωμένοι με την ήττα του Εμφυλίου στην πλάτη, εισήλθαν στο μεταπολεμικό status quo με αρνητικούς ταξικούς συσχετισμούς. Η αστική τάξη, σε αλαστή συνεργασία με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, επέβαλε το γνωστό «μετεμφυλιακό κράτος» θέτοντας εκτός νόμου τα κόμματα και τις οργανώσεις της εργατικής τάξης.

Στα μέσα της δεκαετίας του '50 ο ελληνικός καπιταλισμός μπήκε σε μια τροχιά ιλιγγιώδους ανάπτυξης, βασισμένη στη στεγνή εκμετάλλευση των εργατών. Τροχιά που κόπηκε στις αρχές του '70 με την είσοδο της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας στο μακρύ κύμα ύφεσης. Η οικονομική ανάπτυξη γέν-

νησε την ανάγκη για περισσότερα εργατικά χέρια. Ο πληθυσμός της υπαίθρου συνέρρεε προς τα αστικά κέντρα και έτσι εμφανίστηκε μια νέα γενιά εργατών στη βιομηχανία.

Η άγρια προλεταριοποίηση έφερε το ξέσπασμα σημαντικών αγώνων των εργαζομένων ήδη από τις αρχές της δεκαετίας του '60. Τα πρώτα σημάδια ανάκαμψης από την ήττα του εμφυλίου φάνηκαν στις σκληρές απεργίες των οικοδόμων το 1960-61 και στα «Ιουλιανά» του 1965, δημιουργώντας τριγμούς στο πολιτικό σκηνικό του «κράτους των εθνικοφρόνων». Ωστόσο, εξαιτίας της προδοτικής πολιτικής των ρεφορμιστών της ΕΔΑ/ΚΚΕ, το κίνημα βρέθηκε σε αδιέξοδο και δεν μπόρεσε να γκρεμίσει τα θεμέλια της αστικής εξουσίας. Οι κυβερνήσεις διαδέχονταν η μία την άλλη και η αστική τάξη φάνηκε ανίκανη να δώσει μια λύση στην αυξανόμενη πολιτική κρίση. Έτσι, επιβλήθηκε η Χούντα των Συνταγματαρχών στις 21 Απριλίου το 1967, προκειμένου να εκπληρωθεί ο διακαής πόθος της συνέχισης του μετεμφυλιακού αστυνομικού κράτους-χωροφύλακα και να μπει φραγμός στο ποτάμι της λαϊκής οργής. Παράλληλα, οι στρατιωτικοί δικαιολόγησαν την επιβολή της Δικτατορίας ως «αντιμετώπιση του κομμουνιστικού κινδύνου».

Η στρατιωτική χούντα ήταν ένα βοναπαρτιστικό καθεστώς. Παρόλα αυτά, δεν κατάφερε να καταργήσει όλα τα κεκτημένα της προηγούμενης περιόδου. Η οικονομική κρίση, η άνοδος των ταξικών αγώνων παγκόσμια (επαναστατικό κύμα 1965-1975) και το ξήλωμα των εργατικών, κοινωνικών και δημοκρατικών δικαιωμάτων των μαζών έθεσαν τις βά-

σεις για την ανάπτυξη ενός αντιδικτατορικού κινήματος που θα ερχόταν σε σύγκρουση με τη χούντα.

Οι αγώνες των φοιτητών για: α) την ελεύθερη διεξαγωγή των φοιτητικών εκλογών, β) να μην εφαρμοστεί ο νόμος για την υποχρεωτική στράτευση και γ) τη βελτίωση του βιοτικού επιπέδου και τις ελευθερίες, οδήγησαν στις καταλήψεις της Νομικής τον Φλεβάρη του '73. Εκεί, άρχισαν να τίθενται οι πρώτες βάσεις για την ολομέτωπη σύγκρουση με το χουντικό καθεστώς εννέα μήνες αργότερα. Τα φοιτητικά αιτήματα άρχισαν να συνδέονται με τα εργατικά λαμβάνοντας πολιτικό χαρακτήρα, ενώ παράλληλα έμπαινε ανοιχτά το αίτημα για κοινωνική αλλαγή, ενάντια στο καταπιεστικό καθεστώς.

Κορύφωση των γεγονότων αποτέλεσε η εξέγερση του Νοέμβρη του ίδιου έτους. Όλα ξεκίνησαν την Τετάρτη 14 Νοέμβρη, όταν 300 φοιτητές κι εργάτες («προβοκάτορες της ΚΥΠ και των ΗΠΑ», σύμφωνα με το ΚΚΕ) κατέλαβαν το Πολυτεχνείο καλώντας σε συμπάρασταση και αλληλεγγύη. Ταυτόχρονα, εκλέχτηκε 7μελής Εργατική Συνέλευση (Ε.Σ.) από αγωνιστές της άκρας Αριστεράς με σκοπό τον συντονισμό του αγώνα. Η Συνέλευση διαδραμάτισε κομβικό ρόλο δίνοντας ταξικά χαρακτηριστικά, λειτουργώντας πάνω στις αρχές της εργατικής δημοκρατίας. Από την άλλη, οι ρεφορμιστές της ΚΝΕ και του Ρήγα Φεραίου συμμετείχαν στην κατάληψη προκειμένου να ελέγξουν τον αγώνα, μόνο όταν είδαν τη μαζική συρροή του κόσμου.

Την Πέμπτη 15 Νοέμβρη μετά από νικηφόρες συγκρούσεις με την αστυνομία στους

δρόμους της Αθήνας, πλήθος κόσμου κατάφερε να φτάσει στο Πολυτεχνείο. Η Ε.Σ. έριξε το σύνθημα για πολιτική απεργία διαρκείας και το πρωί της επομένης επιτροπές εργατών-φοιτητών επισκέφθηκαν χώρους δουλειάς. Παράλληλα, υπήρξε μεγάλη ανταπόκριση από τους οικοδόμους και τους μαθητές. Οι τελευταίοι αποφάσισαν να κλείσουν τα σχολεία και να πραγματοποιήσουν συνέλευση μέσα στο Πολυτεχνείο.

Μαζικές συγκεντρώσεις πραγματοποιούνταν στην Αθήνα και σε άλλες πόλεις (Θεσσαλονίκη, Πάτρα κ.ά.). Την Παρασκευή 16/11, η χούντα προσπάθησε να καταπνίξει την εξέγερση με τους μηχανισμούς καταστολής να εξαπολύουν ανθρωποκυνηγητό. Η τελευταία πράξη της εξέγερσης γράφτηκε στις 3 τα ξημερώματα του Σαββάτου 17 Νοέμβρη, όταν το τανκ εισέβαλε στο Πολυτεχνείο. Η άγρια καταστολή συνεχίστηκε μέχρι και την Κυριακή. Συνολικά, σημειώθηκαν 882 δολοφονίες και 866 συλλήψεις. Το Πολυτεχνείο αποτέλεσε το κύκνειο άσμα για τη χούντα, η οποία κατέρρευσε μετά από 9 μήνες.

Τα μηνύματα και τα διδάγματα της εξέγερσης είναι πιο ζωντανά από ποτέ. Στη σύγχρονη χούντα με κοινοβουλευτικό μανδύα που ζούμε, πρέπει να κρατήσουμε ψηλά τη σημαία του Νοέμβρη και να προετοιμάσουμε τα επόμενα Πολυτεχνεία. Με τους μαζικούς κι ανυποχώρητους αγώνες μας να απαλλαγούμε από τη λαίλαπα των Μνημονίων και των υπηρετών τους. Θα νικήσουμε.

■ Γρηγόρης Μπιτ.

Ενδιάμεσες εκλογές στις ΗΠΑ

Αμφίρροπη η αναμέτρηση Δημοκρατικών - Ρεπουμπλικάνων

■ Σοφία Καρασαρλίδου

Στις 8 Νοεμβρίου θα πραγματοποιηθούν οι ενδιάμεσες αμερικανικές εκλογές για τη Βουλή των Αντιπροσώπων και τη Γερουσία, που αποτελούν τα δύο συμπληρωματικά σώματα του Κογκρέσου. Ταυτόχρονα θα διεξαχθούν και οι εκλογές για 39 κυβερνήτες πολιτειών. Στη Βουλή των Αντιπροσώπων, που αποτελείται από 435 μέλη, την πλειοψηφία έχουν τώρα οι Δημοκρατικοί με 222 βουλευτές, έναντι 213 των Ρεπουμπλικάνων. Σε ό,τι αφορά στη Γερουσία, όπου κάθε πολιτεία ανεξάρτητα από τον πληθυσμό της εκλέγει δύο γερουσιαστές, οι Δημοκρατικοί έχουν 50 έναντι 48 των Ρεπουμπλικάνων και δύο ανεξάρτητων γερουσιαστών. Στις εκλογές αυτές, όπως συμβαίνει κάθε δύο χρόνια, θα ανανεωθεί το 1/3 των γερουσιαστών.

Τι θα σημαίνει η ενδεχόμενη πλειοψηφία των Ρεπουμπλικάνων

Οι ενδιάμεσες αυτές εκλογές αποκτούν ιδιαίτερη σημασία και βέβαια δεν αφορούν μόνο στις ΗΠΑ. Η απόκτηση της πλειοψηφίας από τους Ρεπουμπλικάνους στα δύο σώματα ή και σε ένα από τα δύο, που καθόλου δεν αποκλείεται από τις δημοσκοπήσεις και από το γεγονός ότι ουσιαστικά τα δύο κόμματα δεν έχουν μεγάλη διαφορά μεταξύ τους, θα σήμαινε γι' αυτούς μια πορεία προς τις προεδρικές εκλογές το 2024 από αναμφισβήτητα καλύτερες θέσεις (πιθανά με υποψήφιο πάλι τον Ντόναλντ Τραμπ).

Ένα αποτέλεσμα υπέρ των Ρεπουμπλικάνων προβληματίζει σοβαρά τους Δημοκρατικούς και τον Τζο Μπάιντεν, καθώς σε μια τέτοια περίπτωση θα παρέλυε σε μεγάλο βαθμό η νομοθετική δραστηριότητα αλλά και οι εκτελεστικές εξουσίες του Προέδρου, εκτός αν συμφωνούσαν και τα δύο κόμματα. Ειδικά όσον αφορά στην εξωτερική πολιτική και τον πόλεμο στην Ουκρανία,

ο επικεφαλής των Ρεπουμπλικάνων στη Βουλή των Αντιπροσώπων, Κέβιν Μακάρθι, ξεκαθάρισε ότι δεν θα δώσουν «λευκή επιταγή» στην Ουκρανία. Τον Μάιο 11 γερουσιαστές και 57 βουλευτές των Ρεπουμπλικάνων ψήφισαν κατά του πακέτου 40 δισ. δολαρίων για βοήθεια στην Ουκρανία. Η στάση αυτή των Ρεπουμπλικάνων ανάγκασε τον Τζο Μπάιντεν να πει σε προεκλογική του ομιλία ότι «αυτοί οι τύποι δεν καταλαβαίνουν» ότι πρόκειται για «την Ανατολική Ευρώπη και το ΝΑΤΟ» και ότι «δεν έχουν καμιά αίσθηση της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής».

Γενικότερα για τον πόλεμο στην Ουκρανία και την ήττα της Ρωσίας, μετά από εννιά μήνες πολέμου και τα δύο κόμματα έχουν ομάδες που διατυπώνουν αντιρρήσεις. Παρ' όλ' αυτά τα δύο τρίτα των Ρεπουμπλικάνων βουλευτών ψήφισαν τα πακέτα στήριξης στο καθεστώς Ζελένσκι και είναι υπέρ της στήριξης αυτής. Ο πρώην αντιπρόεδρος του Ντόναλντ Τραμπ, Μάικ Πενς, υποστήριξε ότι δεν έχουν θέση στο συντηρητικό κίνημα «φερέφωνα του Πούτιν» και ότι υπάρχει θέση «μόνο για όσους υποστηρίζουν την Ουκρανία». Από την άλλη, 30 Δημοκρατικοί βουλευτές με επιστολή τους στον Τζο Μπάιντεν ζητούν μαζί με την στρατιωτική υποστήριξη διπλωματικές πρωτοβουλίες για αναζήτηση «ρεαλιστικού πλαισίου για κατάπαυση του πυρός».

Το πώς θα εξελιχθούν οι διαφωνίες αυτές και αν θα αποκτήσουν το χαρακτήρα σοβαρών διαιρέσεων σε αυτό το κεντρικό ζήτημα της εξωτερικής πολιτικής των ΗΠΑ, μένει να το δούμε. Πάντως από το 2020 και την εκλογή του Τζο Μπάιντεν έχει κυλήσει πολύ νερό στο αυλάκι των ανταγωνισμών του αμερικανικού ιμπεριαλισμού με τις Ρωσία-Κίνα. Για τις ΗΠΑ είναι ζήτημα ζωτικής σημασίας να τις αναχαιτίσει εδώ και τώρα ώστε να μην χάσει την παγκόσμια κυριαρχία. Με αυτήν

την έννοια δεν φαίνεται να υπάρχει άλλη πολιτική ή τροποποίηση της σημερινής πολιτικής απέναντι στην Ρωσία. Η υποταγή των Ευρωπαίων στις ΗΠΑ, ο κατακερματισμός της ΕΕ, η αντεπίθεση των Ουκρανών, με «νέο» στρατό κατά τα νατοϊκά πρότυπα, ο συνεχής εξοπλισμός τους με σύγχρονα όπλα, η συνεχής τροφοδότησή τους με δεκάδες δισ. δολάρια, η συγκέντρωση δυνάμεων του ΝΑΤΟ από τη Μαύρη Θάλασσα μέχρι την Βαλτική, η πραγματοποίηση συνεχών ασκήσεων, υποτίθεται για το ενδεχόμενο πυρηνικού πολέμου, η προσπάθεια διασποράς πυρηνικών στις χώρες της ανατολικής Ευρώπης, η μετακίνηση της αμερικανικής μηχανοκίνητης μεραρχίας στα σύνορα Ρουμανίας και Ουκρανίας, η «οριζόντια κλιμάκωση» δηλαδή η εξάπλωση του πολέμου σε άλλα μέτωπα από τη Βαλτική, τον Καύκασο, την Αφρική και κυρίως αυτό του Ινδο-Ειρηνικού, ήδη έχει τεθεί επί τάπητος. Από την άλλη έχει ισχυροποιηθεί στον μέγιστο βαθμό η συμμαχία Ρωσίας και Κίνας, έχουν συσφιχτεί οι σχέσεις στο εσωτερικό των BRICS αλλά και άλλων χωρών (Ιράν, Τουρκία, κ.ά.). Στα πλαίσια αυτά το όποιο παλιό φλερτ του Τραμπ και των Ρεπουμπλικάνων με την πολιτική του Κίσιγκερ, δηλαδή την απόσπαση του ρωσικού ιμπεριαλισμού στο πλευρό των ΗΠΑ ώστε να ισχυροποιηθεί η θανάσιμη περικύκλωση της Κίνας, φαντάζει εντελώς αδύνατο καθώς θα προϋπέθετε αφενός την προσφορά νίκης στην Ρωσία στο θέμα της Ουκρανίας, αφετέρου την εγκατάλειψη από μεριάς της του Ιράν και της Συρίας. Ούτε φαίνεται πια δυνατή μια συνειδητή αναδίπλωση των ΗΠΑ στο εσωτερικό τους, γιατί έτσι όπως έχουν τα πράγματα σήμερα αυτό θα ήταν καταστροφικό γι' αυτές.

Η προεκλογική εκστρατεία

Τα κεντρικά θέματα της προεκλογικής εκστρατείας των Ρεπουμπλικάνων είναι η ύφεση, ο πληθωρισμός και το μεταναστευτικό, ενώ των Δημοκρατικών είναι ο «κίνδυνος για τη δημοκρατία» από την πιθανή επαναφορά του Τραμπ, η απόφαση του Ανώτατου Δικαστηρίου για την απαγόρευση των αμβλώσεων και η εγκληματικότητα.

Στο μέτωπο της εσωτερικής πολιτικής απέναντι στους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα ή στην αντιμετώπιση της οικονομικής κρίσης δεν εντοπίζονται σοβαρές διαφωνίες. Οι εκλογές βρίσκουν την οικονομία στα πρόθυρα βαθιάς κρίσης, με τη συνεχόμενη μείωση των ρυθμών ανάπτυξης του ΑΕΠ (στο α' τρίμηνο του έτους 1,95% και στο β' τρίμηνο 0,9%), τον

πληθωρισμό που υπολογίζεται για το 2022 να ξεπεράσει το 8,2% (ο υψηλότερος της τελευταίας 40ετίας). Οι εργαζόμενοι πλήττονται από τον πληθωρισμό και την ακρίβεια στα καύσιμα, κυρίως όμως στα τρόφιμα, το κόστος των οποίων αυξήθηκε κατά 10,9% σε σχέση με πέρυσι, αλλά και από την αύξηση των ενοικίων. Οι εκκλήσεις του Τζο Μπάιντεν στις αμερικανικές εταιρείες παραγωγής πετρελαίου να αυξήσουν την παραγωγή για να πέσουν, δεν έφεραν όπως ήταν αναμενόμενο κανένα αποτέλεσμα. Έτσι, η μείωση των πραγματικών μισθών για φέτος υπολογίζεται να ξεπεράσει το 4,5%.

Ο Τζο Μπάιντεν που βλέπει τη δημοτικότητά του πεσμένη για ένα χρόνο, αποτέλεσμα της διαχείρισης της πανδημίας, της οικονομικής ύφεσης του 2020 και των επιπτώσεών της στους εργαζόμενους, βλέπει τώρα τον πληθωρισμό και την επερχόμενη ύφεση να αυξάνει τη δυσαρέσκεια των εργαζομένων και να ψαλιδίζει τις πιθανότητες νίκης του.

Οι διαιρέσεις της μπουρζουαζίας και το «εμφυλιοπολεμικό» κλίμα

Η προηγούμενη εκλογική αναμέτρηση για το προεδρικό αξίωμα έφερε στην επιφάνεια μια οξυτάτη πολιτική κρίση αλλά και μια διαιρέση στο εσωτερικό της αμερικανικής μπουρζουαζίας. Αφενός, έχει αδυνατίσει στο μέγιστο βαθμό η επιρροή τόσο των παραδοσιακών Ρεπουμπλικάνων όσο και των Δημοκρατικών πάνω στα παραδοσιακά τους ακροατήρια. Οι μεν Δημοκρατικοί επιβίωσαν εκμεταλλευόμενοι, ίσως για τελευταία φορά, την σύγχυση των μαζών και την υποτακτική Αριστερά τους, ενώ στους Ρεπουμπλικάνους έχει κυριαρχήσει πλέον η πτέρυγα του Τραμπ και οι Τραμπικοί. Επιπλέον, αυτή η αντιπαράθεση φαίνεται να διαπερνά από πάνω μέχρι κάτω το αμερικανικό κράτος.

Η πιο πρόσφατη συνέχεια αυτού του «εμφυλιοπολεμικού κλίματος» είναι η έρευνα στην έπαυλη του Ντόναλντ Τραμπ τον περασμένο Αύγουστο και οι απειλούμενες δικαστικές διώξεις εναντίον του. Πράγμα που προκάλεσε και τις δηλώσεις ρεπουμπλικανών βουλευτών για «χώρα που βρίσκεται σε εμφύλιο πόλεμο» και για «διάλυση του FBI» κ.ά.

Βέβαια το κατά πόσο η προεδρία του Τζο Μπάιντεν θα καταφέρει να τελειώσει με το «εμφυλιοπολεμικό κλίμα» και θα αμβλύνει τον αποσταθεροποιητικό παράγοντα Τραμπ και το κίνημά του, μένει να φανεί.

